

ZA SVĚTELNOU BARIÉROU

Prehistorie a popis vesmírné cesty

Elizabeth Klarerová

1977

2010

2023

www.andele-nebe.cz

www.jak-prezit.cz

(0)

OBSAH

(*)
ČAS NA KOSMICKÉ ÚROVNI

(**)
PŘEDMLUVA: SYMBOL ČLOVĚKA DOSAHUJÍCÍHO NA MĚSÍC

(1)
CIZINCI NA NAŠEM NEBI

Proroctví o Alžbětině budoucnosti
Tornado a stříbrný disk
Naše letadlo narazí na vesmírnou loď

(2)
SPOJENÍ S LIDMI Z JINÝCH SVĚTŮ

Moje ufologická průzkumná práce ve službách Royal Air Force

(3)
TAJEMSTVÍ SVĚTLA

Nadpozemský mrak
Zkušenost s bilokací
První přistání a konfrontace na dálku
Akonovo druhé přistání – vesmírná cesta k mateřské lodi
Vyšší technologie – vše je lehké
Světlo – klíč k vesmíru
Cestování vesmírem rychlostí myšlenky
Harmonie – zdroj evoluční existence
Chvála Zuluů

(4)
ÚNIKOVÁ CESTA KE HVĚZDÁM

Překvapení v mateřské lodi
Pohled na Durban z úrovně éteru
Význam lásky
Akonova domovská planeta v systému Proxima-C
Pohledy do kosmických procesů
Označení naší degenerace

(5)
VÝŠKY CATHKIN

Přistání – rozloučení – cesta domů
Svědkové Zulu
Jela na místo přistání s May
Začíná to být zřejmé – znepokojivé následky
Průzkumné pokusy Luftwaffe
Celostátní vzrušení z "Skyships"
Nebezpečná jízda autem – krupobití – devastace
Velká vesmírná loď se registruje
Krátký let z Saucer-Hill na farmu – Akon vítá květen
Armáda provádí průzkum
Akonův příchod – Jednota ve vesmírné lodi
Dieta – botanické studie

Povaha a význam světla
Chybný typ vyhledávání spojení
Rozloučení s Akonem
Evoluční perspektivy
Akon znovu přistává
Agent jménem Sovětského svazu
Ničivá bouře
Konstrukce a funkce mimozemských kosmických lodí

(6)

ZA BARIÉROU ČASU – DO ALFA CENTAURI

Pověra o psovi
Akon přivádí Elizabeth
Systém Proxima Centauri
Přistání na Metonu – pozdrav v domě Akonových
Zvyky Metoňanů
Vzrušující blízkost přírody
Vědecká a historická teleshow vhodná pro Meton
Narození a jméno syna
Alžbětin návrat a příslušná mise

(7)

POVAHA VESMÍRU

Změny
Fotila jsem Akonovu vesmírnou loď
Anglický důstojník
Dny s Akonem
Čas těžkého osudu
Oficiální pomoc

(***)

ALFA A OMEGA VŠECH VĚCÍ (Epilog)

Překlad CZ – Ivo A. Benda, 2023.

(*)

ČAS NA KOSMICKÉ ÚROVNI

Tato kniha je o čase na kosmické úrovni, s novými údaji, které ještě nebyly zaregistrovány na vědeckých přístrojích. Čtenář musí velmi pozorně sledovat kosmické uspořádání mého psaní, aby pochopil rozsáhlé důsledky, které s tím souvisí. Jinak bude vesmírné měřítko této knihy ztraceno a nepochopeno mnohými, jejichž inteligenci nelze v této epoše času rozšířit k vědomému uvědomění si našich kosmických spojení.

— Elizabeth Klarer A.T.C.L.
Dipl.Met., Cambridge

Nejkrásnější a nejhlubší emoce, kterou můžeme zažít, je pocit mystiky. Je rozsévatelem veškeré skutečné vědy. Ten, komu je tento cit cizí, kdo se už nemůže divit a stát uchvácený v úžasu, je jako mrtvý. Vědět, že to, co je pro nás neproniknutelné, skutečně existuje a projevuje se jako nejvyšší moudrost a nejzářivější krása, kterou náš tupý primitiv může pochopit pouze v jejich primitivních formách – toto poznání, tento pocit je středem pravé zbožnosti.

— Albert Einstein

*Ikhanya elikhanya emnyameni.
(Světlo, které osvítilo temnotu.)*

— Zuluská chvála

(**)

PŘEDMLUVA: SYMBOL ČLOVĚKA DOSAHUJÍCÍHO NA MĚSÍC

"... a byl také symbolem... symbolem člověka sahajícího po měsíci a hvězdách, člověka, který se mihl do vesmíru v nekonečném dobrodružství..."

Od dob, kdy žil člověk na tomto světě, od dob, kdy žil v jeskyni, hledal poznání. Dosáhl výšin Everestu, hlubin moře. Jeho letadla v tisících přelétají zeměkouli a postupně obkličují tuto Zemi ve větších výškách a větších rychlostech, čímž z obrovského obvodu dělají něco, co je tak malicherné, že není divu, že se natahuje do rozlehlých, neomezených, nezmapovaných polí prostoru.

Dosáhl Měsíce, první etapy své cesty k jiným civilizacím na jiných světech — nenechte se mýlit, nejsme sami. To nyní dokazují archeologové, vědci a astronomové. Tempo objevování se nyní zvyšuje, když byly nalezeny stopy. Téměř každý den přináší úžasné a vzrušující objevy. Jiné civilizace, odkud jsme přišli, jsou tam venku a právě tam musí ležet budoucnost člověka.

Před několika lety, když v Britské zpravodajské službě v Malajsku – bojující s komunistickými bandity ukrytými v rozlehlých džunglích – člověk pocítil strašnou frustraci, nikde na světě nebyl mír. Celá Země byla zmítána spory, studenou válkou a horkou válkou. Tisíce lidí řekly: "Člověk dělá takový nepořádek v životě, je tu takový nepořádek. Opravdu stojí za to žít ?"

Tehdy vyšel profesor z Oxfordu a přednášel nám. Řekl: "Existují masy Matek Grundies, které říkají: 'Jaký strašný věk, ve kterém žijeme !' Uvědomují si tyto lidé, že Chat je úžasný věk ? Jsme na samém prahu opuštění této planety a cestování a zkoumání obrovského Vesmíru... Tohle je začátek."

Pokračoval popisem náporového nebo létajícího potrubí od sporáku, jak ho popsal – jen vyhřívaného potrubí od sporáku, které bude brzy projektovat lidi Vesmírem stále větší rychlostí. Opravdu strašný věk ! Jaké máme štěstí, že jsme naživu, a jakých úžasných, fascinujících úspěchů můžeme v životě vidět.

Tyto stránky vyprávějí prostřednictvím osobní zkušenosti o vyspělé civilizaci ve Vesmíru, civilizaci, která již objevila tajemství vesmírného pohonu. Člověk je uchvácen krásou a úžasem jejich tichých elektrických lodí, které se vznášejí a přistávají na této Zemi.

Čistě imaginární, dalo by se říci, dokud si nepřečtete to nesmírné množství vědeckých a technických vysvětlení podaných autorem. Porážka takzvané gravitace byla dlouho snem, odpovědí je stav beztlíže. Zdá se, že toho lze dosáhnout pouze v elektrickém poli a zde je to popsáno v pohlcujících detailech, aby je vědci nebo lidé na ulici vnímali. Je skutečně pravda, že ten, kdo první dosáhne odpovědi, bude úplným pánem této Země.

Ale tito lidé z vesmíru nejsou pokročilí pouze ve vědecké oblasti; jsou fyzicky, mentálně a duchovně vyvinuti a nepřejí si přinést této planetě nic jiného než dobro. Doufejme, že než bude člověku dáno tajemství, i on si bude chtít vzít s sebou mír a dobrou vůli a ne současné spory a zla této Země. Proč, kdykoli je hlášeno přistání, musí lidé v panice spěchat pro střelné zbraně a začít pálit? Protože je to lidský pud sebezáchovy a ničení.

Kéž jednoho dne poletíme pokojně do neznáma. Kéž k nám vesmírní lidé přijdou a ukáží nám lepší způsob života, než zničíme sebe i svět. V této knize jsou nejen technické detaily ve všech oblastech, ale nikdy nebude zapomenuta krása univerzální lásky, jak ji popisuje autorka, která sama rozhodně není obyčejným člověkem.

*Anthony Fielding,
Major British Intelligence Corps (ve výslužbě)*

(1)

CIZINCI NA NAŠEM NEBI

Krmili jsme naše štěňata Sealyhama na stáji, když jsme to viděli. Slunce právě zapadlo za Drakensberg a po přechodu bouře byla časná letní obloha v natalském středozemí jasná a deštivá. Perličky na sebe volaly, když se chystaly uhnízdit na proutí, které rostlo poblíž domu. Najednou přestali volat – a obě jsme to se sestrou viděly ve stejnou chvíli.

Obrovský stříbřitý kotouč se snesl dolů k nám a pohyboval se s měnícím se jasným z čistého nebe – koule světla jasná jako perla. Fascinovaně jsme sledovali, jak nad námi manévruje, zatímco štěňata nechávala jídlo a s ječením běžela do boudy.

Pak najednou z oblohy spadla další obrovská koule, kutálela se k nám, zářila oranžově červeně a pomalu se otáčela, jak přišla, posetá krátery jako Měsíc. Ohnivá a děsivá planetoida se tiše a půvabně proháněla horními částmi zemské atmosféry, a jak se pomalu otáčela, visela na svém kurzu směrem k nám, stříbřitý disk se pohyboval se zábleskem světla a přecházel vedle něj v pomalém průchodu přes zemský povrch na obloze, dokud se planetoida neposunula ze slunečních paprsků na sever a zanechala po nebi dlouhou hustou stopu jako kouř.

Obě jsme běželi k domu, srdce mi tak hlasitě bušilo o žebra, že jsem se docela udýchala, když jsme došli na širokou verandu, kde seděli naši rodiče a užívali si večerního klidu. Moje sestra jim řekla, co jsme viděli v útržcích vzrušení bez dechu – dvě malé děti s bílými, vzrušenými tvářemi, které se snažily vyprávět o něčem fantastickém na obloze. Můj otec vstal, přešel k okraji dlouhé verandy a podíval se k nebi.

"Možná to byl meteor," řekl.

Široký schod, typický pro jihoafrické statky, skrýval oblohu svou šikmou střechou a výhled byl přes krásnou plochu trávníků s velkými duby a borovicemi; domácí park se zářivými květinami v dlouhých záhonech, azalky a rododendrony shromážděné mezi stromy; a dál, do kopců a hor Draka.

"Ne, ne," trvala jsem na svém, když jsem se znovu nadechla. "Něco tam venku zachránilo Zemi, naši krásnou planetu, před pustošivým asteroidem, který měl v úmyslu narazit na kolizi a zničit."

Odmlčela jsem se a pak jsem řekla: "A - něco tam venku, krásná vesmírná loď odjinud – přišlo včas, abych viděl naši situaci."

"Včas ?" zeptal se můj otec jemně. "Jak to víš ?"

"Ano... já vím..." A vložil jsem ruku do matčiny a šel jsem s ní dovnitř na večeři. Velký dar porozumění mé matky pro mě byl věčnou radostí, protože v tu chvíli vibrace času odtáhly mlhavé mlhy věčnosti a lůno budoucnosti se odhalilo mé pátrající duši.

Večeře dospělých byla mnohem později, a když nás matka přišla políbit na dobrou noc, převlékla se do splývavých šatů z třpytivého zlata. Udržovala si civilizované standardy svého aristokratického anglického původu i v dálkách afrického veldu a přinesla si laskavý způsob života zděděný po své šlechtické rodině.

Příliš vzrušená na to, abych spala, jsem ležela vzhůru a poslouchala rajskou hudbu Mozarta, zatímco moje matka hrála na bechsteinském budoáru ve vzdáleném salonu. Její magický dotek na klávesnici vysvobodil mou duši do nebeských výšin, když jsem se uvolnila a podívala dokořán otevřeným oknem na hvězdnou oblohu a přemýšlela, jestli ještě neuvidíme tu nádhernou vesmírnou loď.

Rok Halleyovy komety

Narodila jsem se v roce Halleyovy komety na druhé farmě zasazené do zvlněné trnité krajiny s výhledem na obrovské dálky Lowveldu, kde se řeka Mooi stéká s mocnou Tugelou v prostředí ohromující krásy.

Tiché noci úplňku byly naplněny rytmickým dupáním a zpíváním Zuluů a rytmus bubnů, stoupající a slábnoucí na hlasitost, tloukl jako srdce měsíčním svitem trnveldu.

Když jsme se přestěhovali na novou farmu na úpatí Drakensbergu, přijel s námi Ladam, *induna* *. Odmítl zůstat pozadu v trnitém úkrytu, kde bylo mnohem tepleji. Byl to *ikhelha* ** a všichni poslouchali jeho rady a slova moudrosti a nedovolil nám jít jinam, aniž by se o nás postaral. Ujel mnoho kilometrů na šedé klisně, kterou mu dal můj otec, a objevil se jako přízrak na stájovém dvoře, když se z Dračích hor snesla sněhová vánice.

*) *přednosta*

***) *muž v pozdním středním věku*

V krásné zvlněné travnaté krajině na úpatí Drakensbergu jsem měla více svobody a po lekcích jsem chytila svého poníka a cválala jsem do samoty kopců, často jsem šla na svůj oblíbený vrcholek s výhledem na farmu v údolí. Poník se válel a pak si užíval stálezelenou trávu v míse nebo se ponořil do vrcholu kopce a prohlížel si, jak se jen dosyta nasytil, zatímco já jsem ležela v husté trávě a pozorovala oblohu v naději, že uvidím, co nikdy nebude zapomenuté, vesmírnou loď, kterou jsme se sestrou viděli ze stáje v údolí pod námi. Netušila jsem, co pro mě tento kopec bude znamenat v příštích letech.

Kde se nebe spojuje se zemí na obzoru

Ladam by mě sledoval, jak odcházím s vědomím staletí v jeho moudrých starých očích, a posílá *umfana* *, aby se díval a viděl, že mi žádné nebezpečí nehrozí. Vždy tu však byly oči – pastevci a *abafana* ** leželi ve vysoké trávě nehybně jako myši nebo se kymáceli ve větvích stromu nebo dřepěli ve skalním výběžku. Nikdy nic nezůstane neviditelné. Vše je známo. Tato schopnost, která vznikla a vyrostla v africkém veldu, šíří svůj vliv na bílé děti počaté v jejím objetí.

*) *kluk*

***) *malí chlapci*

Ladam mě vždy oslovoval mým jménem Zulu. "*Hlangabeza* *, *Inkosazana* **," zvedl ruku na pozdrav a moje matka se na mě podívala s udivenýma očima.

*) *potkat*

***) *malá vrchnost*

"Potkat - někoho, kdo se spojí," vysvětlil mé matce.

"Zlaté vlasy na její hlavě přinesou *Abelungu* * z nebe a dojde ke společnému setkání," řekl Ladam. "Jsou to bohové nebes, kteří kdysi žili na tomto světě, ale poté vystoupili k nebi nad našimi hlavami pomocí pavoučího vlákna v oblacích blesků a hromu."

*) *běloši*

Potom mi vyprávěl expresivním jazykem Zuluů o folklóru jeho lidu, zatímco jsem seděla na zahradní zdi. Rozuměla jsem jazyku Zulu a poslouchala jsem, jak rozvíjel folklór svého kmene, který byl úchvatnější a fascinující než jakýkoli příběh odjinud. Cítila jsem jeho upřímnou víru a kruh pravdy v jeho vyprávění a dívala jsem se do hlubin modré oblohy s udivenýma očima, když vyprávěl o mnoha podivných a záhadných věcech.

"Kdysi dávno muž a žena sestoupili z nebe na oblaku a vystoupili na vrchol kopce. Byli bílí a zářili se zlatými vlasy. Říká se, že jejich vesnice je osvětlena mocnějším světlem, než kterékoli na tomto světě. Lidé nosí zářivé šaty a chatrče jsou pokryty zářivou trávou. Záblesk blesku je znovu vynesl do nebe.

Dobře se na ně dívá, jsou krásní a zářiví – jejich klany jsou vyšší, mají lehčí pleť a výrazně se liší rysy. Tito obyvatelé nebe se vrátí s bleskem, jehož šupiny se třpytí mnoha barvami. Je modrý nebo zlatý, nebo je červený nebo zelený jako kovová duhovka. A až budeš dospělá žena, půjdeš na vrchol hory a tam budeš čekat na nebešťany a dojde ke společnému setkání, párování.

Patříte k obyvatelům nebes. To víme. *Mfiti* * nám to řekla."

*) *čarodějnice*

"Tam," řekl s dlouhým, nataženým dechem a ukázal pokrouceným prstem. "Tam, na vrcholku hory, si pro tebe přiletí blesk, jehož modré a zlaté šupiny se třpytí v mnoha barvách jako duha, *Inkosazano*. Obyvatelé nebes žili tady ve velké zemi daleko na jihu, ale poté vystoupili na oblohu pomocí pavoučí nitě z bleskového ptáka. Někteří naši lidé se dostali do nebeské země šplháním na horu nebo strom, stoupáním pomocí lana odvíjejícího se z mraku nebo nití, kterou pavouk ochotně točí pro ně. Zuluové říkají: 'Kdo může uplést provaz pro vzestup, aby mohl jít do nebe.' Do nebe pro Zulu znamená „nebe“ a my Zuluové jsme si o sobě již dlouho mysleli, že jsme vysocí jako nebe a nebudeme se mísit s nižšími kmeny blaflských národů (blaflů). Náš osud spočívá v hrdé agresi našich *Izimpi* *, kteří čekají na návrat našich nebeských bohů. andele-nebe.cz

**) Zuluské vojsko*

"Dobytek a koně byli posláni dolů z nebeské země pro obživu Zuluů. Byl poslán pouze bílý dobytek a bílí koně, ale koně u nás zemřeli na horečku a těch pár, kteří zůstali, utekli jeden den před velkým větrem bouře, zatímco dobytek vzkvétal a stal se tak početným jako *Inyonikai pumuli* *. A když přišlo velké sucho, začali jsme jíst maso bílého dobytka jako obživu, a tak jsme se stali bojovným lidem.

**) Bílí ptáci, kteří nemají odpočinku.*

"Duchové našich předků zůstávají ve vesnici uprostřed světa a shluky vysokých stromů vedle horských jezer ukazují cestu do podsvětí. O tyto stromy se pečuje a uctívá je. Do země duchů se lze dostat pouze přes jeskyně nebo díry v zemi a není obvyklé, aby se nebeští obyvatelé nacházeli ve společnosti obyvatel podzemí u svahu, kde se nebe na obzoru spojuje se zemí.

"Je tu také *Tokoloshe* *, který vychází ze země, aby se nezákonně miloval se ženami. Dokáže žít ve vodě a říká se, že tato bytost byla spatřena na březích řeky Umzinduzi poblíž Umkambati, za Pietermaritzburg."

**) Bytost s krátkým, chlupatým tělem.*

Nebyl žádný zvuk, pouze naprosté ticho.

Když mi Ladam o těchto věcech vyprávěl, Slunce potemnělo, když se přes jeho disk přehnaly náhlé plíživé mraky. Na východě se shromáždil černý mrak s náhlými zubatými záblesky rozeklaných blesků, které hrály na jeho ploché základně. Když se hrozivý mrak přibližoval, vykřikl jsem radostí, když jsme oba viděli velkou stříbřitou vesmírnou loď zářící bílou září proti úžasnému cumulonimbu.

Od základny mraku se začal tvořit strašlivý široký trychtýř tornáda, který se kymácel a kroutil, jak dosahoval dolů k zemi, pohyboval se rychle a nahodile po své ničivé cestě a mířil údolím k usedlosti.

Přitahován ohlušujícím řevem zralého tornáda se v oknech salonu objevila matčina úzkostná tvář. Viděla jsem náhlý úžas v jejích očích, když zahlédla vesmírnou loď pohybující se přes děsivé tornádo, a široký trychtýř se zakymácel, když se nad námi zvedal. Když jsem vzhledla, mé oči plné úžasu spatřily vnitřek velkého trychtýře.

Jemně se pohupoval a pomalu se skláněl k východu, naplněný bledě modrým světlem elektřiny, stál nad námi nehybně, kromě pomalého pulzování nahoru a dolů. Výše byl trychtýř částečně vyplněn jasným mrakem, který se třpytil jako fluorescenční světlo. Tento zářivý mrak byl uprostřed a nedotýkal se hladkých rotujících stěn, které vypadaly, jako by se skládaly z kroužků pohybujících se jeden za druhým, vlnícího se vlněním dolů k okraji. Pulzoval jako živá věc, a jak se vyšší prstenec pohyboval kupředu, prstenec bezprostředně pod ním sklouzl, aby se dostal zpět pod něj.

Zjistila jsem, že nedobrovolně reaguji na rytmus velkých kruhů, zatímco pulsy v mé hlavě udržovaly čas svým vlnovým pohybem. Přesto se neozval žádný zvuk, jen naprosté ticho, a když se vlnění dostalo až na dno kruhu, vzdálený okraj trychtýře sebou trhl dolů a ze střechy domu se vysouvaly dlouhé, párové, světle modré stuhy. A pak tlustý neprůhledný okraj přešel, aniž by se dotkl domu nebo okolních stromů.

O pár stop dále se vlnící pohyb uvnitř trychtýře trhl dolů a odmrštil vysokou borovici pryč jako záblesk světla ! Když se ho trychtýř dotkl, strom se rozpustil a části vystřelily doprava jako jiskry.

Trychtýř znovu přistál, zbořil prázdnou kůlnu a s děsivým řevem strávil svou zuřivost v kopcích za nimi.

Ladamova tvář v těch několika okamžicích náhlého nebezpečí zestárla. S úžasem zavrtěl hlavou a vysvětlil, že nebeští obyvatelé a jejich blesk s třpytivými stříbrnými šupinami nás znovu přišli zachránit, jako to udělali toho večera před mnoha měsíci. Proto mfiti mluvil pravdu.

Lidstvo není jedinečné

Rozzlobený mrak s námi neskončil. Když jsem vběhl do domu, kulový blesk obklopený zářícím modrým oparem se pohyboval po telefonních drátech do domu. Protlačil se kolem mě dveřmi a ven do zahrady, jako by měl vlastní mysl.

Ohnivá koule se rychle pohybovala po zemi jako plíživý korónový výboj v elektrickém poli a pak vystřelila do kmene dubu a v záblesku blesku se vrátila k zubaté základně mraků nahoře. Kousky kůry se rozsypaly otevřenými dveřmi a šlehnutí výbušných rázových vln kanálu blesku mě srazilo roztáhnutou na naleštěnou podlahu.

Moje siamská kočka mi vyskočila na pomoc, plivala vzdor na živly za dveřmi, její kočičí citlivost byla pobouřena náhlou blízkostí magnetických siločar. Emocionálně rozrušená šlapala po chodbě a odmítala se nechat utěšovat, dokud jsem ji nevzala do náruče a neproběhla domem na neutrálnější místo.

Ladam nazval krásnou trávou porostlou pahorkatinu, kde se naše usedlost uhnízdila, Mpošana, hudební jméno se dobře hodí ke zvlněným kopcům, kde v jižním větru zpívá dlouhá tráva. "Dobrá koňská země," řekl můj otec, kde mohl chovat bílé koně, které mu tak ležely na srdci. Díval jsem se, jak cválají s větrem, který vane před blížící se bouří, pijí vítr jako Mohamedova posvátná bílá klisna nebo jako Pegas, jehož skutečný domov je na horním nebi, kam se člověk musí vznést na křídlech, aby ho viděl.

Právě zde se Selene narodila a byla mi dána, pravá dcera větru. Pohodila svou jemnou hlavou a otočila se ke mně s jemnou náklonností, šťouchla svou hebkou tlamou do mých zad, stála v otevřených dveřích své volné krabice, klasická křivka její hlavy se rýsovala proti temnotě uvnitř jako sníh na modrých molekulách nebe.

Její prastará linie je ztracena v mlhách času – v historii minulosti není žádná stopa, která by naznačovala původ jejích bílých předků. Mohly to být kamenité pahorkatiny vyprahlé země, kde nejprve nasadili kopyto na zemi, aby potěšili srdce lidí ? Nebo možná z prázdného chladu mraku přitahujícího zlatý vůz Héliu, když bílí koně poskakovali přes auru Slunce přicházející na Zemi jako vrchol slunečních paprsků, kde bílá je velkým principem světla z nejbližší spirály galaxie, až po nejmenší mikroatomy v atomech ?

Sněhobílí koně, chovaní v kolébkovém větru nebes, přinesli na Zemi ladný rytmus tančících sněhových vloček. Pohybovali se s vibracemi času v dokonalé kompozici, kterou dokázala vykouzlit pouze vzletná představitelství Mozarta. Mozart, který přinesl majestát a mír nebes na Zemi v životě vznešeného stvoření, jehož život byl zkrácen, zničen závistivcem, jehož temné a zlověstné záměry jsou vlastní smrtelnému člověku. Jaké dědictví nesmrtelné hudby mohlo mít lidstvo, kdyby mu bylo dovoleno žít, kdyby nebyl otráven černou alchymí doby ? jak-prezit.cz

Nadpozemští bílí koně jsou dědictvím lidstva. V tomto věku mechanizace a děsivých technologií jsou lidé na Zemi jen lidské bytosti, zatímco každý kuň je jedinečný — génius svého druhu, elementární síla, jako sen v šeré prázdnotě naší doby. Když šlapou po pozemské půdě ve zvlněné zemi s vysokou trávou Mpošana, možná existuje podobnost s opojnou atmosférou kamenných

vrchovin z dávných dob, kdy byla Země mladší a blíže své hvězdě a planetě jejich původu. Ladam říkal, že bílí koně přišli z nebeské země a toto jsou jejich potomci.

Dívala jsem se do tajemného nebe, vzdáleného a nikdy nehybného, a přemýšlela jsem o plánu přírody pro lidi na Zemi. Pochopí někdy a pochopí její plán evoluce, který jim byl stanoven? Uvědomí si jednoho dne, že celý vesmír, ve kterém mají své bytí, je život, složený z energie a hmoty, a že jsou pouze součástí jeho zhuštěné energie? Lidstvo není jedinečné. Je pouze tvorem z vesmíru, který je stále příliš nezralý na to, aby pochopil hlubokou pravdu o svém původu – o svém galaktickém původu. Možná rasová vzpomínka, živená a uchovávaná v jeho podvědomí po staletí pozemského času, může vytrysknout v nádheře pravdy, když se vydá po cestě ke hvězdám a vrátí se do záhybu vesmíru, ve kterém žije.

Magie Lodestone je základem všeho života.

Vyrůstání a odchod do zámoří, abych mohla dále studovat, nemohl zatemnit vzpomínku na velkou stříbrnou vesmírnou loď vznášející se na tajemné obloze. Nevědomky jsem vzhlížela do hlubin modři, doufala jsem, doufala, oči se mi zakalily slzami, které jsem nemohla zadržet, protože úryvek hudby nebo západ slunce na obloze by mě přinutily náhle popadnout dech ve vzpomínkách.

Ani svatba a narození mého prvního dítěte nemohly zmírnit mou touhu. Můj manžel mi vyčítal, že jsem tak neklidná, a vyletěl se mnou do nebe v dvouplošníku Tiger Moth a naučil mě létat. Povzbuzena jeho pochopením jsem odletěla do hlubin modři a hledala vesmírnou loď v jejím vlastním prostředí.

Nebezpečí na obloze bylo málo a krásné dny byly jasné s nekonečným výhledem. Zamířila jsem k Drakensbergu se zvládnutými zelenými kopci rozprostřenými pod ním. Na západ se hnal jen izolovaný bouřkový mrak. Najednou mě zasáhla salva krup ze sluncem zalité oblohy. Krásný bílý kovadlinový mrak, který se nevinně vznášel na obloze, vychrlil přes modrou ze svých šalovitých třásní přival ledu.

Okamžitě jsem se naklonila, abych unikla, ale našťvaný mrak se mnou neskončil. Vypustilo to blesk z čistého nebe. Blesk mi zaklepal na temeno hlavy a proběhl mi rukama do řídicího sloupku. Bledě zelené jiskry mi poskakovaly před očima a měkké namodralé jazýčky světla si hrály na koncích křídel a vrtule a vytvářely děsivou korónu kolem malého člunu potápějícího se vzduchem, zatímco bzučící bouřkový mrak se plížil dál a hledal něco nového, na čem by mohl ventilovat své sleziny.

Blesk je nebezpečný pouze tehdy, je-li člověk v kontaktu se Zemí, a pokud je závislý na bouřkovém chování a chování ve velké přítomnosti, není třeba se vůbec bát. Brzy jsem se naučila milovat a stala se jedním s vířícími bouřkovými hlavami, i když jsem si vždy držela odstup. Velká vířící mračna – jejich buňky rostoucí, splývající a množící se v řetězové reakci explodujícího kumulu – by vznikaly jako améby, generaci po generaci, pohybující se po povrchu Země. Já se svým maličkým letadlem bych našla bezpečný oblačný kaňon, kterým bych mohla proletět, nebo bych prolétla doleva, abych se vyhnula protivětru, zatímco bouřka kypěla vzhůru, až mrazivé výšiny srovnaly její vrchol a vítr jej zužoval do závětrí.

Našla jsem štěstí na obloze. Milovala jsem cítit vítr vysoko na obloze, když letadlo stoupalo oceánem vzduchu, abych vnímala rytmus větru, když se vzdušné hlubiny staly tekutou hmotou, kterou jsem mohla vidět, rozumět jí a věřit jí – jít s větrem nebo proti a vědět, která je závětrná strana pohoří nebo kopce, protože při létání s větrem je na závětrí nebezpečí.

Pro nás, kteří vidíme z dálky na obloze s čistým svěžím větrem vanoucím do našich tváří, je pravda poslem radosti, porozuměním duše směrem k nebeské klenbě za námi. Naladit se na

vibrace a vlny na určité kombinace harmonických, naslouchat vesmírné celestě, znamená uvolnit nepolapitelnou magii pravdy.

Bylo nádherné pohybovat se nezmapovanou oblohou a prodírat se hlubinami vzduchu, z něhož je nebe stvořeno, kde se mraky vznášejí v celé své kráse a vítr je duchem třetí dimenze nebe. Síly magnetismu tam prostupují veškerou hmotu a veškerý život a spojení mezi magnetismem a myslí je skutečností, zatímco v geomagnetickém poli existuje spřízněnost s vesmírem, který je zdrojem veškerého telepatického myšlení.

Magie magnetitu je základem všeho života. Drží hvězdy a planety na místě a je zodpovědný za jejich zrození a vývoj, prostupuje celý náš svět v afinitě s galaxií.

Mohla jsem cítit spřízněnost přesahující normální lidské pojetí.

Vysoko na obloze lze vidět celek – hory a moře za nimi se slabým vzduchovým obalem, který obaluje Zemi. Při západu Slunce se na východě zvedá zemský stín a neustále stoupá na oblohu jako modrá temnota, předehra k mnohabarevným hvězdám kosmického spektra. Vysoko na obloze jsem cítila blízkost něčeho cizího. Reagovala jsem na telepatickou sílu za tajemným nebem. Jak jsem hučela směrem domů skrz tóny větru na flétnu, mé myšlenky se staly přesvědčením a moje mysl reagovala na tuto tajemnou sílu jako barometr.

Pak se jednoho večera vrátil tajemný cizinec na naší obloze a já věděla, že moje mysl byla ovlivněna, když jsme letěli přes Drakensberg. Letěla jsem se svým manželem v DH Leopard Moth z Durbanu do Baragwanathu. Počasí bylo jasné a před námi ležel Drakensberg, který se táhl přes obzor, drsná stěna temnoty proti zlatožlutí delších vlnových délek Slunce. Brzy jsme byli nad srázem a náš motor řval v napětí náhlých turbulencí. Jižní obloha nad námi ztratila růžovou protizáři, která ohlašovala tmavě azurově modrou barvu zemského stínu na východě. Zvedl se jako obrovský oblouk, aby naplnil celou oblohu bezedným sametem nejtemnějšího prostoru, posetého hvězdami a planetami, které žhnuly jako majáky své vlastní části stvoření.

Při pohledu na východ na Spicu, která se tyčila nad obzorem v panenské nádheře, jsem byla okouzlena další koulí, která se mihla z temného azuru zemského stínu. Bylo modrobílé a pulzovalo a pohybovalo se neuvěřitelnou rychlostí přímo k našemu malému, bezmocnému letadlu.

Poklepala jsem manželovi zezadu na krk. Rozhlédl se a viděl, jak obrovské plavidlo zpomalilo rychlost a změnilo barvu na mosazně žlutou, jak se vyrovnalo a přecházelo po našem letadle. Fascinovaně jsem pozorovala každý detail, když jsem přitiskla nos k oknu na pravoboku a uviděla jasný mlhavý obrys velké kruhové lodi, jak přecházela vedle. Ze strany kupole, která se svažovala z obrovského trupu, vyhlížela tři průzory, vydávající jemnější záři. Pod trupem se intenzivní modrobílé světlo střídalo s nejhlubší fialovou a přes vyděšený řev DH Múry se k mým uším nedostal žádný zvuk. andele-svetla.cz

Náhle se velká loď převrátila na bok, valila se jako obrovské kolo, a pak s leskem zesílené světelné emanace zmizela – zmizela !

"Jak nádherné !" zvolala jsem do sluchátka.

"Bylo to neskutečné," řekl můj manžel. "Jak jsem se odklonil od plavidla, stále to udržovalo stejnou vzdálenost."

Nebála jsem se, i když jsem cítila, jako by mou mysl ovlivňovala magnetická síla. Byla jsem si jistá, že jsme byli důkladně vyšetřeni. Plavidlo bylo stejného typu vesmírné lodi, jakou jsem viděla jako dítě, a znovu se mi v mysli objevilo něco známého. Zjistila jsem, že toužím po jejím návratu, a

hluboký pocit osamělosti záhadně zaplavil mou duši, když velká loď zmizela v sametové temnotě oblohy.

Při pohledu dolů jsem dokázala rozeznat obrovské obrysy Drakensbergu. Quathlamba je zuluské jméno pro toto krásné pohoří ležící jako spící obr tak blízko u moře – drsné a tajemné, stále skrývající tajemství vesmíru. Strmé útesy, ostří nože proti záři na západě, se slévaly do měkkých a strmých svahů porostlých dlouhou zelenou trávou, táhnoucí se jako zvlněné kopce k moři, horské štíty střežící svěží měkkost zastíněné země – zvlněné trávy v Mpofaně, kde jsem se narodila.

Nebezpečný boční vítr rozházel naše světelné letadlo a já si myslela, že svatý Kryštof za nás musel tahat za nitky, abychom neskončili ve vývrtce nad horami, když se můj manžel naklonil a ponořil, aby se vyhnul vesmírné lodi. Spica na mě mrkla z východní oblohy, její jasná sláva neztemněla, pulzovala, blikala modro-bíle a zeleně, varovala před změnou počasí a lákala nás k našemu správnému kurzu. Moje mysl byla daleko a naplněná velkým zázrakem. Fantastická vesmírná loď se znovu objevila ve stejné oblasti a cítila jsem spřízněnost přesahující normální lidské pojetí.

Po dokončení našeho letového plánu v Baragwanath jsme přistáli v jihovýchodní vichřici. Viditelnost byla nulová, protože z výsypek foukal důlní prach.

"Spica mě varovala," řekla jsem. "Měli jsme obrovské štěstí, že jsme přistáli v jednom kuse."

Ale jedině, na co můj manžel myslel, byla ta věc na obloze. Okamžitě podal podrobnou zprávu velitelství letectva v Pretorii.

Co vědí odborníci o obloze ?

Při výslechu jsem mlčela, protože jsem věděla, že by nepochopili mé pocity v té věci. Vojáci se nedokázali vyrovnat s takovými myšlenkami jako já, ale bez stínu pochybností jsem věděla, že je tu něco nového, něco, co porušuje všechna pravidla, něco mimo sféru obyčejných pozemských lidí – vesmírná loď revolučního designu s pokročilou metodou pohonu. Neviděla jsem tu samou vesmírnou loď, jak se před lety snesla nad mou sestrou a mě – a znovu se pohybovala proti tomu zlověstnému tornádovému mraku – dávno předtím, než dokázal jakýkoli národ na Zemi zdokonalit takové plavidlo ?

Co vědí odborníci o obloze ? Tajné výšiny stále unikají pátrající mysli lidstva. Intuice mé ženy mi řekla, že to byla mimozemská loď z dalekých končin vesmíru. Poté byly mé dny svobody omezené, protože nás manžel zabalil na loď do Anglie. Tam jsme se stali součástí de Havilland Experimental Flight Center.

(2)

SPOJENÍ S MUŽI Z JINÝCH SVĚTŮ

Letadlo přiletělo nízko a proletělo po přistávací ploše jako netopýr z pekla. Třásla jsem se a pokusila jsem se odvrátit, ale ledový vítr mě přišpendlil na okraj zamlženého pole. Dlouhá tráva nasáklá vlhkostí pronikala do mých gillie bot při každém kroku.

"Jak může přistát takovou rychlostí ? Mohl by havarovat," řekla jsem do větru, když malé plavidlo zmizelo v šeru anglického dne.

Severní vítr mě prořízl a modré mraky pohodily své tmavé sukně po obloze plné šepotu sněhu, jak se tlusté žluté mraky skláněly k východu. Četla jsem písmo na obloze a s úlevou jsem sledovala, jak se stinná podoba letadla vynořila daleko na hřišti. Přibližovalo jsem se směrem k přístavu hangáru a motor pulzoval rytmickou celistvostí v klidu větru. Když pilot otočil nosem ke vchodu do hangáru a pozemní posádka ho obklíčila, prohnaly se přívaly sněhu. Kňučivý řev jejího motoru z plného hrdla utichl, když pilot, brzděný těžkopádnými botami s kožešinou a bundou z ovčí kůže, pomalu vylézal z kokpitu. Chvilí unaveně stál vedle letadla a pak se podvolil zákulisním boffinům. Jejich vzrušení bylo elektrické, ale on je setřásl jako netrpělivý medvěd a vykročil ke mně, uchopil mě za paži jako ve svěráku a přitáhl si mě spolu s hybností svého kroku.

"Je to zázrak," zamumlal. "Tam nahoře nad mraky se choval jako pták a jeho přistávací rychlost je vyšší, než cokoli předtím testovaného. Díky bohu, že jsem letový plán udělal sám ! Je to zázračné letadlo."

Pilotovo nadšení pro letoun svěřený jeho dovednostem překonalo jeho únavu. Zнала jsem svého manžela až příliš dobře a mlčela jsem, když si unavenou netrpělivostí sundal létající helmu a brýle a hledal v kapse cigaretu. Zapálil ji, když jsme se dostali do závětrí nepořádku, čáry napětí a únavy se mu jasně vryly do tváře ve světlici zápalky.

Kdybych vyjádřila své obavy o jeho bezpečnost při rychlé zatáčce nebo při vytahování z prudkého ponoru vysoko nad mraky, kde živel vzduchu ve třetí dimenzi reaguje jinak na naše smysly, zasmál by se a řekl, že si zase něco vymýšlím. Oceán vzduchu, náš obrovský baldachýn ochrany, je ve vyšších oblastech svých tajných výšin z jiné substance. Zrychlil tempo dopravy pro ty, kteří šplhají po obloze, ale kouř a smog lidských jedovatých návyků může zpomalit vyšší funkce jeho mozku a smyslů, když existuje jako obyvatel oceánského dna vzduchu a musí dýchat hustší tlak molekul v pomalejším čase.

Když jsme vstoupili do baru, horká atmosféra způsobila, že jsem se zadýchala a ucukla.

Cigaretový kouř visel v pásech připomínajících příkrývku přes místnost. Letečtí technici a personál zahájili monotónní hučení konverzace proti nesouhlasnému hluku hudby na pozadí. S pocitem zoufalství v srdci jsem rychle sbalila náš obvyklý stůl u okna. Mohla jsem to otevřít, aniž by to někdo viděl, a dostat se na čerstvý vzduch, bez ohledu na to, jak studený, kdykoli mě zasáhl pocit klaustrofobie.

Bylo dost špatné být v Anglii s mračnou příkrývkou, která se nikdy nezvedla – dny a dny. Toužila jsem po doširoka otevřených prostranstvích své domoviny daleko na jihu, po milované zemi, kde východní vítr vane se svěží čistou pachutí moře přes rozlehlé úseky zvlněné pastviny a nebesům se otevírá sláva nebes. Země, kde se Jižní kříž třpytí třpytivými pažemi přes poledník a hlubokou mísu oblohy, zářící září milionů hvězdných systémů. Toužila jsem znovu dýchat vzduch otevřených prostor s vůní deště a cítit vítr na tváři. Patřila jsem tam, do čisté atmosféry nebe, létala jsem – létala přes hory, létala mezi mraky a pod třpytivými hvězdami, na sametovém nebi, se září světla vždy tam vysoko nahoře. Toužila jsem žít v oceánu vzduchu, slyšet nebeské tóny větru, vnímat a cítit vibrace a svobodu naší planety pohybující se rychlostí vesmírné lodi bezedným dosahem vesmíru a pryč od obydlí lidí, kteří se rojí a plazí po jejím povrchu jako slimáci vzdušných hlubin.

Při pohledu z okna jsem si všimla, že se zvedly nízké, plující mraky. Velká hromada de Havillandových budov stála temná a vychrtlá proti odrazu světla Londýna na základně mraků. Brilantní světla stále osvětlovala hangár, kde boffinové studovali zázračné letadlo. Kódové označení TK4 by možná znamenalo revoluci v létání pro Anglii, umožnilo by národu mít plavidlo na

obranu svého nebe proti jakémukoli z agresivních vetřelců, kteří se zdáli být stále nemilosrdnější ve své snaze o moc a světovládu a kteří navždy vymýšlejí hrůznější a ďábelštější zbraně ničení.

Ničit své bližní tvory a svou planetu je odrazem masového šílenství. Násilí a ničení jsou pouze symbolem moci pro lidskou rasu na Zemi – obrovské masy lidí, kteří se sotva vyvinuli z divokých masožravých vrahů. Jsou to barbaři, jejichž jedinou ambicí je ničit. Cesta tolerance a soužití s veškerou přírodou není dosud pochopena. Místo toho ve všech sociálních systémech vytvořených lidmi na Zemi existuje pokřivený stav mysli, zplozený staletými nesprávného myšlení a života. Lidstvo planety Země je tedy produktem svého prostředí.

Toužila jsem od toho všeho uniknout, ale zjistila jsem, že jsem svázaná v popředí příprav národa na obranu jeho samotné existence. Ve světě, který se stává nebezpečnějším pro život, jsem se divila nonšalantnímu přístupu mého manžela a uvědomila jsem si, že by si nemyslel nic o nebezpečích s tím spojených. Jeho jedinou starostí bylo chránit mě před nimi. Netušil, jak moje pozorovací schopnosti, vštěpované od dětství, mohou předvídat trend lidského chování. Lidstvo žije v katastrofách a moje mysl si neustále uvědomovala katastrofy, které přijdou, a strašlivá nebezpečí, která mě čekají.

**„Naše planeta je pod bedlivým dohledem mimozemské,
ale vysoce pokročilé civilizace z Vesmíru.“**

Předtuchy ke mně přicházely v minulosti a v pravý čas nabyly hmatatelného tvaru, ale teď čas rychle utíkal. Možná to jednou v noci přijde náhle, světová válka spuštěná v nočním tichu. Možná, že to přijde, když můj manžel označí prchavou brázdu pokojnou oblohou, aby navigoval své vzdušné toulky. Jaké by to bylo být zničen v chatrném letadle, sestřeleném z krásné letní oblohy jen s hvězdami, abyste byli svědky krutého výpočtu lidské nelidskosti vůči člověku ?

Můj manžel se náhle probral ze snění nad whisky.

"Dnes večer máme schůzku s náčelníkem," řekl.

Večer, když jsme vyšli do zasněžené atmosféry, byla krutá zima, a já byla vděčná, že se vítr ztišil.

Brzy jsme byli u náčelníka, starého přítele, který nás srdečně přivítal svým přirozeným, zdvořilým způsobem. Jeho oči vnímaly každý detail našeho vzhledu, zvyk chladného pozorování, který byl vštípen roky těžké odpovědnosti a povinnosti vůči své zemi. Byla jsem šťastná, že jsem zase s ním a měla jsem mu toho hodně co říct, tolik toho, co jsem mohla vyprávět o obzvlášť vzrušující povaze, něčemu úžasném a vzrušeném, o čem jsem si byla jistá, že to pochopí a naslouchá. Člověk s jeho zkušenostmi a postavením by věděl o vesmírných lodích objevujících se na našem nebi.

"Ano, má drahá," řekl. "Velmi se těším, až uslyším, co mi chcete říct a co si myslíte. Právě mi bylo předáno hlášení, že dva naši piloti dnes odpoledne na manévru v blízkosti letové dráhy vašeho manžela s TK4 spatřili neidentifikovaný létající objekt v blízkosti letové trasy vašeho manžela s TK4. Před nějakou dobou jsem obdržel zprávu z Jižní Afriky, ve které bylo uvedeno, že jste oba hlásili neidentifikovaný letící objekt nad vašim letounem DraDH."

Jeho oči změkly, když jsem se do nich dívala přímo a vyprávěla mu každý detail naší zkušenosti a zážitků z dětství.

"Je to tak, jak jsem předpokládal," odpověděl náčelník. "Naše planeta je pod bedlivým dohledem mimozemské, ale vysoce vyspělé civilizace z Vesmíru."

Na chvíli se odmlčel a upřeně si mě prohlížel.

"A ty, má drahá, vypadáš, že se tomu věnuješ. Víš, co hledat, nebojíš se a nenapadá mě nikdo kvalifikovanější. Kromě toho máš intuici a představivost, což je v tomto pokročilém výzkumu velmi důležité. Uděláš to za nás ?"

"Samozřejmě, že to udělám," odpověděla jsem bez váhání.

"Děkuji, má drahá," řekl náčelník. "Jsem si jistý, že z toho něco vzejde. Pomoc a vedení bude poskytnuta těžce postiženým národům této planety, kteří se zdají neschopní žít v míru a harmonii. A jak víte, byli jste důkladně prověřeni. Známe celou historii vaší rodiny a její prastarou linii."

"Tento výzkum vám může trvat mnoho let," pokračoval. "Proto mi musí být poskytnut každý detail informace, bez ohledu na to, jak je fantastický. Máme co do činění s fantastickým uvědoměním. Chci, abyste použili své schopnosti mimosmyslového vnímání a sledovali jakékoli tušení, které můžete mít. Tato mimořádná schopnost, kterou jste tak velkoryse obdařena, pro nás může mít obrovskou hodnotu."

Bylo velmi pozdě, když jsme ho opustili, a v tu chvíli, kdy jsme odcházeli, jsem si uvědomila, že se svalil zpět na židli. Jaká strašlivá odpovědnost spočívala na jeho křehkých bedrech. Mé srdce se s ním sevřelo a vzpomínka na hluboký smutek v jeho očích mě podnítila, abych zdvojnásobila své úsilí, abych jednoho dne našla velkou vesmírnou loď, abych hledala pomoc pro lidi na Zemi – a možná i spásu – u vyspělých lidí zpoza našeho nebe. Chvíli jsem stála ohromeně – v pasti, bezmocná. Moje přirozená nezávislost ducha – slavné dědictví svobody, se kterou jsem byla vychována – zmizela v mlhách minulosti a mrtvá tíha odpovědnosti hrozila, že rozdrtí mou duši.

Druhý den časně ráno jsem utekla v MG po velké severní silnici do vesnice Aston a domova mých předků z otcovy strany. Rodinné sídlo, Astonbury, bylo zasazeno mezi staré stromy Anglie, které bylo poseté smaragdovým porostem stíny listů. Nechala jsem MG na příjezdové cestě a šla jsem dál parkem a vdechovala vůni sladké, vlhké země a vegetace. Daněk vedle mě přecházel s jemnou trpělivostí a vnímal mé zaujetí, zatímco mezi stromy zářilo velké sídlo v Astonbury bohatstvím růžových cihel a mnoha tudorskými komíny. Pryč byly halcyonové dny svobody a volného času. Lehkost a půvab světa, který patřil několika málo lidem, ve kterém jsem se narodila a byla vychována, zmizely v mlze času. Útěchu jsem však našla v tiché kráse a klidu voňavého parku.

Podívala jsem se na jezírko s liliemi, které moje babička vytvořila z kráteru po bombě před mnoha lety, když bylo krásné sídlo ušetřeno zkázy a zlých myšlenek těch, kteří se zaměřovali na jejich četné kmenové války. Když jsem kráčela vedle starobyklých, plazivých zdí svého rodného domu, rozhodla jsem se pomoci chránit svobodu zděděnou po staletí, jak ji může znát jen ostrovní národ – svobodu moří, svobodu oblohy, svobodu vesmíru. Svoboda je samotná věc života a bez ní člověk přestává žít.

Přesto jsem si uvědomila, že většina lidí si neuvědomuje širší scénu vzdálených míst. Nedokázali spojit celek nebo pochopit, jak je to všechny ovlivní s drtivým dopadem v nadcházejících letech. Shromáždili se v panice, aby zastavili proud Hitlerových hord, ale neexistovala žádná vize, která by změnila ránu anglické pýše, která se nyní kovala. Závoj ticha je tak lživě zahalen do vnímání člověka, že nevidí plán zotročit ho válkami a zvěstmi o dalších válkách, které přijdou – válek rasových sporů, černých proti bílým – ve snaze ovládnout planetu.

Každý rok na Zemi plyne o něco rychleji než ten předchozí.

Při pohledu na neomezenou oblohu jsem náhle pocítila touhu tak intenzivní, že se zdálo, že mě přenáší pryč od hmotných věcí kolem mě. Byla to touha znovu spatřit velkou vesmírnou loď, vznášející se jako přízrak v hlubinách modré – tajemnou, nedosažitelnou a vzdálenou této válčící planetě. Kde teď byla a odkud se vzala a proč mě myšlenka na ni tak hluboce zasáhla ? Vychovala nějakou vzácnou bytost, která by změnila celý můj život a která se mnou již telepaticky komunikovala ?

V mé touze uniknout z nebezpečných mezí této planety naplnil mou duši zvláštní neklid a tuto naléhavost jsem cítila s ostrými znalostmi. Jít domů – to je ono, pomyslela jsem si. Musím se vrátit domů na zvlněné úpatí Drakensbergu, kde dlouhé trávy šeptají a zpívají při doteku jižního větru, který v dechu přináší pachut' moře. Možná moje svoboda přijde dříve, než jsem čekala. Možná bych se mohla vrátit domů do svobody hor, které jsem milovala, hor Draka skrývajících se v mlze.

Toužila jsem se odvrátit od nucených a lehkomyšlných způsobů lidstva. Čest a etika mé výchovy byly hluboce zakořeněny a své jediné štěstí jsem našla v Nebi. To mi teď bylo odepřeno, když se do vzduchu dostaly stíhačky a bombardéry. Byla jsem uzemněna a vždy mě stínil mrštný jedinec, který si držel odstup, když mě náčelník vsítil do svého okruhu bezpečnosti. Možná jsem toho věděla příliš mnoho, pomyslela jsem si – a v srdci mě zasáhlo první bodnutí strachu.

Jediným únikem a útočištěm bylo Astonbury, domov mé milované babičky, jejíž jemnou přítomnost bylo stále cítit v celém rozlehlém sídle. Její láska ke koním, zděděná po jejích vévodských rodičích, byla zobrazena na nečekaných místech s kouzlem skutečného umělce a já cítila její vodící ruku na svém rameni, když jsem se toulala zahradou. Zdálo se, že moje budoucnost bude utvářena odtud, kde bylo tolik něžnosti uprostřed násilného vesmíru. Zde si staří vysloužilí koně mohli procházet zavírací dny v chráněném domácím výběhu a kočky mohly v klidu spát u kuchyňského výběhu a vždy vnímaly přítomnost mé milé babičky v domě svých předků.

Moje pátrající mysl hledala v průběhu let oblohu a moře safírově modré, zemi a mořskou krajinu nikoli z tohoto světa, ale jiný domov života, další ostrov pohybující se v rozlehlé nebeské prázdnotě, kde se dolů k moři sbíhají měkké hory pokryté smaragdovým porostem. To klidné moře obrovských dimenzí se dotklo akordu v mé paměti jako tón znějící v tónině evoluce, věčně vibrující v měřítku spektra. nebe-lidem.cz

Věděla jsem o krásné planetě zářící v sametových hlubinách vesmíru za světelnou bariérou. Moje duše se naladila na její věčnou vibraci a můj osud se navždy zapletl do jejího magnetického pole, protože magie magnetitu dává spřízněnost telepatických myšlenek prostupovat mysl. Byla jsem si jistá, že jednoho dne najdu tuto tajemnou a exotickou zemi – nikdy jsem nepochybovala o její existenci. Byla to rasová vzpomínka, odhalená časem jako dimenze vývoje, protože čas je naší smrtelnou podstatou a neustále zrychluje naše vědomí k simultánnosti a nekonečnu. Každý rok na Zemi ubíhá o něco rychleji než ten předchozí.

Pomohla by nám pokročilá civilizace najít tato tajemství mezihvězdného cestování ?

Mí něžní rodiče, daleko ve slunné zemi mého narození, mi psali o čase a o tom, jak se jim zrychlil. Při stárnutí se vnitřní hodiny člověka zpomalují, zatímco pozemský čas zůstává konstantní. Tato planeta se pohybuje ve třech směrech současně a dává nám naši rychlost neboli tok času – minulost, přítomnost a budoucnost. S přibývajícím věkem je na věci stále méně času a čas se zrychluje, protože procesy v živém těle se zpomalují.

Jak se planeta Země otáčí a zrychluje na oběžné dráze kolem hvězdy její soustavy, zatímco se celá sluneční soustava pohybuje po oběžné dráze kolem jádra galaxie, označujeme časové intervaly hodinami. Stáváme se jeho otroky a naše duše, sužování neustálým a neúprosným

tikáním časových intervalů, volá po míru a osvobození od něj. Kdybychom věděli jak, mohli bychom ovládat proměnlivou povahu času, protože čas je vlnový pohyb v trojité jednotě se světlem a gravitací. Možná bychom mohli najít střídavý pohyb vln v čase a uniknout ke hvězdám.

Byla jsem si jistá, že to je již realita pro vyspělou civilizaci tam venku, jejíž vesmírné lodě se mohou pohybovat v proudu času obráceně k naší době. Možná by nám pomohli najít tato tajemství mezihvězdného cestování, kdybychom s nimi dokázali navázat spojení. A to spojení, jak jsem věděla, se skutečně najde – skrze lásku.

(3)

TAJEMSTVÍ SVĚTLA

Dostali jsme příkazy k přesunu domů do Jižní Afriky a v hlavě mi stále zněly náčelníkovy pokyny, které mi před odjezdem z Anglie: "Najdi tu vesmírnou loď za každou cenu. Může to znamenat záchranu naší planety - a naší rasy." Chvění obav způsobilo, že jsem při těchto slovech zalapala po dechu. Naše krásná planeta, hostitel pro tak ničivého predátora, jako je člověk ! Není divu, že zvedáme oči k nebesům.

Věděla jsem, že je to vesmírná loď z jiné planety, z jiného světa někde tam venku, a v průběhu let jsem žila s tímto vědomím a v duchu jsem věděla, že se vesmírná loď vrátí. Připravila jsem se duchovně, mentálně a intelektuálně, abych dosáhla celistvosti s vesmírem a naladila se na nekonečno. Pracovala jsem na rozvoji smyslu pro telepatickou komunikaci s celou přírodou a živými tvory, a tím jsem se stala celistvým na duchu, mysli a těle. Abych se setkala s lidmi vysoce vyspělé civilizace, tisíce let před lidmi na Zemi, mohla jsem doufat v kontakt pouze tehdy, pokud budu připravena jít napůl, abych je našla.

S vědomím jejich přítomnosti na našem nebi jsem praktikovala telepatii s koňmi, psy a kočkami a dokonce s rostlinami, stroji nebo čímkoli s elektrickou jiskrou života. Zjistila jsem, že to má ve svých zkušenostech v průběhu let velkou hodnotu, a nakonec jsem byla schopna komunikovat s mužem, který přišel v kosmické lodi mimo naši Sluneční soustavu. Jak šel čas v průběhu let příprav, telepatické spojení bylo silnější a silnější. V chápání univerzální harmonie jsem znala jeho jméno ve své duši a věděla jsem, že je tam uvnitř vesmírné lodi.

Po našem příjezdu do Kapského Města byla scéna z okna ponurá, foukaná větrem a mokrá. Déšť bičoval v přívalech do oken, hnán rychlými proudy jihovýchodu. Kde byly otevřené nebe mé milované vlasti, bezedné modré hlubiny ? Nejkrásnější mys na světě stál opřený o neúprosnou polární frontu. Přehnal se přes prázdná jižní moře z Antarktidy, kde v mořském dně leží sopečné spojení od mohutného vrcholu hory Erebus po zhroucené hory Cape, kde v údolích kvetou vinice.

Viděla jsem čepici mraku těsně přehozenou na vrcholku Stolové hory a na větrné obloze vysoko nad ním se vznášel další pevný mrak. Bylo to zvláštní a krásné – hladké a ve tvaru čočky s duhovými barvami po obvodu, jako obraz od Dalího. Jeho nadpozemská krása byla ukotvena stojatou vlnou vzduchu, která se vznášela od jakési nepravidelnosti země k větru. Byla to předzvěst špatného počasí a studeného skákajícího větru a my jsme se připravovali na den dešťových bouřek, se všemi letadly uzemněnými.

Pronikavý a náročný rachot telefonu mě vyděsil ze snění a klid a odloučenost mé kanceláře se proměnila v bouřlivý křik vrískající příšery. Hlas na druhém konci linky byl pronikavý vzrušením.

"Požár ! Požár v hangáru č. 11 !"

Moje mysl se hnala vpřed, nevšimla si toku slov linoucích se po drátech. Všechna letadla byla uzemněna a sabotáž byla tak snadná v zemi, kde byl útok neznámý a nepřipravený. Můj manžel už tam bude a bude se bavit o letadlech. Zabouchla jsem sluchátko, popadla pláštěnku a vyběhla do ledové bouře. Plameny zahalily dvě letadla a můj manžel statečně odrážel další. Když jsem mu běžela na pomoc, explodovala benzinová nádrž. Oba jsme byli svrženi na zem a mé smysly zahalil černý mrak.

Cítila jsem dotek smrti a věděla jsem, že to všechno bylo součástí přípravy.

Velmi pomalu jsem si uvědomovala světlo a pohyb kolem mě. Bylo mi hrozné horko a strčila jsem nohu do krásného, studeného prostěradla na straně matrace. Odstrčila jsem ložní prádlo a pokusila se převrátit. Vznášela se nade mnou laskavá tvář záramovaná bílým plátnem a ruce mě znovu omotaly horkým ložním prádlem.

Byla jsem neklidná a toužila jsem po pohodě. Najednou žár zmizel, když se moje mysl natáhla pro úlevu. Osvěžující vánek mi ovíval tváře a kolem mě se rozvinula scéna, světélkující, ale s jasnou perspektivou. Seděla jsem ve svěží, chladivé smaragdové trávě na vrcholu kopce s výhledem na temně modré moře. Vonný vánek vanul přes safírové moře a hluboko pod ním se v ranním slunci třpytila nádherná křivka zálivu. Za mnou se rozprostírala fantastická masa hor, jejich smaragdové svahy poseté obrovskými zlatými stromy a vrcholky hor z hlubokých růžových skal zářících ve slunečním světle proti delfíniové modři nebe. Krásné kruhové plavidlo, které připlouvalo ke kopci přes moře, se lesklo a blýskalo ve sluncem zalité atmosféře. Nádherná vize zmizela stejně rychle, jako přišla, a slyšela jsem kolem sebe hlasy.

"Už je mimo nebezpečí," řekl muž tiše. "Je to docela pozoruhodné - nečekal jsem, že se prosadí."

Známá atmosféra rušné nemocnice, tlumené zvuky za pootevřenými dveřmi se vracely zpět s přehlednou adaptací. Otočila jsem hlavu, abych se podívala z okna, a uviděla zalesněné úbočí hory Devil's Peak. Nad linií lesa proudil prapor mraků jako vlajka, neustále získával novou substanci jako vzduch, vezl se na zádech větru a kondenzoval blízko hřebene. Jak jsem pomalu získávala svou sílu, krásná vize, kterou jsem zažila, zůstala živá a skutečná a naplňovala mě teplem tajného štěstí. Zde byla tajemná a exotická země mých snů, vzdálená planeta někde za světelnou bariérou a časovou bariérou této sluneční soustavy.

Viděla jsem muže stojícího na lodi a díval se na mě. Bez ucuknutí jsem se na něj podívala.

Brzy mi bylo dovoleno opustit nemocnici Groote Schuur a vrátit se domů do zvlněného úpatí pohoří Drakensberg. Cítila jsem dotek smrti a věděla jsem, že to všechno bylo součástí přípravy. Když člověk může reagovat s láskou a laskavostí, porozuměním a moudrostí a bez jakékoli stopy strachu nebo nenávisti, může doufat, že se setká s lidmi, kteří udržují mezihvězdné vesmírné lodě, že se přiblíží v jejich doméně. Čekala jsem, až ten muž z vesmíru naváže fyzický kontakt, ale klíčové bylo nejprve najít ho svou myslí a duchem v naprosté harmonii. Stalo se to jedné bouřlivé noci, když jsem tiše ležela a meditovala.

Déšť bičoval v přivalech, hnaných větry o síle vichřice, přes železnou střechu statku, občas s hučením komínem rozdmýchával plameny ohně. Moje sestra šla do kuchyně uvařit čaj, když jsem se najednou teleportovala stropem nahoru, ačkoli mé tělo zůstalo na gauči. Jak jsem stoupala mezi mraky, cítila jsem, jak mi vítr fouká do tváře a tiskne mé tváře dovnitř svou realitou.

Nad mraky se na jasné obloze vznášely dvě vesmírné lodě. Akonova loď se trochu snížila a já věděla, že jsme se našli. To mě přivedlo do úzké komunikace – pouto spřízněnosti a lásky – s Akonem, který mě ujistil o své fyzické přítomnosti a předal mnoho informací o svém způsobu života, odkud přišel a o velké civilizaci svého lidu.

Když nastal správný čas, vydala jsem se do hor, abych ho našla, pryč od měst a znečištění pozemských lidí, pryč do krásného a tajemného Drakensbergu v Natalu, kde jsem se narodila v roce Halleyovy komety.

Amazuluové na mě volali z vrcholů hor, jejich hlasy se rozléhaly údolími a naladily se na vinnou révu jejich vlastního způsobu komunikace. Vyprávěli o velkém nebeském voze a ohnivých návštěvnicích z nebeské země, kteří mě přijdou odvézt v blesku, jehož šupiny se třpytí mnoha barvami. Přistálo by v mraku na kopci a došlo by ke společnému setkání. Bouřkový lékař a čarodějnice to předpověděli a legenda kolem mě rostla už od dětství.

"Zlaté vlasy na tvé hlavě přinesou *Abelungu* z nebe," volali přes údolí, když jsem poslouchala jejich popisný jazyk, rozuměla jsem mu stejně dobře jako svému. "Ty jsi ,ten, kdo dává dohromady', *Inkosazano* ! Obyvatelé Nebe přijdou a vezmou tě pryč." A píseň se rozprostřela po kopcích.

Bylo to v tu dobu, kdy vesmírná loď dorazila, a já jsem cítil její blízkost, když velké bílé kupovité mraky pluly s východním větrem po obloze, jasné proti modré, využívající mraky jako maskování. Zkoušela mou trpělivost a víru a znala tajemství v mé duši.

Při pohledu do hlubin modře jsem uviděla záblesk světla proti obloze a pak znovu poblíž obrysu mraku. Pak se objevila velká vesmírná loď, která se vznášela pod mraky. Rychle se pohybovala směrem k vrcholu kopce, ladně a neslyšně klouzala vzduchem, aby se znovu vznášela několik set metrů nad vrcholem kopce a na jih od vrcholu. Pak pomalu ztrácela výšku a zůstala asi metr od země.

Vzduch naplnilo pulzující hučení, které způsobilo, že mi praskly ušní bubínky z náhlého vytlačení vzduchu způsobeného obrovskou lodí. Její kruhový trup měl průměr nejméně 18 metrů, uprostřed byla zaoblená kopule a ke mně byly obráceny tři velké průzory, kterými jsem viděla muže stojícího v lodi a díval se na mě.

Bez mrknutí jsem se na něj podívala. Stál tam s rukama založenýma na hrudi a díval se na mě s podmanivou a hypnotickou přitažlivostí v očích, která jako by mě ovlivňovala a ovládala i na takovou vzdálenost. Se šokem jsem si uvědomila, že jsem úplně zapomněla na svůj výcvik a pozorovací schopnosti a s velkou silou vůle jsem odvrátila zrak od jeho očí. Prohlížela jsem si jeho obličej – ten nejúžasnější obličej, jaký jsem kdy viděla – a pocítila jsem pocit spřízněnosti a lásky.

Nepatrný úsměv zjemnil asketické linie jeho tváře. Byl to něžný úsměv a moje srdce kvůli němu vynechalo úder. Věděla jsem, že ten úsměv zjemnil i jeho oči, a neodvážila jsem se do těch očí znovu pohlédnout. Srdce mi bušilo do žeber s dusivou intenzitou; Bylo mi na omdlení. Muž z jiné planety, jiného světa, ovlivňující můj život ! Čas jako by se v tu chvíli zastavil. Nebyl tam žádný strach. Bylo tam jen hluboké a vzrušující štěstí.

Okamžitě odpověděl na mé myšlenky.

Pozorovala jsem jeho vesmírnou loď. I když jsem okénkem viděla, celý efekt byl oslnivý jas z jeho hladkého skleněného povrchu – jasný opar, který vycházel ze samotné lodi a ne ze Slunce, které na ni svítilo. Když jsem sledovala trup, uvědomila jsem si, že se rychle otáčí ve směru hodinových

ručiček, zatímco zaoblená kupole zůstala nehybná. Snížil se trochu víc k zemi a z toho jasu mě začaly bolet oči. Vršek hlavy mě bolet z vibrací nastolených v atmosféře a přemýšlela jsem, jak dlouho ještě vydržím bolest v hlavě z těchto pulzujících vibrací, aniž bych se otočila a utekla.

Vesmírná loď se pomalu začala svisele zvedat a hladká dokonalost jejího kompaktního designu se vyjevila proti modré obloze skrz opar bílé mlhy, která ji obklopovala. Pak se náhle zablesklo do hlubin modři a bylo pryč a v atmosféře, kde se vznášela před několika sekundami, se mihotal jen efekt tepelné vlny. Můj klobouk vyletěl do vzduchu jako živá bytost a zasáhl mě závan horkého vzduchu. Můj klobouk zmizel, jako by neexistovala žádná gravitace, která by ho vrátila, a zvláštní pocit beztíže mě přiměl náhle se posadit do trávy.

Zůstala jsem sedět blízko Země, příliš nervózní na to, abych znovu vstala. Na západě se mraky odtáhly od obrovského profilu Obřího hradu a na modré obloze se rýsovala spící tvář. Obrovská mohutnost spícího obra se táhla až ke Cathkinovi a dál a k zubatým zubům Mont-aux-Sources, kde se od jeho základny vířily mraky. andele-nebe.cz

Vdechovala jsem čistou atmosféru hory, naplněnou harmonií neznámou nikde jinde na světě, získala jsem klid a tiše seděla a přemýšlela o tom všem. Nebylo dobré si vyčítat, že jsem napoprvé selhala. Věděla jsem, že bude další. Pak bych byla připravena se s ním setkat. Věděla jsem, že je nutné získat od něj ještě více znalostí a instrukcí prostřednictvím telepatie, uvolnit se a pochopit přítomnost jeho vesmírné lodi rychlejší než světlo, a tak jít s ním.

Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla úplným štěstím. Když jsem to udělala, mohla jsem znovu vidět jeho podmanivé oči, které mi přály, abych si byla vždy vědoma jeho přítomnosti a ovládala své myšlenky a činy. Pocit naplnění a hluboká a věčná láska naplnily mé srdce k muži ve vesmírné lodi. Nepochybovala jsem o tom, že se vrátí – a brzy.

Měsíce plynuly a po vesmírné lodi a muži, který ji udržoval, už nebylo ani stopy. Přes rozlehlé a majestátní hory Draka se Amazulu tiše věnovali své práci v tichém a udiveném tichu – čekali, čekali.

Pak jsem se jednoho rána probudila brzy a věděla jsem, že se vrací. Podívala jsem se oknem do hlubin modře a znovu jsem ucítila přitažlivost neznáma – hluboké a silné volání něčeho za pozemským nebem. Moje srdce odpovědělo na magnetickou sílu, která se dotkla mé mysli. Vibrace jemně vycházely z tajemné oblohy s jižním větrem, s pachutí mořského větru, jak šuměl a vlnil se dlouhou trávou na kopcích – chladný mořský vítr nesoucí vůni mlhy, jemnější entitu drobných vlhkostních buněk, které se ženou nad horami. Tato vůně, kterou jsem znala a milovala v průběhu let, nyní naplnila mou bytost náhlou touhou vrátit se.

Spěchala jsem se obléci a vydala se na vrchol kopce. Z farmářské usedlosti to byla dlouhá procházka a čerstvý horský vánek mi přirážel vlhké záhyby mého kiltu na kolena. Cítila jsem chlad, když se vrchol Flying Saucer Hill tyčil výš a cesta byla namáhavější. Vyšplhala jsem po strmém svahu na vrchol, kde jsem viděla stříbrnou vesmírnou loď spočívající na zemi v misce na vrcholu kopce.

Vedle stál vysoký muž. Podívala jsem se na něj s úžasem a cítila, jak mi tluče srdce. V té nádherné chvíli jsem neváhala, ale rozběhla jsem se po drsném svahu přímo k muži vedle jeho lodi. Během několika sekund jsem byla po jeho boku. Vesele se zasmál, chytil mě kolem pasu a přehodil mě na trup své lodi. Oba jsme se smáli, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Pak na mě promluvil přesnou angličtinou a jeho hlas byl jako pohazení.

"Tentokrát se nebojíš ?"

Držel mě v náručí a jemně se usmál, když jsem vzhledla do jeho laskavých šedých očí. "Celý život znám tvou tvář ve svém srdci," odpověděla jsem.

"Nejsem z žádného místa na této planetě jménem Země," zašeptal se rty v mých vlasech.

Odnesl mě do kabiny své vesmírné lodi a posadil mě na měkkou kruhovou lavici. Další muž seděl u ovládacího panelu. Vzhledl a jeho pohledný obličej rozzářil úsměv na uvítanou. Viděla jsem, jak se dveře zavírají mezi dvojitými stěnami. Bez zvuku se automaticky vypne. Zdálo se, že lesklá stěna a dveře srostly a nezůstal žádný otvor.

Prudce jsem se nadechla. Lesklé kruhové stěny kabiny byly utěsněny. Kryty okének se náhlým pohybem zavřely a nezůstala po nich ani stopa – byly tam jen hladké stěny, osvětlené měkkým zářícím světlem přirozeným jako denní světlo na povrchu planety. Celá kabina byla osvětlena tímto měkkým, odraženým světlem. Výsledkem bylo světlo bez stínů a neviděla jsem žádné dráty ani kabely. Kabinu naplnil čerstvý, povzbuzující vzduch a já se nadechla vyššího obsahu kyslíku a okamžitě jsem cítila, že to přináší výhody. Z lodi se ozvalo jemné hučení doprovázené mírnými vibracemi. Necítila jsem žádný pohyb, ale věděla jsem, že pomalu stoupáme do vzduchu. V tu chvíli úžasu jsem pohlédla na pilota, který seděl u jednoduchého ovládacího panelu složeného z tlačítek.

Hladká jednoduchost vesmírné lodi mi vyrazila dech. Podlahu pokrýval krásný růžovo-červený typ koberce, měkký a pružný, ale velmi pevný. Pokrýval celou podlahu kabiny a obklopoval čočku podobnou bublině uprostřed kabiny. Lavička, na které jsem seděla, byla extrémně pohodlná a posazená nízko k podlaze. Další půlměsíková lavice byla obrácena k objektivu na druhé straně. Samotná čočka byla jako křišťálová bublina, jen její polovina byla vidět nad podlahou a kolem její základny byl kroužek ze zářícího zlata.

Vysoký muž se posadil vedle mě a držel mou ruku oběma rukama. Pevné teplo a jistota jeho doteku způsobily, že jsem se úplně uvolnila a opřela jsem se zády o měkkou lavici.

"Jmenuji se Akon," řekl. "Jsem vědec a můj výzkum mě zavede na mnoho planet mimo naši domovskou soustavu. Šeron, který vás pozdravil, když jsme vešli dovnitř, je můj pilot a je také vědec. Náš domovský systém je za - daleko za - touto malou hvězdou s její rodinou planet. Pocházíme z dvojhvězdného systému."

S úžasem jsem se mu podívala do očí – do těch fantastických, podmanivých očí. Svým jemným způsobem se na mě usmál a pak se mu celá tvář na letmý okamžik rozzářila. Fascinoval mě jeho silný a jemný vzhled, vysoký a nápadně hezký s pro mě neznámou silou charakteru. Jeho asketická tvář byla vážná, ale něžný a jeho zlaté vlasy bíle zářily na spáncích, když pohnul hlavou, aby se podíval do objektivu. Byla to velmi nápadná tvář s orlími rysy, vysokými lícními kostmi a světle šedýma očima, šikmo ke spánkům. Čelo měl vysoké a kůži zlatou a světlou, bez stopy opálení. Kolem očí měl rýhy humoru a po tvářích hluboké rýhy. Byl to starší muž, již dávno ve středním věku, se silným a pružným tělem na výšku necelé dva metry.

Vlasy měl rovné a dlouhé, za ušima a po zátylek, a měl na sobě obyčejný, přiléhavý oděv, který se stříbřitě leskl. Všechno to bylo z jednoho kusu, lehké a pohodlné jako lesklý nylon a velmi měkké. Kalhoty se zužovaly ke kotníkům a zakrývaly mu chodidla jako měkká rukavice, po které chodil. Dlouhé rukávy se mu těsně uzavíraly kolem zápěstí a vysoký kulatý výstřih mu seděl jako svetr s polovýstřihem. Byly odhaleny jen jeho ruce, obličej a hlava a na druhé lavici jsem si všimla rukavic a pokrývky hlavy ze stejného lesklého materiálu. Pokrývka hlavy vypadala pevně a měla štěrby pro oči šikmo nahoru a štěrby pro ústa a nos.

Toužila jsem odhodit formálnost své anglické výchovy a usilovně jsem se snažila potlačit svou přirozenou rezervu. Zde byl muž imunní vůči jakémukoli umělému nebo předstíranému přístupu k lidským vztahům.

Okamžitě odpověděl na mé myšlenky.

"Jinak bych tě neměl. Miluji tě takovou, jaká jsi. Teď jsi jedním z nás."

Hluboké emoce a velké štěstí šířily své teplo skrz mou mysl a tělo. Podivuhodná realita na mě byla až příliš a nenašla jsem slova adekvátní k vyjádření plnosti lásky v mém srdci k tomuto muži z jiné planety.

"Vím, co je pro tebe nejlepší, a vždy se o tebe postarám, moje milovaná."

"Má milovaná," zašeptal. "Nemusíš mi nic říkat. Všechno vím - už jsem tě pozoroval. Je to poznání a porozumění, které sdílíme a ty teď patříš mně. Bylo jen nutné, abych počkal, až vyrosteš v tomto vědění a porozumění. Abys byla jedním z nás, musíš myslet stejně jako my. Poprvé jsem tě pozoroval, když jsi byla dítě, s tvou sestrou na zahradě tvého domu v údolí. Díval jsem se na tebe, jak létáš na kopci, koukám na tebe, jak rosteš, sleduji tvůj růst, vedle mě. Díval jsem se, jak tě blesk vysoko na obloze obaluje svým očištným plamenem, aby tě učinil svým."

"Byl to pro mě celý život," zašeptala jsem.

"Vaše jemná tvář je stále plná úžasu a úcty," odpověděl.

Vzal mě do náruče a políbil mě na rty. Zdálo se, že magický, elektrický proud nás spojil dohromady ve věčné extázi. V tu chvíli jsem věděla, že umění milovat je myslí a duší, nejen těla.

Usmál se na mé myšlenky, jemně mi položil ruku pod bradu, zaklonil mi hlavu dozadu a podíval se mi hluboko do očí.

"Zřídka se párujeme s pozemskými ženami," řekl. "Když to uděláme, necháme si potomky, aby posílili naši rasu a vlili novou krev."

Moje citlivá bytost, chvějící se vzrušením, reagovala na krásu jeho lásky. Moje duše byla uchváčena jeho blízkostí a okouzlena jeho očima, jeho jemnými, ale podmanivými očima. Pozorovací čočka se náhle rozsvítila a magické kouzlo bylo zlomeno.

Akonovy zlaté vlasy bíle zářily na spáncích, když pohnul hlavou, aby se znovu podíval do objektivu, a hluboké vrásky na jeho tvářích se ještě více zkrivily. Předklonil se a stiskl tlačítko umístěné ve zlatém kroužku kolem základny čočky. Lesklé stěny a strop vesmírné lodi se změnil na safírově modré jako obloha mých snů a já nabyla dojmu, že jsem mimo vesmírnou loď a dívám se na panorama všemi směry. Nádherné panorama se rozvíjelo všude kolem a ve všech směrech – všude kolem horizontu Země i mimo něj, do dalekých vzdáleností oblohy. vesmirni-lide.cz

Moje ruka sevřela Akonovu ruku, vzal mou druhou ruku a přitáhl si mě blíž. Viděla jsem pohoří Drakensberg na západě a linii modrého moře na jihovýchodě. S očima rozšířenými úžasem jsem sledovala, jak se povrchové rysy zplošťují a splývají do jednotného barevného schématu hnědé, zelené a namodralého oparu. Na severu pokrývaly povrch mraky, vršky bíle zářily ve slunečním světle s temnými stíny pod nimi. Prázdná, nebem zametená země se rozprostřela – skutečný kouzelný koberec samotné Země, její magie odhalená za hranicemi starověku. Její kulatost se stala zjevnou, její záhady byly odhaleny vševidoucímu oku z dalekých končin oblohy.

Moře se jevily jako široká temná plocha proti lehčím pevninským masám, které se zakřivily proti temnotě oblohy. Jasně modrý pás objímal Zemi podél obzoru jako tmavě modrá vlnová délka primární duhy. Od nejvzdálenějších okrajů oblohy mlhavý, slabý odraz od vzduchového obalu, který balí planetu do cibulovitých vrstev, leptal břehy Afriky proti moři, kromě míst, kde se bíle leskly mraky.

Země nám ukázala svou zahalenou tvář, vznášející se v prostoru, její jemná modř lehce zahalená do bílých mraků vířících ve větrných vzorech. Hladce se otáčela, její zaoblené strany se pohybovaly. Polární čepice se bíle leskly, jižní polární oblast byla velká a výrazná a severní čepice byla menší, ale s krásou měnících se pulzujících barev jako prapor sahající do vesmíru. Její vypouklý pas se točil kolem zploštělých tyčí jako tlusté jablko s těžkou základnou. Obrovská síla a energie její bytosti naplnila celou čocku, její noční strana se pomalu plynule otáčela na stranu slunce.

Z polárních zón vycházelo krásné proměnlivé zobrazení barev v ionosféře. Vytvářelo duhový efekt nad magnetickými polárními oblastmi, což Zemi dalo jemné zahalené prapory, které sahaly do vesmíru. Ty se mísily se zbytky její atmosféry, které zůstaly v rychlosti její oběžné dráhy kolem Slunce a vytvořily tenký ohon, zúžený do závětrí slunečním větrem. universe-people.com

Vzdálili jsme se do modré temnoty jako stín Země, který nás na konci dne dožene. Stěny a strop vesmírné lodi změnil barvu a mnohobarevné hvězdy zářily jasem světla. Cítila jsem ohromující pocit odlehlosti, když jsem pozorovala vzdálenou sféru Země – modrobílou kouli, domov života, ostrov pohybuující se v rozlehlé nebeské prázdnotě.

Bylo by mi dovoleno vrátit se ke své rodině tam na té vzdálené planetě ? Moje děti tam byly ještě malé a moje mysl se znepokojila.

"Není třeba být nervózní," ujistil mě Akon, když si mě přitiskl blíž. "Pokračujeme na naši mateřskou loď, kde budeš na krátkou dobu naším hostem, než tě doprovodíme zpět na kopec, na kterém jsme tě našli. Víím, co je pro tebe nejlepší, a vždy se o tebe postarám, má milovaná."

Znala jsem o tom pravdu ve svém srdci dávno předtím, než jsem ji slyšela z jeho vlastních rtů, když jsem v minulých letech hleděla do hlubin modři s touhou, kterou jsem tehdy nedokázala definovat. Nyní jsem znala důvod své touhy a proč si celá moje bytost vždy někoho uvědomovala, sprízněnost duší a lásku, která měla být naplněna s úžasným očekáváním a bázni.

Teď jsem věděla, že v průběhu let připravil mou mysl na tuto věčnou lásku, tuto lásku muže a ženy.

"Klíč ke všemu životu a Vesmíru spočívá v harmonické interakci světla."

V té vzdálenosti od Země si moje mysl uvědomila novou dimenzi. Lidé tam – se všemi svými malichernými hádkami, krutostí a krutým obsazením všech jejich kousků území – přestali existovat. Pryč byly ostrovtipné a sobecké způsoby lidských bytostí na Zemi, jejich plodnost ničila krásu jejich planety jako paraziti rojící se na jejím povrchu. Mateřská planeta skrývala život na svém povrchu i uvnitř svého povrchu. Chránila ho před zářením vesmíru a poskytovala mu hojnost, přesto ve svém řadru chránila zmiji.

Moje mysl byla plná otázek, ale zkontrolovala jsem impuls, rozhlédla jsem se po kruhové kabině a všimla si jednoduchosti a krásy designu, pohodlí a pocitu bezpečí. Na panelu byla jednoduchá řada tlačítek pro ovládání letu a robota, stejně jako televize daleko před vším, co známe, dalekohledy a světlomety s nesmírnou silou a dosahem, dálkově ovládané skenovací disky a televizní oči.

Kopulovitý strop vyplnila mapa naší Galaxie, Mléčné dráhy. Viděli jsme jeho polární pohled, jak se pomalu otáčí ve vzdálené rychlosti majestátního pohybu. Jeho sedm těsně vinutých, prachem posetých spirálních ramen modře zářilo světlem mladých, hmotných hvězd. Kolem centra nebo jádra zářily miliony hvězd a osvětlovaly oblaka plynného vodíku božskými barvami spektra a zataženými růžovočervenými halo hvězdami. Blikající světlo přesně určilo naši polohu v systému Slunce, daleko na končetině (*rameno Galaxie – poznámka zpracovatele*). Úžasem jsem zalapala po dechu, když jsem vzhlédla k této naší úžasné Galaxii ve tvaru čočky – supersystému jedoucímu jako zářící kolo ve vzdálené prázdnotě – kde se předtím klenutý strop jevil jako safírově modrá obloha.

Ve velké bublinové čočce se začal objevovat zamlžený tvar a já viděla mateřskou loď zavěšenou jako planeta v sametové prázdnotě. Záření ze Slunce vrhalo na její obrovskou stranu plát bílého světla, zatímco její stínová strana zářila popelavým světlem jako planeta, která si s sebou bere její prostředí. Její zářivý energetický pohon kolem ní zářil ve viditelných vlnových délkách modré a fialové.

Znovu se mi mysl zaplnila otázkami a tentokrát jsem je nedokázala pojmout.

"Byla jsi v mezigalaktickém prostoru ?"

"Budeme muset naše vesmírné lodě ještě více zdokonalit pro plavbu tohoto druhu," řekl Akon. "Nyní se na to připravujeme a zvětšujeme naše vědecké průzkumné lodě, jako je tato. Jak jste si všimli, tato loď má tvar galaxie, a jakmile zdokonalíme větší vesmírné lodě, které se liší průměrem, budeme se moci pohybovat mezigalaktickým prostorem. Naše mezigalaktická loď má přesně dvojnásobek průměru této lodi, nebo dvojnásobek harmonických, a vytváříme ještě větší netelární vesmírné lodě tohoto typu a mezigalaktické vibrační změny jsou ještě větší. Duplikace přírody – své prostředí si berou s sebou jako přirozený nebeský objekt."

"Jak vznikají tyto vesmírné lodě ?" Zeptala jsem se. "Nejsou postaveny jen na dvoře ?"

"Ne, ne na povrchu planety. Naše vesmírné lodě vznikají přeměnou čisté energie na fyzickou substanci a to děláme ve Vesmíru. Materiál vnějšího pláště vesmírné lodi je zcela hladký, bez nýtů - materiál je vytvořen z jednoho kusu v kontinuálně kruhovém hladkém tvaru. Poloměr zakřivení přeměňuje celkovou hmotu vnějšího pláště vesmírné lodi na kombinaci hmoty a vnějšího pulsního stvoření, které tvoří pulsní energii. Docílíte toho, když je celý systém zapnutý, stisknutím toho červeného tlačítka na panelu. Sjednocené pole světla okamžitě obklopí vesmírnou loď – elektrogravitické pole, které působí na všechny části současně, včetně atomů lidského těla.

"Tyto diferenciály polí interagují, aby vytvořily vakuum, které obklopuje vesmírnou loď, a ta se posouvá bez omezení rychlosti a bez zvuku v atmosféře planety. Světlo vycházející z lodi podléhá měnícímu se času a gravitačním vlnám, buď zkráceným nebo prodlouženým. Všechna záření a molekuly jsou odtlačovány stranou v různých rychlostech a množstvích, aby vyzařovaly světlo, a rozdíl v rychlostech, jak je vnímáno očima."

"Tyto mikroatomy světla tvoří elektrostatický štít kolem této mezihvězdné průzkumné lodi, této lodi světla. Světelný tah tří paprsků řídí a řídí její manévrovatelnost v harmonické interakci. Celek je kombinací kosmických sil - elektrických, magnetických, tempických a rezonujících. Je to harmonická interakce čtyř sil vesmíru - nejslabšího prostředí, které by posádka chránila její planetu jako nejsjednocenější pole nekonečného dosahu Vesmíru.

"Tempické pole neboli časové pole je řídicí pole. Manévruje kosmickou loď z jednoho časového pole do druhého v rámci vibrací vyšší frekvence, které vyzařují z celkové hmoty trojitě kůže lodi. Jak pole zesiluje, kosmická loď se stává neviditelnou pro každého pozorovatele na povrchu Země.

Zmizí úplně nebo se náhle znovu objeví. Může na tomto místě zmizet nebo se znovu objeví při prvním přistání na Zemi. Při prvním přistání na Zemi může materiál zmizet ve světlo v atmosféře. Jindy, v závislosti na atmosférických podmínkách, molekuly atmosféry obklopující oblast v blízkosti kosmické lodi kondenzují do mraku, když se dostává do kondenzační úrovně atmosféry. K tomu může dojít, když se vznáší nebo se pohybuje na obloze, ať už je loď viditelná skrz mrak nebo ve svém neviditelném stavu. Vše, co můžete vidět, je obvykle bouřkový a organický mrak, který se šíří a šíří se do daleké organické bubliny, prostě se pomalu rozkládají ve vyšší atmosféře."

Akon se na chvíli zamyslel a pokračoval.

"Minimální teplota v okolí kosmické lodi umožňuje její úplnou pohyblivost a rychlost bez omezení stresu, napětí, zahřívání nebo omezujícího vlivu atmosférického tlaku. To nám umožňuje přistání ve stavu beztlíže na jakémkoli povrchu planety. Tepelný výbuch, který je cítit v blízkosti kosmické lodi, je způsoben náhlým vytlačením vzduchu. Mikroatomy světla obklopující loď jsou zastavovány stejně jako tepelné pole se otáčí rychleji, než rychlost zvuku, což odpovídá nedostatku šumu."

"Tento štít zabraňuje veškeré fauně, aby se přiblížila příliš blízko vesmírné lodi a zabraňuje letadlům v pohybu do okrajů víru, kde by byla ovlivněna touto oblastí snížené vazby a jednoduše by se ve vzduchu rozpadla. To se v minulosti občas stávalo. Vypracovali jsme design této vesmírné lodi v matematické synchronizaci. Zvyšuje frekvenční interakci světla v jednotném poli, což umožňuje, aby došlo k posunu v prostoru pro celou existenci."

"Cesta ke hvězdám se odvíjí v kosmické lodi krásy a jednoduchosti. Světo generuje z kosmického plazmatu věčnosti, nikdy neochabuje. Je vždy živé a pulzující, tvarované jako galaxie se svatozářem, které ji obklopuje a rázovou vlnou září. Celé stvoření je světlo, které je klíčem k Vesmíru. Celá existence – v celém Vesmíru – viditelná v planetárních hloubkách a v hloubkách planetárních vln – mezi planetárními vlnami světlo. Pro viděné i neviditelné – pro veškerou energii, látku, kapaliny, plyny a veškerý život – je uvolnění mikroatomů světla z kyslíku zdrojem veškerého života. Elektromagnetický tvar vlny neboli světlo tvoří stavební kameny Vesmíru, ve kterém se nacházíme, protože mikroatomy světla ve větších jednotkách se rovnají atomům."

"Duševní síly, duchovní síla, dosažení duše a myšlenky jsou všechny tvořeny mikroatomy o různých rychlostech ve vlnové délce světla. Elektřina se skládá z mikroatomů světla, a zatímco zvuk a barva se objevují, když mikroatomy mají různé rychlosti. Když jsou mikroatomy zastaveny, vytvářejí teplo. Světlo je inteligentní energie, která může být považována za existenci a mění se vzorce světla v mikroatomech. Klíč k veškerému životu a vesmíru spočívá v harmonické interakci světla."

"Matematický vzorec pro veškerou dopravu spočívá ve vibračních frekvencích harmonického světla, s antigravitačními vlnami a časovými vlnami - což jsou jednoduše frekvenční poměry mezi jednotlivými pulzy světelné spirály. Řízením této frekvenční rychlosti lze měnit tok času a člověk se jednoduše pohybuje ve svém prostředí, v rámci ochrany vesmírné lodi, je okamžitě řízen z jedné planety nebo z jedné planety na druhou. Čas, jako geometrie, je ovládán a eliminován."

"A rychlost světla, je ona také geometrická ?" Zeptala jsem se.

"Hovoříme o míře světla, ne o rychlosti světla. Světlo dává iluzi rychlosti, i když ve skutečnosti je to puls rezonující ve frekvencích času a gravitace. Tím je naše Galaxie stvořena k univerzální geometrické harmonii světla - světlo je univerzální geometrické. Čas a gravitace, nebo obrácení toku času a antigravitace, může být dosaženo skrz prostor světla a antigravitace skrz celou atmosféru planet, a v celém Stvoření, jako mikroatomy světla tvoří atomy všech plynů, kapalin a pevných látek."

"Jak jsem již zmínil, sjednocené diferenciály světla interagují, aby vytvořily vakuum obklopující vesmírnou loď, a ta se pohybuje bez zvuku nebo bez omezení rychlosti, protože molekuly atmosféry jsou odsouvány stranou, místo aby se za letu hromadily. Ve vesmíru jednotné pole světla vytváří posun v prostoru a čase. Nejedná se o žádnou rychlost – dochází pouze k posunu frekvence, když kosmická loď vibruje v harmonické rezonanci, aby interagovala s vlnovou energií světla pulzujícího po celé Galaxii. Jednoduše využívá strukturu samotného prostoru, což je světlo, vibrující ve vlnových frekvencích ve střídavých pulzech hmoty a antihmoty. Tím překonáváme problémy cestování vesmírem za světelnou bariéru.

"Vědci na Zemi stále mají omezení zvukové bariéry při atmosférickém letu. Možná zjistí, že neexistuje žádné omezení, které způsobí sonický třesk, pokud dokážou zdokonalit letadlo, které odsouvá molekuly vzduchu stranou, místo aby se molekuly hromadily proti plavidlu."

"Jako tunel nebo ionizovaná cesta, kterou blesk vytváří a používá jako kanál vzduchem ze země do mraku?" Zeptala jsem se. Velmi mě to zajímalo – nemohla jsem vynechat jediné slovo z Akonových informací.

"Má milovaná," odpověděl s úsměvem, "může to být duplikace přírody. Pokud dokážeme najít všechny odpovědi na cestování atmosférou a vesmírem v rámci jednoduchosti přírody, mohlo by je najít i lidstvo Země, pokud bude spolupracovat s přírodou, místo aby se ji snažilo zničit. Klíč k tomu všemu spočívá v harmonii – harmonické interakci se všemi věcmi a přírodou v celé naší galaxii – a je na lidstvu, aby toho všeho dosáhlo jako první. Jednoduše zmizíme s naší vesmírnou lodí z časového pole této planety a objevíme se v geometrickém časovém poli naší domovské planety v sousední sluneční soustavě. Ty, má milovaná, prostě půjdeš s námi v budoucím časovém cyklu."

"Proto jsem cítila, jak se vesmírná loď pomalu pohybuje ze Země?" Zeptala jsem se. "Protože je nutné, abych se nejprve přizpůsobila pomalé hladké změně z jedné časové dimenze do druhé?"

"Není to nutné, protože se pohybujete v atmosféře vesmírné lodi," vysvětlil Akon. "Jsi chráněna ve svém vlastním prostředí. Ale nechtěli jsme tě vyděsit, miláčku. V budoucnu ucítíš, jak vesmírná loď náhle vibruje, vibrace z vnějšího utěsněných kabin, něco mimo samotnou loď. K tomu dochází, když se pohybuje v okamžitých protisvětelných harmonických (*vlnách – poznámka zpracovatele*), čímž se zvyšuje frekvenční interakce světla (rychlost světla), když dojde k posunu v časoprostoru. Zachoval jsem si však vaši mysl při pohybu s vesmírnou lodí do této časové dimenze, která vám umožnila posunout se v naprosté harmonii. Jinak by nebylo možné, abyste se stali součástí posunu časoprostoru za světelnou bariéru díky velmi vysokofrekvenčním vibracím světla. Zdvojnásobujeme harmonické světlo, abychom získali antigravitační a antisvětelná pole – jednotnou rovnici pole, která je klíčem k cestování vesmírem nebo pohybu v časoprostoru."

V odpovědi jsem se usmála.

"Není divu, že to byl skoro celý život, než jsi mě fyzicky kontaktoval," řekla jsem. Najednou jsem byla vděčná a velmi pokorná za roky tréninku a sebekázně, vštěpované od dětství, které mi nyní umožnily zcela v mé mysli porozumět složitým tajemstvím světla a tomu, jak vesmírná loď vytvořila tuto vesmírnou energii, aby se mohla používat jako zdroj nekonečné síly. nebeska-univerzita.cz

"Opravdu, má milovaná, nedorozumění vede k disharmonii myšlenkových sil a nemohl jsem tě vzít s sebou ze Země," odpověděl Akon na mé myšlenky. „**Harmonie je klíčem k manipulaci s touto kosmickou energií, zdrojem veškeré existence a hmoty – a myšlenek.**“

"Při hledání pravdy lidé na planetě Zemi zjistí, že **realita odpovídá mentálnímu pojetí**. Myšlenka použití světla nebo gravitace jako prostředku pro pohon vesmírných lodí se tak stává nejen myslitelnou, ale také vnímatelnou prostřednictvím mentálních procesů."

"Avšak skutečná povaha reality zůstává zcela mimo jejich chápání, s výjimkou krátkých okamžiků proměny, kdy duše přenáší realitu nebo pravdu do mysli. Důkazy o nesmrtelnosti duše se nalézají tímto způsobem, nezávisle na rozumu, kde nacházíme magický závan, který vnímáme jako život - vše vytvořeno z hvězdného prachu. A harmonické interakce lásky..."

"Lidé na Zemi používají kosmickou energii nebo světlo pro destruktivní účely."

Vždy existuje důvod, proč se věci dějí tak, jak se dějí, pomyslela jsem si. Nelze očekávat, že vše bude předáno na talíři, pokud člověk nemá předpoklady znalostí, porozumění, harmonie, lásky a disciplíny beze strachu. **Akonova vyspělá civilizace se nemůže v žádné době zaplést do nelítostné politiky pozemských národů. Celá jejich civilizace a zdroj energie v harmonické frekvenci světla je zcela závislá na UNIVERZÁLNÍ HARMONII.** Jinak by vše, čeho dosáhli, mohlo propadnout ve výbušném násilí a zničení. Svatá tajemství přírody nelze zneužít a Akonova civilizace je strážcem těchto tajemství. Jsou si plně vědomi svého kosmického původu a spřízněnosti s přírodou.

Nelidskost člověka vůči člověku musí ustát, než budou tato svatá tajemství přírody odhalena ku prospěchu celého lidstva na Zemi, ku prospěchu veškeré fauny a flóry. Jen tak lidstvo dosáhne údělu všech národů a lidí – dosáhnout celistvosti a harmonie s Vesmírem a sjednotit se s velkou mezihvězdnou lidskou rodinou. Ale expanze myšlení přijde pouze ve vlnové délce času, kdy vlnění lidí dosáhne hlubší a duchovnější úrovně.

"Jaké úžasné myšlenky mohou být vytvořeny ve prospěch planety !" Řekla jsem.

"Ano, moji milí, mohou, ale pouze těmi správnými lidmi. V rukou nesprávných lidí a politiky mohou být myšlenky a slova vkládány do mysli druhých, jednoduše s biologickými účinky nízkourovňového mikrovlnného záření. To je nám naprosto cizí," řekl stroze Akon. "Ve skutečnosti je to opak toho, co děláme. Používáme vlastní mysl jako zdroj účinného záření pro komunikaci s ostatními. Telepatie, jinými slovy, jak jste již zažili."

"Lidé na Zemi používají kosmickou energii nebo světlo k ničivým účelům. Šíření rádiových vln, jaderné bomby a jaderné elektrárny – to vše se používá nesprávným způsobem. Lidé nemají inteligenci ani důvtip, aby pochopili kosmickou energii. A to je důvod, proč se držíme stranou a dál od lidí na Zemi, protože s nimi nikdy nebudeme sdílet tajemství světla."

„Elektromagnetický tvar vlny – neboli světlo – je sjednoceným polem hmoty a antihmoty v celém Vesmíru,“ vysvětlil Akon a otočil se zpět, aby sledoval čočku, když jsme se blížili k velké mateřské lodi. "Pohybujeme se v rámci ochrany naší vesmírné lodi, když mění vlnovou délku světla, aby vytvořila posun v prostoru a čase pro pohyb z jednoho bodu nebo místa do druhého."

(4)

ÚNIKOVÁ CESTA KE HVĚZDÁM

"Nyní, když se blížíme k mateřské lodi," pokračoval Akon, "pochopíte, jak generuje jednotné pole. Právě jsem zobecnil, abych vám dal obrázek o metodě, kterou používáme, která je duplikací přírody, a proto je bezpečná. Mnohem více se samozřejmě dozvíte později, dokonce i o vzorci, který používáme ke generování jednotného pole pro vesmírné cesty a jak ovládáme elektřinu a gravitaci prostřednictvím světla ve prospěch naší civilizace.

"Lidstvo, i když je vysoce přizpůsobivé, nemůže existovat ve vesmíru bez časového cyklu a atmosférického tlaku, ve kterém se vyvinulo. Vesmírná loď tohoto druhu pro nás generuje všechny tyto věci podobným způsobem jako naše domovská planeta. Mateřská loď není vůbec vhodná pro cestování mezigalaktickou prázdnotou – tvar je špatný – ale protože se nikdy neopotřebují, budeme je nadále používat pro cestování po domovské Galaxii."

"Jak může velká vesmírná loď, jako je tato, vstoupit do mateřské lodi ?" Zeptala jsem se.

"Tento typ vesmírné lodi nepotřebuje nosič. Připojíme ho k většímu plavidlu. Okamžitě se spojí s projektovaným vchodem a my jednoduše projdeme. Menší plavidla, která se používají výhradně pro průzkum planet, se do mateřské lodi přesunou řadou vzdušných zámků, kde jsou nesena ve velkých hangárech."

"Takže jsi docela nezávislý ?"

"Ano. Toto je moje loď. Mohu se přesouvat z jedné planety na druhou, přistávat, pokud chci, nebo cestovat do jiných slunečních soustav. Moje loď je vybavena všemi potřebami a jako vědecké průzkumné vozidlo je zcela nezávislá na jakémkoli větším plavidle. Jsem vědec a moje práce mě zavede na mnoho planet a slunečních soustav."

"Já vím. Mám být také vědecky zkoumána ?"

"Má drahá - dost," řekl Akon jemně a zvedl mě do náruče. Otočil se k části kruhové stěny a přiblížil se k ní. Otevřely se dveře, kterými jsem viděla zářivě osvětlený vnitřek mateřské lodi. Pronesl mě skrz a pak mě položil, držel mě kolem pasu, jako bych byla zajatou kořistí. Lidé se kolem nás shlukli a mladá žena mluvila perfektní angličtinou.

"Má šikmé oči a zlaté vlasy," řekla žena. "Pochází z našeho původního kmene, který zůstal na Zemi, takže je správné, aby tu teď byla s námi."

Chvíli si s námi povídali, dokud jeden z nich neoslovil Akona jazykem, který zněl ne nepodobný latině. Potom mě Akon znovu shromáždil a odnesl mě pryč od davu gayů nahoru po několika schodech. Všiml jsem si výtahů z podpalubí, ale nízký sklon a hluboké pohodlí schodů nevyžadovalo žádné úsilí k výstupu. Společně jsme se smáli, když jsme dosáhli vrcholu, kde jsme našli velitele, jak nám jde vstříc. Usmál se a mírně se uklonil. Když mě Akon položil, přistoupil a políbil mě na obě tváře.

"Vítejte, má drahá," řekl. "Jsem Akonův bratr."

Ustoupil stranou a pokynul nám do prostorné místnosti, jejíž krása a pohodlí způsobily, že jsem znovu popadala dech. Mělo to stejné měkké, zářící osvětlení a čerstvý vzduch a dalo člověku pocit a pocit, že je venku za krásného dne. Safírové stěny a strop působily dojmem hloubky nebe a květiny a zářivě zelené rostliny rostly v bílých rakvích. Exotické stromy vrhaly měkké stíny na luxusní pohovky pokryté třpytivým růžovým hedvábím a celá podlaha byla pokryta množstvím měkké modré trávy.

"Je to reálné ?" zeptala jsem se udiveně.

"Samozřejmě, že je." Akon se zasmál, když mě zvedl jako pírko a položil mě na jednu z pohovek. Když jsem se ponořila do jeho pevného pohodlí, uvědomila jsem si, jak jsem se vyčerpala tím intenzivním vzrušením.

"Nyní se trochu občerstvíme. Jsi velmi unavená, miláčku, a potřebuješ správnou výživu," poznamenal Akon. nas-sen.cz

Podívala jsem se na Akona a velitele. Vysocí bratři si byli velmi podobní. Oba měli asketické rysy starověké rasy a nesli půvabnou důstojnost a radostnou relaxaci staletí dobrého chovu a správného myšlení a života. Oba měli na sobě stejný typ obyčejné uniformy, navržené pro pohodlí a cirkulaci vzduchu, vyrobené z velmi tenkého materiálu a padnoucí jako druhá kůže.

Otázky se mi znovu chvěly na rtech, ale pro tuto chvíli jsem zkontrolovala impuls, protože jsem věděla, že je to nevhodné. Akon znal mé myšlenky a jeho šikmé oči na mě s něžnou posedlostí pohlédly. Mluvení a neustálé štěbetání hlasů nebylo jejich cestou. Tichá relaxace mentální telepatie byla jejich způsobem komunikace.

S povzdechem jsem se uvolnila na měkkém, ale pevném divanu a protáhla své končetiny v extázi lahodného pohodlí. Vládl naprostý klid a ticho, z rozlehlé vesmírné lodi se nic ani nehnuło ! Ve svých těžkých šatech zemského typu jsem se však cítila mimo. Rychle jsem se posadila, vyzula si boty a položila je na čerstvou trávu. Pohovka byla nízko u podlahy a mohla jsem strčit ruku do chladné vlhké modré trávy. Její vůně se mi vznášela do tváře. Přála jsem si, abych se mohla svléknout a převléknout se do něčeho vhodnějšího.

"Jak myslíme a žijeme, tak nám Vesmír odpovídá."

Objevil se zlatý tác naložený lahodnými saláty a ovocem, který se doslova zhmotnil na bílém stole vedle pohovky, spolu s křišťálovými nádobami s dlouhými stopkami, ve kterých jiskřila zlatá ovocná šťáva.

"Světelný paprsek to tam umístil za tebe," řekl Akon s úsměvem. "Měla bys mít trochu té výživy, než odpovím na tvé otázky."

Přemýšlela jsem o tom nádherném světelném paprsku. Cítila jsem jeho prchavé teplo, když se objevil tác s jídlem.

Ovocná šťáva byla prostě krásná, s příchutí zralých granátových jablek. Saláty se skládaly z jemných, jasně zelených listů a různé nakrájené zeleniny smíchané s křupavými oříšky, ochucené mandlemi a kořením se smetanovým posypaným dresinkem. Křupavé, šťavnaté ovoce jako velké meruňky a tenké plátky vlhkého čerstvého ovesného chleba završily to nejchutnější jídlo, jaké jsem kdy měla.

"Z této stravy asimilujeme všechny bílkoviny a vitamíny, které potřebujeme," řekl mi Akonův bratr. "Není potřeba ho získávat z druhé ruky přes maso zvířat, jak to dělají lidé na Zemi. Všechno se to pěstuje tady ve vesmírné lodi. Proto je to vždy čerstvé. Je pro vás přirozené, že si tento typ jídla užíváte. Vaše tělo po něm touží po těžkých, vařených jídlech připravených na Zemi, kterých se už nesmíte dotknout."

"Prosím, řekni mi své jméno," řekla jsem. "A jak to, že tak dobře znáš zvyky, způsoby a jazyk pozemských lidí ?"

"Jmenuji se Haben," odpověděl, "a je to všechno docela jednoduché. Pozorovali jsme Zemi po eóny jejího času. Podívej se do našeho elektrického přeludu („faty morgány“), má drahá. Pak pochopíš."

Vedle zlatého podnosu byla rakev, třpytící se duhou perleti. Haben ji otevřel a vybral malou, třpytivou roli ze stejného materiálu. Přešel ke stěně, kde ji připevnil do drážky. Okamžitě se v závěsu drobných detailů přes prostornou místnost objevila barevná scéna, která ukazovala každodenní dění v části města na Zemi.

"Proč," zvolala jsem, "to je Durban ! Námořní přehlídka v dokonalých detailech. Moře a lidé – dokonce i rikšové v celé své parádě, ukazující do nejmenších detailů. A slyším, co si mezi sebou říkají ! Není divu, že o národech Země víte všechno."

Scéna se před námi zhmotnila jako velká opona v barvě pohybu a zvuku. Molekuly vzduchu byly zelektrizovány a aktivovány, aby odrážely scénu a zobrazovaly ji před námi, jako bychom sami stáli na tom místě, místo tisíce mil daleko ve Vesmíru. Natáhla jsem ruku, abych se dotkla nejbližšího rikšového chlapce, vysokého Zulu oděného do pestrobarevných ozdob s volskými ohony visícími na korálovém pásku kolem jeho nohou těsně pod kolena a sušenými lusky semen uvázanými kolem kotníků. Rachotily, když poskakoval mezi hřidelemi svého kočáru.

"Jsem nejlepší !" zavolal na své společníky. "Lidé ke mně přijdou první ! Mám víc síly než kdokoli z vás !"

Když procházel obrazem, paži mi obklopilo mravenčení. Kouzlo scény zůstalo nedotčeno, když mezi mnou a vysokým Zuluem procházeli dva lidé, aby nastoupili do jeho rikši. Byla jsem fascinována a uchválena.

Haben sundal roli a scéna zmizela do prázdna a před mým užaslým pohledem znovu ležela délka luxusního pokoje.

"Poprvé jsem tě viděl pomocí tohoto elektrického přeludu, jak tomu říkáme," řekl Haben. "Seděla jsi na vrcholku hory. Pozoroval jsem v té době jižní část Afriky. Akon byl se mnou. Vyprávěl mi, jak tě pozoroval jako dítě, s tvou jemnou tvář v úžasu a úžasem, když jsi sledovala, jak jeho vesmírná loď pomalu křížuje oblohu. Pozorovali jsme tě i jindy, když jsi vyrůstala. Nejsi pro mě cizí, má drahá."

"Proto mě teď vychováváš ke svému způsobu života ?"

"Ano drahoušku." řekl Haben tiše. "Nyní jsi jedním z nás a vybrali jsme tě, abys se spojila s Akonem. Naše něžná rasa potřebuje novou krev, aby si udržela svou sílu v celé domovské galaxii."

Akon mě sledoval. Věděla jsem, že mi čte myšlenky, když jsem se mu dívala do očí – do těch úžasných, jemných šedých očí, které mě okouzly. Šla jsem k němu a on mě složil v náručí a držel mě blízko – tak blízko. Kde jsem za všechna ta dlouhá léta a cestování po Zemi viděla takového muže, jako je on ?

S tváří opřenou o jeho hrud' jsem se zeptala: "Je pravda, že povrch domovské planety pokrývají hlavně moře safírově modré odrážející se od tmavě modré oblohy, se smaragdovými ostrůvky roztroušenými po moři, jejichž vrcholky hor ve slunečním světle červeně září a měkce zelené kopce klesající k moři ?"

"Zkrátka ti ukážeme domovskou planetu v elektrické fatamorgáně a uvidíš, má milovaná, jak správné je tvé poznání. Toto poznání je v tobě. Narodila ses s ním - rasová vzpomínka uchovaná

v čase, aby nás spojila v magnetickém záhybu Vesmíru. Jak myslíme a žijeme, Vesmír na nás reaguje tak, jak jsme sami v sobě. Je to postoj myslí, způsob života, z něhož jsme se narodili." Tato úžasná pravda umlčela mé srdce k nádhernému klidu. Nebyla jsem cizí – patřila jsem.

Akon si mě přitiskl blíž.

"Láska je síla," zašeptal, "bytosť, která potřebuje pochopení. Láska je elektrická síla života, samotný dech a podstata života. Láska je plamen věčné krásy. Láska je úžasná a láskou člověk dosahuje nejvyššího štěstí. Lidé, kteří nemohou milovat, duchovně a fyzicky onemocní. Není pro ně bohatstvím duše. Žijí v rozporu s jejími zákony, a proto nepochopí smysl života a lásku.

"Láska se musí projevit uvnitř, vyzařovat ven, zahrnout vše ve svém vyzařovacím poli, když hvězda našeho systému obklopuje vnitřní planety ve své rozsáhlé koruně. Milovat všechny věci znamená zahalit se do tohoto magnetického pole pozitivní existence, komunikovat a stát se jedním s přírodou a žít v harmonii s vesmírem. Jakmile je člověk upozorněn na puls života, jaký má puls a světelný tok naladit, naladíme se na to, co máme dělat nebo žít, pohybujeme se v harmonickém rytmu s naší Galaxií a Vesmírem a není třeba nenávisti a rozbrojů. Lidé na Zemi to nechápou a krásné země (*státy planety – poznámka zpracovatele*) Země jsou zmítány masovým šílenstvím jejich národů.

"Jako fyzik zkoumám, jak se příroda chová, a tímto způsobem nacházíme odpovědi na naše životní prostředí a jsme schopni toto prostředí napodobit v rámci našich vesmírných lodí. Necháváme přírodu pracovat za nás a užíváme si krásu a pohodlí, které poskytuje, aniž bychom narušili rovnováhu a harmonii prostředí. Naše domovská planeta je tímto způsobem zachována. Prostor a celkové klima jsou vyrovnané a prospěšné našemu zdraví."

"Lidé na Zemi potřebují jít vpřed a ne se ohlížet a žít ve své minulosti. Jinak nepřežijí. Rozumíme přírodě a našemu prostředí a vyhýbáme se jejímu nelítostnému násilí a ničení. Bojujeme proti jejím náladám nebo je předvídáme a velmi pozorně sledujeme chování hvězd a planet, protože právě **hvězdy ve slunečních soustavách ovládají a ovlivňují klima planet**. Chápeme a dobře víme, v jakém Vesmíru máme všechny naše bytosti.

"Průměrná lidská bytosť na Zemi nežije dost dlouho na to, aby dosáhla velkého porozumění a moudrosti. Nevědomost a strach stále zůstávají - strach, ze kterého se rodí nenávist a války. Je to vaše prostředí, které plodí netečnou krutost, která se projevuje v lidské povaze. Lidské ego bylo vždy posilováno myšlenkou, že musí být jedinou vyspělou a civilizovanou rasou v Galaxii. Nyní zjištění, že rasa z dálky zdokonalila cestování vesmírem před eóny, přichází jako velký šok, který zasáhl samotné kořeny a základy úzkého a ortodoxního učení lidstva na Zemi.

"Lidstvo je vesmírné stvoření. Lidstvo je vesmírná rasa, která žije na planetě na oběžné dráze kolem hvězdy, jak to dělají i ostatní. Lidstvo není jedinečné, jak si tak rádo představuje. Věř ve své jedinečné stvoření s důvěryhodností, která je docela fantastická, ale je pouze součástí obrovské mezihvězdné lidské rodiny, kterou jsme vypěstovali a vyživovali po eóny času na planetách v různých slunečních soustavách po celé Galaxii. Úroveň civilizace ras a národů lze měřit pouze mírou jejich soucitu.

"Lidé Země již nemohou být připoutáni k povrchu své planety jako tvorové dvou dimenzí, kteří se plazí po délce a šířce svého panství. Nyní se vynesou do třetí dimenze, do výšky. Uvidí se taková, jací skutečně jsou, protože bude nutné upravit jejich způsob myšlení a života, než dojde k pochopení a ovládnutí jejich prostředí. To je nesmírně důležité pro jejich pokrok a pro jejich další existenci."

"Pokud se nezmění k lepšímu, zničí se sami a my nebudeme mít jinou možnost, než zničit jejich planetu, abychom zachovali harmonickou rovnováhu v soustavě Slunce. Spravedlivé (slušné)

země byly lidstvem zničeny ve Sluneční soustavě Slunce v minulosti. Celé planety byly obnaženy a zpuštěny jejich ničivými způsoby."

"Stalo se to s Marsem ?" přerušila jsem ho.

"Skutečně ano. Naši předkové, kteří zůstali v systému Slunce, nebyli schopni postupovat tak, jak jsme to dokázali my. To je čistě environmentální. Slunce je proměnná hvězda a planety jsou vystaveny epochám změn, což vytváří obrovské překážky pro postupující civilizace. Nyní vám povíme o historii systému Slunce."

Alpha Centauri, náš domácí systém, kde jsou ideální podmínky pro život jako u nás, než když jsou v soustavě Sluneční soustavy.

"Chystám se přesunout do mezihvězdného prostoru, abych dokončil misi do souhvězdí Lyry," řekl Akon. "Jedu tam pozorovat supernovu. Nyní doplňujeme mou vesmírnou loď z obrovské mateřské lodi a budeme mít spolu nějaký čas, abyste pochopili historii tohoto systému, ve kterém žijete, má drahá."

"Ach !" Řekla jsem a zastavila se. Víc jsem nemohla říct. Najednou jsem cítila ten okamžik nabitý tou zvláštní palčivostí a hlubokými emocemi, které vždy ohrožují mou sebekontrolu.

S knedlíkem v krku jsem pozorovala Akonovu drahou tvář, jak jemně řekla: "Uklidněte svou pátrající mysl a uvolněte se ve štěstí přítomnosti. Ať se časem stane cokoli, vždy to má svůj důvod."

"Jak mohu prožít čas s nehybnými sáhy Vesmíru, které nás oddělují jako temnota věčné noci ?"

"Milovaná, vždy budu s tebou," odpověděl tiše Akon. "Náš osud je svázán. Telepatické spojení spojuje naše duše ve věčné lásce. Naše životy jsou propletené jako nit ze zlata tká vzor na nebi."

Jemně mi položil ruku pod bradu, naklonil mi hlavu nahoru a dozadu a podíval se mi hluboko do očí.

"Má lásko, můj živote, moje vyvolená přítelkyně," zašeptal a jeho hlas byl měkký dojetím. "Vrátím se, abych tě vlastnil, a zaseji semínko své lásky do tvého jemného těla. Znamka mé lásky zůstane navždy ve tvé duši."

Vzal mě do náruče, chvíli mě držel blízko sebe, než mě vynesl z luxusního pokoje pryč po širokém a krásném schodišti.

Tiše jsme přešli přes bohatý, tlustý koberec a prošli prostornou chodbou. Nahlédla jsem do vzdušných místností, jasných nádhernými barvami, které jsme míjeli, kde spousta lidí odpočívala. Pohybovali se kolem nás další lidé – muži, ženy a děti. Usmívali se na pozdrav, když si plnili různé povinnosti na velké vesmírné lodi. Všichni měli světlou pleť, vysokí a krásní, mluvili měkce a něžně a pohybovali se s přirozenou grácií a rytmem.

Ženy nosily jednoduchý a průsvitný oděv, nízký střih a našasený kolem pasu, aby padal v elegantních záhybech ke kotníkům. Tyto oděvy byly klasické krásy v různých exotických barvách. Třpytily se hedvábným leskem, přehýbaly se přes obrysy nahých těl pod nimi a hladily pokožku hedvábným dotekem. Všechny ženy měly bosé a krásné nohy a pohybovaly se s lehkostí a svobodou dokonalého zdraví.

Muži nosili velmi jednoduché hedvábné oděvy, přiléhavé kalhotky pod kolena, bez zakrytí, které by zakrývalo přirozenou sílu a krásu jejich nohou, zatímco děti měly na sobě stejný typ hedvábného oděvu – jen jediný oděv, pod kterým nebylo nic.

"Jsem ráda, že jsem nechala boty pod divanem," řekla jsem. "V těchto těžkých šatech se cítím tak nepatřičně. Přála bych si, abych mohla nosit jeden z těch krásných hedvábných oděvů, které umožňují tělu dýchat. Vypadají tak velmi relaxačně. Neexistuje žádné extrémní klima, pokud nevystoupíte na povrch cizí planety. Proto jsi měl na sobě takovou uniformu, jakou jsi měl. Dokonce jsi si zakryl nohy, protože jsi vystoupil ze své vesmírné lodi, když jsi pro mě přistál."

"Harmonie pohybu v čase s tvou myslí byla poprvé velmi úspěšná," zasmál se Akon, když mě rychle postavil na nohy v nádherné místnosti. "Soustředil jsem tvou mysl na pohyb s vesmírnou lodí a ne na cizí věci, jako je oblečení."

"Jak je tu krásně !" vykřikla jsem. "Nejen krása a pohodlí našeho okolí, ale také dokonalá krása komunikace a slov. Lidé ze Sluneční soustavy ztratili umění slova a komunikace. Není pro ně krása psaní a slov. Nyní se mohou vyjadřovat pouze krátkými, ostrými slabikami, jako je chrochtání tolika primitivů. Umění svého mateřského jazyka ztratili leností a neustálým sledováním televize."

"Záleží na prezentovaných programech, má milá. Teď se podívej."

Všude byla barva ! V kobercích a obkladech stěn převládala růžová červená. Nízká pohodlná sedadla byla vyrobena z měkkého zlatého materiálu s vlákny smaragdově zelené a fialové jako barvy spektra. Vysoký muž s rukama založenýma na hrudi stál a sledoval scénu v elektrické fatě morgáně, která se do nejmenších detailů třpytila na druhém konci místnosti.

Otočil se, přišel k nám, položil mi obě ruce na ramena a políbil mě na obě tváře.

"Jsem šťastný, že tě Akon našel," řekl muž. "Vítej, má drahá, v naší civilizaci. Akonova práce vědce je však někdy nebezpečná. Musíte mít odvahu. Na tohle nikdy nezapomínejte."

Dívala jsem se do jeho zlatých očí, tak laskavě a starostlivě. Když mi opětoval můj dlouhý pohled, pochopila jsem, jak neznámá bude budoucnost.

"Jsem naladěný na vibrace naší domovské planety v hvězdném systému Alfa Centauri," pokračoval svým tichým, jemným hlasem, "naše domovská soustava, kde jsou podmínky pro život, jako je ten náš, ideálnější, než jsou v systému Slunce. Širší ekosféra – oblast kolem hvězdy, kde podmínky umožňují vývoj a existenci života, jak ho známe – je zintenzivněna životem a pokročilou podporou vývoje na naší planetě a zářením. Ultrafialové emanace, které produkují jejich kyslíkovou atmosféru. Naše domovská planeta je dobře v této úžasné radiační ekosféře, která je dále rozšířena o třetí hvězdu podobnou Slunci. Frekvence vibrací je tedy vyšší a ideální pro pokročilý rozvoj naší civilizace. Domovský systém je triplexní systém, který přijímá záření ze tří hvězd podobných Slunci, ale od Země je vzdálena čtyři světelné roky, což je 38 miliard km. Astronautovi ze Země by trvalo čtyři roky, než by se dostal k Alfa Centauri – tedy pokud by byl schopen cestovat rychlostí světla, jak tomu vědci na Zemi rozumějí. U našich vesmírných lodí je tato vzdálenost okamžitě anihilována.

"Naše civilizace existovala na Zemi před eony, poté, co jsme se odstěhovali z mateřské planety Venuše. Bylo nám doporučeno našimi vědci, abychom tak učinili v té době v dějinách Sluneční soustavy, protože Slunce vydechovalo svůj dech života v kosmickém cyklu Sluneční expanze. Slunce v minulosti vykazovalo známky své proměnlivé povahy, koróna se rozpínala ve smrtícím cyklu všech planet, ničí v tomto cyklu smrtící záření." Je to přirozený jev a hvězdy tohoto druhu pozorujeme velmi zblízka."

"Pak vaše civilizace vznikla v této Sluneční soustavě," zvolala jsem radostí. "Jak úžasné ! Je mezi námi spojení. Lidé na Zemi nejsou cizí."

"Vskutku je to tak. Naše velká civilizace vzkvétala na Zemi tisíce let, než jsme se přestěhovali do sousední sluneční soustavy, kde jsou hvězdy stabilními slunci vhodnými pro náš způsob života. Některé z našich lidí jsme nechali na Zemi a na Marsu, ale v průběhu staletí mělo prostředí proměnné hvězdy, Slunce, negativní vliv na jejich myšlení a způsob života. Stali se bezmyšlenkovitými a destruktivními, mnohokrát téměř zničili Zemi a proměnili Mars v poušť."

"Venuše zemřela v posledním cyklu sluneční expanze, kdy byla veškerá flóra a fauna zničena smrtelným hvězdným zářením. Její blízkost ke hvězdě jejího systému přiměla naše vědce, aby studovali Slunce velmi zblízka. Zjistili, že atmosféra Slunce pohlcuje planetární systém a že jakékoli změny, ke kterým dojde ve Slunci, ovlivní planety a jejich atmosféry."

"Hvězda tohoto systému je žlutá proměnná středního věku, poněkud nepravidelná ve vyzařování krátkých vlnových délek. Všichni žijeme v ekosféře našich hvězd a stabilita každé planety ve sluneční soustavě závisí na záření vyzařovaném hvězdami."

"Slunce má tendenci k nestabilitě v plynné obálce. Jak se rotační rychlost zpomaluje, dochází k magnetickým klopným obvodům v cyklu, který se pohybuje mezi sedmi a sedmnácti lety, v průměru asi jedenáct let. Magnetická polarita se obrátí v každém cyklu a sluneční skvrny jsou spouštěny magnetismem, který vyzařuje zářivé a smrtící sluneční erupce. Tyto erupce vybuchují fotosférou a vyvrhují ionizovaný vodík – proudy rychlých protonů a elektronů – směrem k planetám ve formě smrtících slunečních větrů."

"Elektronová hustota v zemské ionosféře narůstá a ubývá v souladu s jedenáctiletým cyklem. Stejně tak polární záře vykazuje vzdušný vosk a ubývá, jak planeta Země dýchá v atmosféře své hvězdy."

"Zemská ozónová vrstva může být zničena během cyklu expanze Slunce, protože ozónová vrstva Venuše byla zničena, vystavila povrch radiaci a tím zničila veškerou vegetaci. Země přežila poslední cyklus sluneční expanze, i když zabila obrovské množství strašlivých ještěřů, kterým se v subtropickém klimatu extravagantně dařilo. Po miliony let tito dinosauři ovládali Zemi, jejich tlusté kůže jako pancéřové pláty – ochrana proti radičnímu bombardování během epochy explozivní evoluce, kdy bylo Slunce mladší a klima Země mnohem teplejší."

"Jejich malé, slabé mozky, které prospívaly násilí a ničení, filtrovaly tak matné dojmy, jaké přijímaly jejich omezené smysly. Nemohli se vyrovnat jejich měnícímu se prostředí, a když Slunce vybuchlo v expanzivní erupci a pohltilo naši sluneční soustavu smrtícím zářením, byly zničeny po celém zemském povrchu planety a v bažinách a mělkých mořích."

"Země, reagující na svou hvězdu jako barometr, obrátila póly v kataklyzmatických erupcích po celém svém povrchu a pohřbila tento vzkvétající život v její hrudi. Zatímco se její hvězda zmenšuje, je menší a jasnější, jak si každý cyklus expanze vybírá svou daň v jejím měřítku evoluce, časové období mezi jednotlivými pravidelnými periodami rozsáhlé smrti se opět zkracuje. Stárnoucí hvězda se v této epoše opět posouvá do smrtelné agónie expanzivního záření."

"Země leží dobře ve velké vyzařující atmosféře Slunce. Jemná koróna se rozprostírá tak daleko od viditelného disku, že jsou v ní obaleny Merkur, Venuše, Země a její Měsíc a Mars. Toto zesílené záření nyní vyzařované ze Slunce nepochybně naruší zemskou ionosféru a zvýší ionizaci vnější atmosféry. To zase vyvolá nestabilní počasí na celém světě, což ovlivní globální cirkulaci vzduchu a vzorce srážek. Během cyklu aktivity slunečních skvrn s nízkou hustotou dochází k suchu a během cyklu aktivity slunečních skvrn s vysokou hustotou dochází k silným bouřím a záplavám."

Slunce ovlivňuje počasí po celou dobu, jak se mění vzorce větru, a to zase ovlivňuje povrch planety a způsobuje četná zemětřesení. Když se planety sluneční soustavy přesunou do konjunkce, vyvinou tah na Zemi a dojde k mnoha silným zemětřesením. Vyhledky pro lidstvo jsou mrazivé. Žijí v meziledové době a nyní se přesouvají do dalšího cyklu obrovských změn počasí, což je predehra k další době ledové.

"Fyzika planety Země nemůže být studována bez odkazu nejprve na její hvězdu, **Slunce**."

**Žila jsem znovu v kouzlu vize, kterou jsem měla, když jsem ležela sama v nemocnici,
když jsem dostala kouzelnou nájemní smlouvu, kterou cítíme jako život.**

Vysoký vědec zapnul elektrický přelud a řekl, že se jmenuje Theton. Úzce spolupracoval s Akonem na vědeckém sledování této Sluneční soustavy. jak-prezit.cz

"Podívejte se na Slunce v elektrické fatě morgáně," zašeptala jsem a můj hlas odmítal zaznít, když jsem pozorovala obrovskou svíjející se kouli. Vybuchla do obrovských výčnělků, které se náhle zhroutily, aby se vzápětí znovu zvedly jako živé bytosti – jakási příšerná stvoření z vesmírných hlubin – násilně rozrušená turbulentním pohybem se vzestupnými a sestupnými proudy. Zrnitý vzhled tvořený miliony buněk připomínajících plástve, pulzující ve vroucím kvasu elektrického rušení. Vybuchly proudy žhnoucího vodíku, natáhly se obrovskými chapadly, aby nás pohltily.

"Jak je to násilné a děsivé ! Je vaše vědecká průzkumná loď skutečně imunní vůči těm magnetickým otřesům poblíž fotosféry ?" zeptala jsem se, když mou mysl naplnil záblesk obav a přistoupila jsem blíže k Akonovi.

"Bud' teď šťastná. Naše láska je bytost, nadčasový plamen. Je to pouto našich duší a duše je plamen, který nikdy neumírá. Moje milovaná, ty to víš, takže se dál netrap."

Podíval se na mě s jemným úsměvem pokárání, odhrnul mi vlasy z tváře a políbil mě.

"Nikdy nás nenapadají takové věci," řekl Haben a tiše vložil své zamyšlené obavy. "Akonova vesmírná loď je vysoce efektivní s našimi nejnovějšími technickými úspěchy."

Cítila jsem však z jeho uklidňujících slov malou útěchu, když jsem s rozšířenýma očima a zatajeným dechem pozorovala vařící se rozpínající se plyny konvekční oblasti. Skvěle se svíjely v nepřetržitých vlnách a větvích světla vyzařovaného směrem ven z fotosféry v hustém záření. Obrovská energie a hustota jsou generovány nepřetržitě a záření je proces přenosu hluboko uvnitř Slunce – fotoelektrický proces namodralého záření.

Najednou se gigantický vír v rovníkové oblasti Slunce začal otáčet a tmavnout intenzitou jeho magnetického pole. Úžasná, děsivá sluneční bouře – nebo sluneční skvrna – vybuchla a vychrlila vichřicí ionizovaných částic ve fantastické erupci, která pohltila vesmírnou loď.

"Nastavil jsem automatické ovládání ve své lodi, abych uvolnil laboratorní disk, aby se shromáždil vzorek té erupční plazmy," poznamenal Akon.

"Dobrá," odpověděl Theton. "Myslím, že analýza tohoto typu vzplanutí je naléhavá."

"Akon je náš vědec, který má na starosti výzkum proměnných hvězd," řekl mi Haben.

"Byl jsi někdy opravdu blízko hvězdě ?" Zeptala jsem se.

Moje srdce se obrátilo, když sa Akon usmál a řekl: "Ne tak blízko, jak bych si přál jít na vědecké pozorování. Nyní je nutné přiblížit se ke studiu fotosféry. Musíme odebrat vzorky vroucího plynu, abychom čelili nebezpečným reakcím uvnitř magnetických vírů neboli slunečních skvrn před dalším maximálním cyklem."

"Ach ..." řekla jsem a znovu, náhlé obavy zatemnily mé štěstí. Jaký osud mě čekal ? Přemýšlela jsem, proč jsem cítila tak hluboký pocit neklidu, když jsem s úžasem sledovala děsivé násilí Slunce.

S obavami jsem se podívala na Habena. Když se mi podíval do očí, znal mé myšlenky a obavy o Akonovo bezpečí. Podívala jsem se zpět na přefiltrovanou fata morgánu do slunečního pekla. Násilné otřesy naší hvězdy obsahovaly předzvěsti hrozná a strašná katastrofy, dokud se Akon nemohl přiblížit dostatečně blízko, aby zrušil podmínky výbuchu. Přestože existence hvězdy byla zdrojem životodárného světla pro celý systém, cítila jsem její nebezpečné nepřátelství vůči jakékoli formě kontroly. Jako živá věc by reagovala.

Akon stál a pozorně sledoval každou fázi prudké aktivity Slunce. Jeho vysoká, pružná postava se zdála být větší a mohutnější, jeho nádherná tvář více božská s intenzitou jeho soustředění. Myslela jsem na hemžící se život na Zemi a věděla jsem, jak málo mohou pochopit mocné a mohutné síly, které se daly do pohybu, aby stabilizovaly jejich hvězdu a kolísající planetu. Jak mohli vědět, že Akon drží klíč k životu a jejich další existenci ? Bylo jasné, že jsem teď viděla a pochopila božské písmo na tabuli Vesmíru. Tady byla pro mě realita. jak-prezit.cz

Fantastická detailní scéna Slunce pomalu mizela, až nezbylo nic než délka přepychové místnosti.

"Teď se musíme vrátit na mou vesmírnou loď," řekl Akon tiše.

"To znamená..." Můj hlas zakolísal a víc jsem nedokázala říct.

Akon mě objal kolem ramen a přitiskl si mě k sobě, zatímco vysoká a půvabná žena tiše vklouzla do místnosti a její bosé nohy beze zvuku klesaly do hustého a bohatého koberce. Přišla ke mně, políbila mě na obě tváře a popřála mi sbohem, její zlaté oči jemné a zamyšlené, její krásná tvář plná starostí.

"Vím, jak se cítíš," řekla. "Jsem Pleja, Habenova družka. Když se spárujeme, je to navždy, a tak to bude i pro tebe a Akona. Zanedlouho se pro tebe vrátí."

Odhrnula si lesklé blond vlasy přes ramena a vzala Thetona za ruku.

"Theton je můj bratr. Až přivedeme obří mateřskou loď do zemské atmosféry, budete vědět, že Akon je bezpečně zpátky."

"Pojď," zavolal Haben. "Cestou se vrátíme do zahradního pokoje, kde ti ukážu naši rodnou planetu, jak jsem slíbil."

"Děkuji," odpověděla jsem. "Jak úžasné to bude."

Haben se jemně usmál a pokynul nám, abychom ho následovali, a všichni jsme se vrátili do zahradního pokoje a posadili se do luxusního pohodlí hlubokého, nízkého gauče, zatímco on připevnil drobný váleček do drážky ve zdi. Objevila se vzdálená planeta, jasný bod světla se rychle zvětšoval – další domov života, další ostrov pohybující se v obrovské prázdnotě nebes.

Tady byla realita, dimenze, kterou jsem mohla jen vnímat

po uvolnění mého pouta se Zemí.

S tlukoucím srdcem jsem viděla zářivou modrobílou kouli přibližující se blíž a blíž, jako bychom tam sami letěli. Potom promluvil Akon.

"Náš domovský systém v Alpha Centauri se skládá ze sedmi planet, které všechny obývá naše civilizace. Těchto sedm planet obíhá kolem třetí složky tohoto nádherného hvězdného systému, vám známého jako Proxima Centauri. Největší hvězda vydává načervenalé světlo asi z jedné třetiny jasnější než Slunce, zatímco světlo druhé hvězdy je podobné slunečnímu světlu. Třetí hvězda, Proxima Centauri, je velmi stabilní, má pouze červené světlo. Planeta, kterou nyní vidíme, je naší původní domovskou planetou v tomto triplexním systému, podobně jako Venuše, když byla v minulosti schopna ukrývat naši velkou civilizaci. Od té doby, co jsme se na tuto planetu přestěhovali, jsme se rozšířili na všechny ostatní planety v systému. Celý systém je v ohromných korónách tří hvězd."

Průtržemi mračen se objevil nádherně barevný povrch planety a zdálo se, že se vznášíme vysoko v atmosféře. Nad mořem se vzdouval velký lesknoucí se mrak s dešťovou clonou na jeho základně. Byla to nádherná kupa, jasná a půvabná. Obrovský dvojité kruh zářivě zbarvené duhy se vznášel pod jejím vodním vlivem – duha viděná jako úplný kruh z výšky na obloze, její barvy jasné a jasné s hloubkou krásy, která je možná jen v dešti omývané atmosféře. Růžově červená se třpytila ve vnějším primárním kruhu, ve své celistvosti docela dechberoucí. Paprsky hvězd vyzařovaly z oblaku zlatou září a celá obloha odrážela barevnou smlouvu s nebeským vědomím Vesmíru.

Božská podstata pravdy obsáhla mé bytí a nebyl tam žádný smutek ani emoce v poznání přechodné radosti z toho, že jsem součástí tohoto života. Věděla jsem, že to nemůže trvat věčně. Nyní však nastal čas žít, naladit se na podstatu života a stát se jeho součástí, abych s ním mohla žít po zbytek svého života, ať už je kdekoli.

Dole se rozprostíralo obrovské temně modré moře a po temnotě vody se objevily malé pevniny, světlejší barvy. Tmavě modrá obloha se odráží v hlubinách moří. Za mlžným obzorem se stáčil obrovský oceán, poklidný a klidný, jiskřící v měkkém, jasném světle hvězd.

Když jsme se přiblížili, spatřili jsme dole rozprostřený velký ostrov, smaragdové kopce a horské svahy tyčící se v mlžné vzdálenosti k vrcholům růžovočervených skal a útesů zářících v jemném slunečním svitu. Po celé pastýřské zemi byly vidět vysoké tmavě zelené stromy roztroušené v parkové kráse, s klikatými řekami a potoky třpytícími se od hor k moři. Obrovské zlaté stromy jako deodary se vyjímaly na horských svazích, kde se safírově modrá a smaragdově zelená setkávaly ve slávě sluncem zalité atmosféry. Ostrovní scéna mé vize a dokonce i vůně krásného venkova naplnily mé smysly, když mou bytost zaplavila paměť. Znovu jsem žila v kouzlu vize, kterou jsem měla, když jsem ležela sama v nemocnici, když jsem dostala kouzlo, které vnímáme jako život, ten posel radosti. Cítila jsem vnitřní povznesení ducha směrem k rozlehlé nebeské klenbě, kde je čas naší smrtelnou podstatou. Tady byla realita, dimenze, kterou jsem mohla vnímat až po uvolnění spojení se Zemí.

"Naší dimenzí je prostor a povrch planet - nikdy vnitřek planet."

Pohybovali jsme se s elektrickým preludem, jako bychom se sami vznášeli nad nádhernou krajinou, s fantastickou a úplnou pohyblivostí a neomezeným výhledem.

"Tato scéna přichází z jednoho z našich malých sledovacích disků a vysílá se přímo k nám," vysvětlil Akon. "Neexistuje žádná časová prodleva. Scéna se k nám okamžitě přenese, protože disk je řízen robotem."

Disk se posunul do nižší nadmořské výšky a viděla jsem bílá zvířata, jak se proháněla po smaragdovém trávníku dole – koně, čistě bílí s létajícími hřívami a ohony, jak cválají nad otevřenou krajinou. Jiní se tiše pásli, zatímco mezi nimi dováděla hříbata. Nebyly tam žádné ploty, které by je lemovaly, a žádné silnice nebo dálnice, které by rozbily a zmrzačily nádhernou zemi. Žádné pylony, ohavné stavby ani železniční koleje nepochodovaly po krásné zemi jako monstra ze vzdušných hlubin.

Nebyla zde žádná civilizace strojového věku, ale země nedotčená žádnými umělými prostředky kultivace nebo dopravy. Tady byla svoboda a radost uprostřed země hojnosti – tichá pastevecká krása krásné země. Mezi stromy a květinami bylo vidět roztroušené domy, kruhové budovy vyrobené z lesklého materiálu, jako je perleť, usazené na sedmikráskách okolních kruhových schodů.

Pomalou jsme stoupali nad nádhernou krajinou, blížili jsme se k vysokým horám a klouzali přes mohutné růžovočervené útesy, pomalu sestupovali ke zvlněným zeleným kopcům za nimi a k moři. Stříbrná plavidla se pohybovala po obloze, jejich kulaté trupy se leskly ve sluncem zalité atmosféře jako duhové obložení perlové skořápky, blikaly signály přivítání na našem pozorovacím disku a další signály směřující k obří vesmírné lodi vznášející se v prostředí sluneční soustavy.

Město jiskřilo, bílé a stříbrné, obklopující křivku zálivu. Hluboká safírová voda odrážela bohatství klasické krásy zasazené mezi stromy a květiny plné zářivých a exotických barev. Byly tam jednoduché kruhové budovy, ne více než dvě nebo tři patra, s plochými střechami, kde mohla jednotlivá plavidla přistávat, vzlétat nebo parkovat. Některé budovy byly obrovské, jako velké kruhové pyramidy s obrovskými sloupy a schody obklopujícími základny, ale bez silnic nebo dálnic, které by kazily krásu této scény.

Zcela ztracena ve fantastické kráse místa s jeho širokými trávníky a krásnými stromy, zářícími budovami a exotickými barvami jsem znovu slyšela mluvit Akona. co-jist.cz

"Nemáme žádné problémy se smogem nebo znečištěním atmosféry, protože využíváme pouze elektřinu vyrobenou z atmosféry pro všechny naše energetické a napájecí potřeby. Různé jednotlivé vesmírné lodě, které používá každý, jsou elektrické - jednoduše čerpají energii z atmosféry."

Náhle se nádherný obraz rozplynul a nezbylo nic jiného než délka přepychového pokoje. Pokaždé, když se to stalo, jsem se cítila docela dezorientovaná, takže jsem tiše zůstala sedět.

Akon mě beze slova vzal za ruku a vyšli jsme z obří vesmírné lodi a znovu vstoupili do centrální kabiny jeho vědecké průzkumné lodi. Jemné hučení a tiché vibrace skrz podlahu mi dodaly pocit bezpečí, jako když jsem poprvé vstoupila do této krásné vesmírné lodi. Ve větší nádobě jsem neslyšela ani necítila žádný pohyb.

O chvíli později prošel z mateřské lodi druhý člen posádky. Byl vysoký a velmi hezký, ale mladší než Akon. Usmál se, fascinující výraz rozzářil jeho tvář a vnesl teplo do jeho očí. Jeho zářivě bílé zuby zářily prchavým kouzlem a kaštanové vlasy a zlaté oči zdůrazňovaly jeho nápadný vzhled. Tady byl skutečně muž, který nese odpovědnost s Akonem.

Když přešel k ovládacímu panelu, blikající obrazovka osvětlila jeho tvář a zbystřila jemné tvarování jeho rysů. "Jmenuji se Šeron," řekl hlubokým, jemným hlasem. "Moji předkové zůstali na Zemi, aby studovali pleistocénní cyklus sluneční expanze. Postavili nádherné podzemní město, kde přežili intenzivní radiaci. Přesunuli se do srdce velkých hor jižního kontinentu a udrželi tam naši civilizaci. I do této epochy na Zemi naše vesmírné lodě přicházejí a odcházejí a udržují si tuto základnu v rozsáhlých pustinách Antarktidy."

"A severní pól v Arktidě ?" Zeptala jsem se.

"Naše civilizace si zřídila ústředí pouze na **jižní polokouli**, protože to byla pouze předehra k našemu odjezdu do sousední hvězdné soustavy. Radiace v soustavě Slunce byla pro naše blaho příliš intenzivní a my jsme byli nuceni žít v podzemí. To se nám samozřejmě nelíbilo, a tak jsme se z této sluneční soustavy úplně přestěhovali na povrch jiné planety, kde si stále můžeme užívat slávu oblohy, hvězd, svěžích větrů s pachutí moře a deště a nekonečných končin nebes."

"Nosíš ten typ oděvu, který měl na sobě Akon, když vystoupil z této lodi na vrchol hory, aby chránil tvou pokožku před radiací ze Slunce ?"

"Ano, opravdu, má drahá. Nikdy nevystavujeme naši kůži slunečnímu záření. Jako vědec pokračuji v práci svých rodičů a našich předků ve studiu a výzkumu proměnných hvězd - stále je to nebezpečná mise pro Akona i pro mě. Podíváme se do úplných počátků života v celé naší Galaxii, protože všichni jsme se vyvinuli z hvězdy, kterou známe jako hvězdný prach a jako součást života v Galaxii. Ty, má drahá, si toto uvědomuješ, protože jsi jedním z nás. Časem budeme všichni zase spolu, navždy, v koloběhu našeho osudu, který je propletený věčností."

"Naši lidé nikdy nebyli troglodyti," řekl Akon tiše. "Naší dimenzí je Vesmír a povrch planet – nikdy vnitřek planet. Podzemní města a průchody jsou dědictvím minulosti, které jsme Zemi zanechali. Uchovávané si podzemní základnu na jižním pólu, kde jsou teplá jezera. Toto je oblast podzemního města našich předků a v té epoše neexistovala žádná ledová čepice. Vulkanická činnost udržuje oblast jezer bez ledu a sněhu a my se díky nedostatku radiace v této vysoké zeměpisné šířce můžeme pohodlně pohybovat z vesmírných lodí. Je tam díra v atmosféře, kterou cirkumpolární vír spirálovitě klesá s intenzitou magnetického pole Země nad póly."

"Na pólech se zemská magnetická pole ponořují k Zemi v trychtýřovitém vzoru. Jak sluneční částice spirálovitě sestupují k Zemi v magnetických trychtýřích nad póly, narážejí a excitují atomy v horním vzduchu, které vydávají blikající spektrální světlo polární záře. Tyto proudy nabitých částic ze Slunce rostou a slábnou s jedenáctiletým slunečním cyklem, jak erupce vybuchují z povrchu a bombardují Zemi zářením směřujícím k pólům podél siločar zemského magnetického pole. Tyto částice jsou zachyceny a smeteny od pólu k pólu a pohybují se dostatečně rychle – a v dostatečném počtu – na to, aby excitovaly molekuly ionosféry, aby vyzařovaly svá charakteristická světelná spektra. Oblasti na zemském povrchu, ze kterých jsou polární záře ve vzduchu pozorovány, se zvětšují a ubývají s jedenáctiletým cyklem sluneční aktivity. Slunce je proměnnou hvězdou ve svém výstupu světla ve vzdáleném ultrafialovém rozsahu spektra, který je na zemském povrchu nepozorovatelný."

"Elektrifikovaná opona polární záře prochází přímo přes antarktický kontinent, protože jižní polární zóna je soustředěna kolem jižního magnetického pólu, který je více než tisíc kilometrů od geografického jižního pólu. Samotný jižní pól je na vysoké, bezvětřné plošině, kde nad stovkami metrů ztuhlého ledu nepřerušovaně leží prachový sníh. Je mnohem chladnější než Arktida, kde relativně tenký led nad Severním ledovým oceánem umožňuje oteplování atmosféry zespodu, zatímco vzduch nad Antarktidou takový systém ústředního vytápění nemá. Leží nad masivním kontinentem a je doslova v době ledové. Výsledkem mohou být teploty 100 stupňů pod bodem mrazu. Výsledkem je, že izolační střecha troposféry v polovině zimy zmizí a spodní atmosféra zůstane otevřená do vesmíru."

Šeron stiskl tlačítka na ovládacím panelu, aby odpojil vesmírnou loď, když Akon domluvil, a posadili jsme se na pohodlnou lavici. Dveře se tiše zavřely a splynuly se zářící zakřivenou stěnou. Pozorovací čočka zablikala a ukázala obří mateřskou loď plující v sametové temnotě Vesmíru, záření ze Slunce zasahující její obrovský tvar ostře bílým světlem na pozadí zářivých hvězd. Za ní

jsem viděla Zemi – tak osamělou a zranitelnou, jemný odstín modré s bíle vířícími vzory mraků – domov života, ostrov pohybuující se v rozlehlé nebeské prázdnotě.

Myslela jsem na svou rodinu tak daleko na té vzdálené kouli, na tu kouli plovoucí v bezmezných končinách vesmíru. Při té neuvěřitelné scéně jsem se nadechla a pocítila odlehlost a neklid, který může zažít jen matka. Akon si mě přitáhl blíž k sobě a nohou stiskl tlačítko na spodní straně objektivu. Čočka ztmavla a zmizela. Znovu začal mluvit svým jemným, uklidňujícím hlasem.

"Jak jsem již zmínil, sluneční koróna sahá tak daleko od viditelného disku, že je v něm Země obalena, takže můžete pochopit, jak je počasí na Zemi řízeno Sluncem. Magnetické bouře v ionosféře jsou celosvětové, protože prstencový proud obklopuje Zemi a globální cirkulace atmosféry je poháněna Sluncem."

"Takže je vaše základna umístěna na magnetickém pólu ?" zeptala jsem se s novým zájmem.

"Jsme uprostřed antarktické polární zóny, jižního konce tří klíčových meridiánů." Akon citoval tolik stupňů západu, východu a východu, pak pokračoval. "Toto je oblast, kde se magnetické přístroje propletou a střelka kompasu se ponoří na magnetický pól. Dochází k přerušením rádiové komunikace a rušení je tak závažné během cyklů maximální aktivity na Slunci, že náhlé rádiové útlumy nastávají současně s výskytem slunečních erupcí. V těchto vysokých zeměpisných šířkách je odchylka střelky kompasu a rádiové útlumy běžné sluneční aktivity běžné i během cyklu dislokace slunečního záření."

"Je vaše základna poblíž některé z pozorovacích stanic spravovaných pozemskými národy ?" Zeptala jsem se.

"Ano, skutečně. Francouzi mají předsunutou stanici v bezprostřední oblasti jižního magnetického pólu, asi tři sta kilometrů od geografického pólu od své hlavní stanice na pobřeží, zatímco Rusové jsou také našimi sousedy se dvěma pozorovacími stanicemi v oblasti magnetického pólu. Američané mají svou pólou stanici na geografickém jižním pólu, kde se provádějí ionosférická pozorování v dlouhých obdobích úplné tmy, kdy není přímé záření ze Slunce, které by je ionizovalo, a také pro mapování celosvětových magnetických bouří v klíčovém bodě zemského povrchu.

"Tyto snahy pozemských vědců si velmi ceníme," pokračoval Akon. "V nepřátelském prostředí polárních oblastí se chovali s velkým odhodláním a odvahou. Jihoafričtí vědci objevili smrtelnou past nad Kapským Městem a jižním Atlantikem, kde existuje tendence k vytvoření magnetického pólu třetího světa, který ohýbá záření směrem dolů. Toto nebezpečné záření nyní proniká hluboko do atmosféry a anomálie, oblast magnetických poruch, může být předebranou k polární oblasti intenzivní magnetické síly."

"Je to příklad polárního putování ?" zeptala jsem se s hlubokým zájmem.

"Směr, ve kterém leží osa hlavního dipólového pole Země, se v průběhu eonů geologického času výrazně změnil, nehledě na změny v polaritě dipólu. Severní pól putoval z bodu v Americe, přes Pacifik a nahoru přes Sibiř do své současné polohy a tak dále. Hvězdy a planety se navždy mění – v Galaxii není nic statického."

"Zjistili jsme, že pyramidový typ konstrukce je nejvhodnější pro Zemi a Mars, kde nás postihlo mnoho zemětřesení a radiace zůstávala rizikem. Pyramidy jsme postavili my a použili je pozdější civilizace jako místa uctívání a pohřbívání. Jsou to vesmírné knihovny a časem ukáží cestu ke hvězdám. Lidská rasa Země najde únikovou cestu ke hvězdám a pryč od násilí v systému Slunce, které vytváří jeho proměnná povaha. Tyto ukazatele jim poskytnou vodítka. Ti, kteří najdou tato

vodítka, budou moci a svobodně nás následovat do bezedných hlubin vesmíru za světelnou bariérou.

„Měsíc je tomuto hvězdnému systému cizí. Přišel s Jupiterem a jeho družinou planet. Jupiter je formující se hvězda – hvězda kondenzující – a proto si zachovává vysokou rychlost rotace, velkou hmotnost, nízkou hustotu a obvyklé teplo v jádru zadržené hvězdou. Je to sluneční soustava ve Sluneční soustavě. Sedm z Jupiterových planet si zachovalo atmosféru a život, jak ho známe. Zjizvená a dolíčkovaná tvář Měsíce byla přímým důsledkem výbuchu její hvězdy. Byl zpopelněn k nepoznání jeho bývalé nádherly. Je mrtvý a bez života, jako jiné asteroidy a planety na věčné dráze kolem dorůstajících hvězd a planet nebo jako ty, které tvoří rozlehlou vlastní dráhu, kde se shromažďují jako plovoucí voda na hřbitově Sluneční soustavy. Sedm planet Jupitera si zachovalo atmosféru a její přímý život, jak víme o její hvězdě. Je zpopelněna k nepoznání své bývalé nádherly. Je mrtvá a neživá, jako jiné asteroidy a planety na věčné dráze kolem dorůstajících hvězd a planet nebo jako ty, které si vytvářejí rozlehlou vlastní oběžnou dráhu, kde se shromažďují jako plovoucí voda na hřbitově Sluneční soustavy.

"Země a její souputník vytvořili binární systém, jaký je doposud. Prostřednictvím magnetického zkreslení došlo na Zemi v době konjunkce k obrovským změnám a veškerý život byl dravé povahy.

"Hvězdy přibývají a ubývají. Žijí jako planety, vytvářejí a ukrývají život na svém povrchu. Planety také umírají a stávají se asteroidy, meteority a putujícími vesmírem po celou věčnost. Kvasary jsou raným stádiem života galaxií, které také přibývají a ubývají, udržované na oběžné dráze magnetickým polem metagalaxie. Kolem tohoto supersystému obíhají na oběžné dráze miliony galaxií, které nyní můžeme detekovat našimi přístroji.

"Všechny galaxie mají silovou závislost na větší struktuře, která zůstává nepřístupná pro pozorování. Tento stav existuje v celém mezigalaktickém médiu a je společný pro všechny galaxie do nekonečna. Galaxie mají své životní cykly. Dosahují kulových hvězdokup, shromážděných magnetickými poli zralých galaxií, jako je Mléčná dráha. Obíhající na těsné oběžné dráze hvězdné soustavy a zůstávající kolem spirálních ramen, které zůstávají ve spirálních ramenech magnetická pole se zintenzivňují, zůstávají ve věčné hmotě, zatímco mohutná vírová bouře galaxie kondenzuje a nachází další útočiště v další dorůstající galaxii nebo ostrovním vesmíru.

"Jak hvězdy zametají mezihvězdný plyn, tak galaxie zametají mezigalaktický plyn na frontě halo rázu, kde dochází ke vzniku hvězd. Jak se stáří galaxie zvyšuje, akrece je kontrolována vypuzováním vodíku z jádra a zmenšováním magnetických polí. V kupách galaxií dochází k prostorové nerovnováze, což způsobuje, že jádro může prudce uniknout do obecného hvězdného systému.

"Kupy galaxií se tvoří z kondenzujících mezigalaktických plynových mračen rotujících se kolem svých vedlejších os. Gravitace pak řídí rotaci galaxií a ony se formují a mají svou existenci a pohybují se v polích hmoty a antihmoty a my máme svou existenci v nich. Žijeme ve své vlastní části časoprostoru, v mezích naší Galaxie, jako duha, která je specifická pro pozici každého pozorovatele. Přesto jsme interkom- komunikovatelní. Naše soukromé duhové systémy jsou odlišné, pro vás i pro mě vidíme do určité vzdálenosti do vesmíru z jiného bodu. Síly, které mě ovlivňují ve funkci Vesmíru, musí působit na tebe skrze mne," uzavřel Akon tiše.

"Jak teď chápeš, má drahá," řekl Šeron jemně, "Akon s tebou komunikoval před mnoha lety z druhé strany duhy a ty jsi věděla, že je tam, tam venku, v jiném prodloužení časoprostoru, žije v jiné sluneční soustavě ve stejné Galaxii. Zemský čas je jen takový, jaký si ho uděláš kvůli rychlosti Země na oběžné dráze kolem Slunce, rotaci Země v závislosti na rychlosti Galaxie a obrovské soustavě galaxií." A vzhledem k naší pozici v Galaxii nám náš domovský systém dává další rozměr v časoprostoru.

"Změnou vlnové délky našich lodí pohybujících se ve vakuu jsme schopni vstoupit do zemského časoprostoru a zhmotnit se na pozemské obloze. Nyní víte, jaké to je za duhou – pryč za světelnou bariéru a ven z této Sluneční soustavy, kam vás v nadcházejících časech vezmeme s sebou."

"Je opravdu možné vzít mě s sebou ?" zeptala jsem se s úžasem v dechu.

"Samozřejmě," odpověděl Akon. "Proto vás k tomu nyní připravujeme."

"Krása a síla našeho Galaktického systému ukrývá miliony dalších hvězdných systémů podobných Slunečnímu systému," vysvětlil Akon, "kde kosmické paprsky vycházející z obrovského jádra vytvářejí život, stejně jako v bezpočtu jiných galaxií. Z oblaku plynného vodíku v jádře neustále vzniká energie a hmota, jak se šíří v galaktickém víru, kondenzuje do hmoty, přičemž kosmické paprsky odrážejí existenci života z božského rezervoáru energie krátké délky. Stvoření je nekonečné. Neustálé tvoření a evoluce dává myslí lidstva rychlost času. Čas je proces přemýšlení do čtvrté dimenze, přidaný ke třem dimenzím hmoty nebo planetárních povrchů, přizpůsobený věčným pohybem vnitřního vědomí věčnému pohybu galaxie v různých časových rychlostech pro každou sluneční soustavu.

„Venuše, kolébka lidstva, zůstala zahalena a zbavena života po pleistocénním cyklu Sluneční expanze, jeho plodných eonech plodnosti na konci a jeho rozlehlých teplých mořích, která živila náš začátek, vyschla a byla neplodná. Ale její sláva stále zůstává realitou v elektrickém preludu, zdokonaleném jejími potomky, kteří byli nuceni přesunout se z jejího ochranného povrchu do dalekých končin Vesmíru, aby rozmnožili své druhy na povrchu cizí planety zvané Země. Tam jsme se přizpůsobili různé časové rychlosti na mladší planetě.

„Vznesli jsme nárok na Zemi jako na hostitele života, pokračovali jsme ve zdokonalování našich kosmických lodí v připravenosti na dobu, kdy budeme muset opustit tuto Sluneční soustavu, před další vlnou masového vymírání z hvězdy soustavy. Věděli jsme, že se budeme muset přizpůsobit zcela nové dimenzi času, když jsme připravovali naše vesmírné lodě na přesun do bezedných končin mezihvězdného prostoru, a po dosažení souhvězdí Kentaura se budeme muset přizpůsobit vyšší vibrační rychlosti světla a času na povrchu naší zvolené planety.

„Nyní, když stará dimenze odchází do mlhavých mlh času, můžeme se jen podívat zpět do elektrické fata morgány, která pro nás zachovává naši minulost, abychom viděli slávu naší civilizace v době období Venuše. Nyní jsme se posunuli za tuto časovou bariéru ve Sluneční soustavě do doby vysoce pokročilé soustavy, stabilní a krásné, bez násilí proměnných hvězd.

"Ty, má drahá, jsi se dobře přizpůsobila naší časové dimenzi. Nejsme stvoření oddělená v hmotném těle. Skutečnost spočívá v našem magnetickém spojení s našimi mateřskými hvězdami. Každá sluneční soustava v celé živé Galaxii je relativní." Všichni živí tvorové na planetách jsou propojeni – jejich mozky vysílají rádiové vlny a jejich srdce elektrické rytmy v souladu s hvězdou jejich soustavy.

"Dokud lidé na Zemi neobjeví tuto pravdu, budou pokračovat v ničení sebe a všech kolem sebe." Akonovo strohé varování prořizlo mé vědomí jako nůž.

"Otázka jejich pohonu vesmírných letů je podivně naléhavá," pokračoval. "Je fakt, že jejich hvězda, Slunce, umírá nebo se mění v cyklech času. Je to čistě metamorfóza." Potřebují spojit všechny své vědecké znalosti a schopnosti k dokonalému cestování Vesmírem a hledat další dorůstající hvězdu. Musí zastavit své věčné válčení mezi sebou, než bude příliš pozdě a Slunce se znovu roztáhne ve svém cyklu smrtícího záření.

"Obrovské množství lidské energie a času, které se nyní vynakládá na výzkum raket, je k ničemu. Nevyřeší to problém mezihvězdného cestování. Lidé na Zemi pokračují v násilí, aby získali moc nad ostatními, zatímco je jejich planeta ve smrtelném nebezpečí, a sobectví národů brání lidstvu, které se snaží, aby si uvědomilo předzvěsti nebezpečí obklopujícího jejich svět."

"Existuje možnost, jak jim pomoci urychlit jejich vesmírný program ?" Zeptala jsem se. "Fantastický světelný pohon vašich vesmírných lodí - nemůžete jim vysvětlit vaši mimozemskou vědu ?"

Vrásky po Akonových tvářích se vryly hlouběji s přísností jeho odpovědi.

„Stupeň vývoje, kterého dosáhlo lidstvo na Zemi, zakazuje jakoukoli formu komunikace nebo podpory. Teprve když změní svůj postoj – když se stanou jemnými a mírumilovnými a budou mít schopnost milovat a hýčkat veškerou faunu a flóru na své planetě –, budeme je kontaktovat. V současné době stále ještě nedosáhli duchovního pokroku. Lezou a žijí na dně svých atmosférických moří jako slimáci vzdušných hlubin naladěni na své bezprostřední prostředí. Jejich oči jsou citlivé pouze na omezený segment světelného spektra a jejich smysly jsou otupené jejich hmotnou existencí.

"Pryč je osvícení dávných dob, individuální vnímání. Pryč je ideální život velké univerzální civilizace, pohybující se v rytmu s Vesmírem v cyklech viditelných i neviditelných, což odstranilo ze života veškerou nejistotu a poskytlo kosmickou jistotu, na níž civilizace vzkvétají." V tomto současném cyklu pozemského času zjišťujeme, že se naše univerzální lidská civilizace zhroutila, přičemž v izolovaných civilizacích starověku přežívají pouze fragmenty jejich tajemství. Tato ubohá neklidná planeta nyní ukrývá rasu lidí zmatených a přemožených silami zla. To bylo vytvořeno jejich vlastní nízkou duchovní energií a oni se uchylují k agresivnímu násilí a ničení vlastního druhu ve zběsilých pokusech získat zpět starou magii.

„Někteří se stahují před rostoucím zmatkem, oddávají sebe a své nástupce zachování duchovní tradice a účastní se snového proudu života, kde všichni lidé zažívají stav sjednocení s Vesmírem – nebo s nimi, Bohem.

„Celý proces degenerace na Zemi provázela záplava slov sociálních a politických reformátorů, náboženských vůdců a filozofů. Obrovské stohy knih dřímají v knihovnách po celém světě, jejich význam je nepochopený a ztracený v přívalu mnoha slov. Slova psaná nebo vyřčená nemohou vyřešit problémy Země, protože se stále více ukazuje, že nové kombinace slov nedokážou proniknout bariérou myšlení a předsudků mezi lidmi na Zemi. Je třeba pozvednout celou úroveň lidského vědomí, abychom mohli spolupracovat v jakékoli oblasti filozofie nebo vědy.

„Můžeme je pouze pozorovat a ovládat je na jejich planetě, zatímco podmíněné postoje lidských hord přestávají zastávat názory, jak je čerstvě inspirovaní tyrani ženou na a přes těla jejich předchůdců. Tato akce řeší problém takových civilizací, které nemohou dosáhnout osvícení a harmonie, ale musí se zničit v rámci násilí, kterému byly vystaveny. Žijeme v násilném Vesmíru. Pokud se lidé na Zemi nenaučí odpoutat se a uniknout silám násilí, ve kterých je zasazena jejich existence, jsou odsouzeni k věčnému zničení. "Lidé Země zneužívají svatá tajemství přírody, dokonce způsobují, že magnetické siločáry jsou nenávratně narušeny." Akon pokračoval a znovu odsoudil hloupost lidstva na Zemi.

"Je opravdu smutné pozorovat, jak otravují neocenitelný dar jejich nádherné atmosféry. Hloupost a nevědomost jsou příčinami této devastace." Flóra a fauna nyní trpí v temných hlubinách vytvořených bezduchou pošetilostí lidstva. V nadcházejících časech se budou dusit ve vlastní špíně jako nafouklí slimáci tápající ve smogu katastrofy.

"V systému Slunce můžeme zůstat jen velmi krátkou dobu. Přistát na Zemi a zůstat v její atmosféře jakkoli dlouho je stále nemožnější kvůli množství znečištění, které nyní existuje." Pouze na vysokých úpatích hor můžeme nyní pohodlně dýchat životodárný vzduch Země."

"Není možné ještě nyní ukázat lidem na Zemi cestu k duchovnímu a vědeckému přežití ?" trvala jsem na svém. "Způsob, jakým toho dosáhla vaše civilizace ?"

"Vskutku, můžeme jim to ukázat. Ale rozdíly jsou zřejmě nepřekonatelné." Pozemské úřady prokázaly agresivní reakci na náš přístup a vydaly rozkazy svým vzdušným silám, aby nás sestřelily, nebo pokud to není možné, aby narazily do našich vesmírných lodí jejich vlastními plavidly, aby naše lodě přivedly k zemi. Tímto způsobem by mohli doufat, že najdou přístup k naší špičkové technologii, což je samozřejmě vše, co chtějí. Za těchto okolností nekontaktujeme hlavy vlád ani vojenské úřady.

"Odpovědnost administrativy a organizace leží na nás – vědcích. Rozhodujeme a kontrolujeme všechny aspekty života v naší civilizaci. Klíč k naší vědě zachovává naši kontrolu a svobodu v celé Galaxii, protože využíváme tuto kosmickou energii a vyrábíme elektřinu z atmosfér planet pro naše energetické potřeby. Náš pohonný systém pro vesmírné lodě je jedinou skutečnou únikovou cestou ke hvězdám a my svými životy chráníme tato tajemství naší vědy před zneužitím jinými civilizacemi."

(5)

VÝŠKY CATHKIN

Krásu, Země se tam pohybuje, vznáší se v bezedných hlubinách vesmíru. Planeta je osamocená a nechráněná, zranitelná, přesto vyživující lidskou podobu, atom krásy a života plující tam proti nemrkajícím hvězdám, kterým je její osud lhostejný. Je to nepatrný atom na obrovském obvodu Galaxie, přesto skrývá přízrak člověka – predátora.

Vyšší zemská atmosféra se rýsovala blíže v čočce a zářila a vytvořila kolem strany stínu mlhavý růžový srpek – stín Země, tmavě azurově modrá mezi září a povrchem. Zaoblené těleso planety leželo stále ve tmě, zatímco zlatá a modř východu Slunce prokreslovala atmosférické pásy průsvitnými závoji, tmavá křivka planety skrývala plápolající Sluneční disk, jak se pod námi hladce otáčí.

Viděla jsem hlubokou fialovou modř vysoké atmosféry, a pak jsme vstoupili protizáří, abychom přistáli s přistáním jako pírkem na vrcholu kopce. Akon se mi s něžným znepokojením podíval hluboko do očí a chtěl, abych bez otázek přijala okamžik rozchodu.

„Nyní tě vracíme na kopec, na kterém jsem tě našel, má milovaná,“ zašeptal a přitáhl si mě blíž. "Brzy se vrátím."

Posunuli jsme se ke zakřivené stěně vesmírné lodi a dveře se zasunuly zpět do dvojitých stěn. Vystoupili jsme na trup a zpět na zemskou půdu, když Slunce zapadalo nad Drakensbergem na západě.

Šeron zamával z otevřených dveří s blikajícím úsměvem. S knedlíkem v krku jsem se otočila na Akona. Jemně mě políbil a oba jsme se beze slova odvrátili.

Rychle jsem odešla z velké lodi, když se za Akonovou vysokou postavou zavřely dveře.

Přemístila jsem se z dosahu, když se loď vznesla přímo vzhůru, aby se chvíli vznášela vysoko na obloze a zachytila poslední paprsky Slunce, které kolem ní zářilo duhovými barvami. Na okamžik se zdálo, že splyne s protizáří, než se náhlým zábleskem světla přesune do stoupajícího stínu Země.

A pak byli pryč, v záblesku zářivého světla, zpět do bezedných moří Vesmíru a pryč za světelnou bariéru, kde nezmapovaná prázdnota bezčasí vládne osudu planet.

Když jsem zamířila domů, rychle se stmívalo. Usedlost ležela asi tři míle daleko, uhnížděná v údolí ve zvláště travnaté krajině na úpatí Drakensbergu.

Hory byly nyní proti záři na západě temné, až na vinutou pásku cesty nad průsmykem.

Když jsem stála sama ve veldu, najednou se ozvalo zašustění. *Abařana* vylomila úkryt z vysoké trávy, rozprchla se jako zátoka křepelek, bělmo jejich očí se v šeru vyděsilo. Zavolala jsem na ně v Zulu, řekla jsem jim, aby se nebáli velkého vozu na obloze, ale má slova upadla do hluchých uší.

Žádné vysvětlení nedokázalo stále přemoci, pověřčivý strach z čehokoli tak fantastického na obloze, a děti běžely v tichém zděšení zpět do své kya * v údolí.

*) *Domov*

Stará Muti, *induna* a kuchař, budou první, kdo ten příběh uslyší. S extravagantním zdobením by to řekl nejstarší *umřana*, který by běžel jako zajíc trávou zpět do kuchyně na statku. Muti převzala rodinné záležitosti a vstoupila na Ladamovo místo poté, co starý muž zemřel. Vysoká nadmořská výška a chladné zimy zkrátily Ladamův život a chyběl mi pozorný pohled jeho moudrých starých očí a moudrost jeho jemné filozofie.

Nikdo nezpochyboval rozhodnutí Muti zaujmout Ladamovo místo a svou autoritu uplatňovala s chytrou a lstivou prozíravostí a shrnula povahu *umlungu* * s fasádou úctyhodné poctivosti. Nemohla jsem mlčet, pomyslela jsem si. Potřebovala jsem říct sestře celý příběh, než ho slyšela od Muti. Když jsem viděla měkkou záři světla lamp z oken statku, požehnala jsem tlumené světlo lamp a svíček, které poskytlo jemné zakrytí záře v mých očích. Ale moje sestra by to stejně věděla ve chvíli, kdy by uviděla mou tvář – v tomto domě nemohou být žádná tajemství.

*) *běloch*

Byla jsem přivedena zpět k realizaci pozemského času od Zulu Maid přináší ranní čaj.

Druhý den ráno jsem se probudila z hlubokého a osvěžujícího spánku a protáhla si údy v extázi štěstí. Při pohledu dokořán otevřeným oknem jsem si všimla Slunce, které se třpytilo na vrcholcích kaučukovníků – to samé strašlivé Slunce, oslnivá, intenzivní koule smrtícího záření plující v prázdnotě Vesmíru. Nikdy jsem nemohla zapomenout, jak nás obrovský svíjející se disk pohltit svou nesmírností skrz pozorovací čočku v kosmické lodi. Vybavila jsem si ty vroucí, expandující plyny konvekčních oblastí, oslnivě se svíjející v nepřetržitých vlnách a větvích světla a úžasnou energii hustého záření vyzařovaného směrem ven z fotosféry. Záření je proces přenosu hluboko uvnitř, fotoelektrický proces namodralého záření. Zde na dně zemského atmosférického oceánu jsou tato stejná záření filtrována a rozptýlena do zářícího světla s měkkou modrou oblohou nad nimi.

Pryč byl hluboký smutek z mého rozchodu s Akonem. Místo toho mou duši naplnilo velké štěstí a spokojenost. Znovu jsem prožila všechny ty úžasné věci, které mi řekl, doteky jeho rukou, vzrušující, elektrickou přítomnost tak jemného a majetnického muže. Byl to muž z jiné planety, jiného světa – skutečný muž, nejen výplod mé fantazie, snu nebo myšlenky, ale skutečný. Byl skutečný, měl stejně fyzické tělo jako kdokoli jiný na této planetě. Tento vzrušující a úžasný kontakt s mým milovaným, kterého jsem znala ve svém srdci celý život, je jediná skutečná, hmatatelná věc, která se mi kdy stala. Všechno ostatní v mém každodenním životě na Zemi mi připadá spíše jako sen. Cítím, že toho opravdu nejsem součástí, a proto musím patřit do Akonovy dimenze v prostoru a čase.

Možná na Zemi žije mnoho lidí, kteří mají stejnou zkušenost s proměnlivou povahou prostoru a času a mohou se libovolně pohybovat z jedné dimenze do druhé, plně si vědomi fyzické podstaty obou dimenzí hmoty a antihmoty, protože jsou harmonicky naladěni na obě. Klíčem k naší existenci ve Vesmíru je harmonicky se sladit se všemi věcmi v přírodě. Pokud je člověk naladěný, může se účastnit všech věcí a být aktivním účastníkem proměnlivé povahy Vesmíru. Tímto způsobem člověk dosáhne veškerého poznání a vnímání a nakonec může navázat fyzický kontakt s lidmi za světelnou bariérou Země. Moje sestra si byla těchto pravd vědoma a tiše se spokojila s tím, že přijala realitu Akonovy přítomnosti ve svém prostředí. Neuvědomovala si budoucnost a nepředvíдалa náhlé fyzické setkání s ním v mlze příštího večera.

Jak mi vysvětlil Akon, existuje jednoduché vysvětlení toho, že lidé z jiné planety mohou navštívit Zemi, pokud si to přejí. V rámci ochrany jejich obřích kosmických lodí světla – fantastických hvězdných lodí ve tvaru Galaxií – jsou zcela bezpečné a mobilní.

Většina lidí na Zemi není schopna porozumět pokročilé fyzice této mimozemské vědy. Jejich mysl je omezena na chápání vlastního úzkého prostředí. Nejsou pro ně rozsáhlá tajemství Vesmíru a to, jak vlnový pohyb světla řídí osud lidstva, jeho pulzní vlna vytváří obrovské a věčné vlny oceánů. Jeho spirální systém zahrnuje obrovský obvod a dosah Galaxie ve věčném vytváření energie a hmoty. Jeho různé frekvence nám dávají povahu existence ve hmotě a antihmotě, vytvářejí hvězdy, planety a lidi přizpůsobené povrchům planet v různých časových frekvencích. Jak se puls energie pohybuje v látce země, kamenů nebo Země, lze její pulzní vlnu vidět, jak se vlní pevnou krajinou ve formě zemětřesení vnímatelných frekvencí našich očí.

Zuluská služebná mě přivedla zpět k realizaci pozemského času, když přinesla ranní čaj. Cestou ven se na chvíli zastavila, její tmavě hnědé oči byly rozšířené a měkké oddaností. "Sledovala jsi nebeský vůz ?" zeptala jsem se jemně jejím vlastním jazykem.

"*Inkosikazi*, viděli jsme na obloze vůz umlinga*. Běželi jsme se schovat do *dongy*** a chránili si oči před jasem jako blesk. Naši otcové vyprávěli o takových věcech přicházejících z nebe a *inyanga yezulu**** říká, že je viděl mnohokrát a mluvil s nimi, když vytvořili velký černý mrak s blesky a hromy."

*) *magie*

**) *hluboká rokle*

***) *bouřkový lékař*

Mluvila s úžasem, sotva se odvážila mluvit o takových věcech, kterým nikdy nerozuměla.

"*Umthakathi* *," řekla, když prošla dveřmi a utekla do kuchyně.

*) *čaroděj, čaroděj nebo čarodějnice*

Později ráno jsme se sestrou nasedly na dvě nejtišší klisny a vyjely na vrchol hory. Tam, kde přistála velká vesmírná loď, zůstala dlouhá tráva srovnaná v obrovském kruhu.

Koně se odmítali přiblížit, ale stáli se sklopenými hlavami, funěli a třásli se v každé končetině. Stará klisna, na které jsem jela, vycítila přítomnost mimozemšťanů a najednou se vzepjala a otočila se na hlezna, aby utekla, ale zkontrolovala jsem ji a tiše jsem ji přivedla dolů uklidňujícími slovy a uklidňujícíma rukama. Stála tiše, nozdry se jí tu a tam rozšiřovaly, když odfrkla svůj vzdor tomu mimozemšťanovi, cosi, co zanechalo pach na veldu.

Reakce klisen moji sestru velmi znervóznilly a dovolila svému oři, aby se vyhnul úžasnému kruhu zploštělé trávy.

"Nebála ses, Elizabeth ?" zeptala se. "Jak jsi věděla a naučila se nebát ?"

Aniž by čekala na odpověď, sesedla ze své klisny a dala otěže umfanovi, který stál poblíž a zíral na zploštělý kruh veld. Malý chlapec byl tak pohlcen tím, co viděl, že mu klisna snadno vytrhla otěže z rukou a odcválala dolů z kopce. Moje klisna se znovu vzepjala ve snaze ji následovat, ale utišila jsem ji. Odsunula jsem ji z přistávací plochy a sesedla.

Byla tam celá čtvrť a dřepěla ve vysoké trávě na vrcholu hory. *Amakhehla* * a *izalukazi* ** divoce gestikulovali a mluvili z plných hlasů.

*) *staří muži*

**) *stará žena*

"Říkal jsem ti to !" oni volají. "Ladam to předpověděl. Tato hora je *umlingol*."

Nechala jsem klisnu se sestrou a vstoupila jsem do kruhu rovné trávy. Stála jsem uprostřed a dívala jsem se do hlubin modří, do dalekých končin oblohy a bezedných moří Vesmíru, znala jsem pravdu a zlatou slávu světla lásky. Zuluské ženy začaly zpívat, spustily vysoký nářek a obrátily své tváře k nebesům, vyzývaly *Unkulunkulu* *, aby navždy zachovali posvátnou horu a místo, kde přistál velký vůz nebes.

*) *Bůh*

"Kdyby tu byl někdo s filmem, soundtrackem a partií," zavolala moje sestra svým praktickým způsobem - a kouzlo bylo zlomeno.

Zuluské matrony a panny vstaly z dlouhé vlnící se trávy a s půvabnou důstojností se vydaly po horské stezce a jejich veselé korálkové sukně se houply pohybem jejich kroku. Děti běžely vpřed, nahé až na šňůry koráleků. Vdané ženy nosily barevné pláštěnky, které vály ve větru a nesly na zádech nemluvnata. Jejich těžké, hlínou matné ozdoby hlavy byly provedeny v osobitých stylech typických pro tuto čtvrť. Muži zůstali v tichém konkláve, dřepěli na bobku ve vysoké trávě, zatímco ženy a děti se vracely do půlkruhu chýší ve tvaru včelích úlů na nižších svazích hory.

Na severovýchodním svahu se jako zakřivený roh usadila chata. Dlouhá stébla trávy, která tvořila došky střechy i stěny přivázané ke skořápce proutí, se leskly v ranním slunci. Do každé chýše byl jen jeden nízký vchod, chráněný před větrem zástěnou z trávy, která byla zakřivená na dřevěném rámu a zdobená mnoha barvami. Hliněné podlahy uvnitř byly vyrobeny ze směsi čerstvého kravského trusu a zeminy. nejsme-otroci.cz

Amazuluové uctívali duchy svých předků, kteří přišli z nebeské země, a připravovali se na oslavu návratu nebeských bohů. Mladí muži odskočili do veldu a šířili zprávu mezi vzdálené kraaly. Lehkým, klouzavým krokem překonali kilometry zvlněné země a bubnovali knoflíkem * na vnitřní stranu skrytého štítu.

*) *Hůl s knoflíkem na jednom konci.*

Uprchlá klisna byla chycena a vrácena mé sestře. Nasedli jsme a pomalu jeli zpět k usedlosti.

"Kdy se Akon zase vrátí ?" zeptala se moje sestra.

Mé srdce vynechalo úder při pomýšlení na příště. Bylo by to brzy ? Teplo mé lásky mi přineslo ruměncem do tváří a když jsem odpovídala, podívala jsem se zpět na vrchol hory.

"Může to být kdykoliv. Musíme jen počkat."

Zpátky ve starém statku jsme o tom potichu diskutovali, když Muti přišla z kuchyně naložená podnosem lahodného čaje a čerstvě upečenými koláčky. Položila nám táč na stůl a pak se stáhla, aby se vznášela ve stínu za dveřmi v naději, že zachytí něco z našeho rozhovoru.

Poslali jsme naše nejlepší reportéry do Pretorie za náčelníkem štábu letectva.

Náčelník, který napjatě očekával zprávy o mně, poslal naléhavý telegram, aby zjistil, kde jsem. Odeslala jsem mu úplnou zprávu a byla jsem šťastná, že jsem jako odpověď obdržela nadšený a velmi povzbudivý dopis. Řekl, že moje zpráva byla tak důležitá, že za mnou odletěl do Jižní Afriky. Po jeho příjezdu jsme se vrátili na farmu a strávili jsme mnoho hodin venku na vrcholu hory, zatímco osamělé letectvo Harvard hučelo a kroužilo na obloze nad námi. Flying Saucer Hill však zůstal stranou pro všechny, kteří se přišli podívat a hledat stopy – stejně jako mnoho lidí, kteří vkročili ze vzdálené cesty.

"Co se všemi těmi lidmi a dohledem letectva," řekl náčelník, "budete si muset najít jiné místo pro schůzku nebo dlouho čekat, než zase uvidíte Akona."

"Nechte ty touhy a pláč utichnout," poradil mi, než se vrátil do Anglie. "Lidé brzy zapomenou."

Když jsem se vrátila do Johannesburgu, nadšenci do létajících talířů se mě ptali a dožadovali se informací, protože fantastický příběh vyšel v tisku. Můj výcvik a schopnosti pozorovat lidskou přirozenost mi zabránily odhalit všechna svá fakta, protože to nebyli lidé, kterým by se svěřovali a vyprávěli o věcech, které přesahovaly jejich chápání. Byl to pestrý dav bláznů a sebehledačů, někteří z nich velmi zlí a nebezpeční, pomyslela jsem si.

Počátkem roku 1956 byl Johannesburg semeništěm intrik létajících talířů. Společnosti vzkvétaly jako houby ve vzrušujícím teple horského léta, zalévané fanatickým nadšením mnoha pomýlených jedinců, jejichž egoismus daleko převyšoval vše dobré, o co se pokusili. Psí zápasy a hašteření byly na denním pořádku a výzkumné společnosti UFO se rozpadaly a chřadly kvůli hrubé nevědomosti a kruté žárlivosti.

Křičeli do čtyř větrů, že jsou odborníci. Pouze oni byli schopni učinit jakákoli prohlášení o létajících talířích. Zatímco se snažili ukrást si výsluní pro sebe, situace se neustále zhoršovala. Jak se tempo zloby zvyšovalo, cítila jsem, jak moc by se rádi vrátili ke svým přirozeným instinktům a upálili mě na hranici jako čarodějnici.

Pak se náhle jejich taktika změnila. Bylo mi vyhrožováno únosem, pokud odmítnu předat vědecké detaily létajícího talíře a jeho pohonných systémů. Nebezpečí pro mě a mou rodinu každým dnem rostlo. Výhrůžné telefonáty a dopisy nám dělaly život stále těžší a plný nebezpečí, dokonce i v našem vlastním domě. Jak se opovažují ! Myslela jsem. Protože jsem žila sama se svými dětmi na chatě v Parktownu, mysleli si, že mě bude snadné chytit a udržet.

Požádala jsem úřady o ochranu a oni reagovali rychlým a velmi účinným opatřením. Bývalý policista byl pověřen hlídáním mého domu a od té doby jsem nikdy nesměla nikam jít sama. Bylo úžasné mít klid a už nebýt ohrožován. Dny ubíhaly a počasí bylo perfektní, jaké může být jen na horách. Moje dcera studovala lékařský titul na univerzitě hned vedle a můj syn navštěvoval denní školu.

Pak se jednoho dne události znovu dramaticky změnilly, když se objevilo letectvo, které se v širokém pruhu přehnalo po makrelovém nebi. Vysoko nahoře se v devatenácti tisících metrech nadmořské výšky vznášela velká vesmírná loď, která se míhala v ranním Slunci. Trysky, které byly vyřazeny z letecké základny Waterkloof, aby to prozkoumaly, nebyly schopny vystoupat nad čtrnáct tisíc metrů. V bitevní formaci se smetli na sever a zanechali za sebou dlouhé, řídké stopy páry. Široká obloha si zachovala klid věčnosti a tichý pozorovatel vysoko nahoře zůstal – kruhová hvězdná loď, zářící a blikající vysoko nad cirrocumulem.

Tichá pozorovatelka, lhostejná ke vzrušení a zděšení ve velkém městě rozprostírajícím se nad Hřebenem Bílých vod, zůstala a zářila ve svém světelném poli. Tisíce lidí, plné údivu a úžasu, je sledovaly a čekaly. Strach z neznáma vstoupil do mnoha srdcí a kondenzační stopy stíhaček visely ve vyšší atmosféře jako křídla větru.

Náhle se z hlubin vesmíru objevila další hvězdná loď. Obě lodě zůstaly viset a chvíli se jemně pohybovaly ze strany na stranu a nahoru a dolů. Pak se jeden z nich velkou rychlostí vydal na jih a zmizel. Druhá velká vesmírná loď se na jasné polední obloze trochu snížila a pak také zmizela, stejně náhle, jako se objevila.

Mé srdce se naplnilo radostí, když jsem se dívala z prostorné zahrady přítele. Akon byl zpět – a kontaktoval mou mysl prostřednictvím éteru nebes. Teplo jeho lásky prošlo celou mou bytostí a naplnilo mou duši náhlou září. Mé tělo se zachvělo ke slávě jeho přítomnosti, když oceán rozvířily větry nebeského klidu, a zlaté paprsky lásky mi vlily záři Vesmíru do očí, když jsem hleděla do hlubin modři, odkud přišel.

Moji přátelé si všimli záře v mé tváři a ptali se mě na vesmírnou loď. Řekla jsem jim, že je to Akonova loď a že se teď budu muset vrátit do hor. Rozloučila jsem se s nimi, rychle jsem vyjela s kulometem z příjezdové cesty a vrátila se z kopce do své chaty.

Pronikavý a rázný telefon přivítal můj návrat domů a já na něj odpověděla.

"Elizabeth ! Létající talíř nad Johannesburgem ! Co ty víš - nikdy jsem nic podobného neviděla." Tady v novinách je blbost !"

Z druhého konce telefonu jsem slyšela blábolení hlasů.

"Jaká řada !" Odpověděla jsem. "Teď neslyším nic, co říkáš. Budeš muset křičet."

„Poslali jsme naše nejlepší reportéry do Pretorie za náčelníkem štábu letectva. Jdeš na farmu, Elizabeth ? Co se děje ?"

"Jsem si jistá, že to všechno bude v rádiu," řekla jsem. "Musíte poslouchat. Nashledanou. Musím jít."

Odložila jsem sluchátko a řekla synovi, aby si sbalil věci na farmu, včetně teplého oblečení. Pak jsem šla k psacímu stolu, abych čekala na sestřino volání. Vzpomněla jsem si, že předchozí večer byl tichý a dokonalý. Za mraky na východním obzoru se vynořil dorůstající měsíc. Zelené bohatství stromů a keřů, které stékalo z kopce, se jemně houpalo ve svěžím větru od východu. Ze

zoologické zahrady, volali pávi, jejich žalostné tóny stoupaly větrem – varování před nadcházejícími bouřkami.

Všimla jsem si, že obloha se nyní vyjasnila; dokonce i vysoký cirrus zmizel. Studená fronta by však později přišla od jihu. Instinktivně jsem se podívala do nebe. Při čtení jeho lesku jsem poznala, že se blíží změna počasí.

Telefon znovu zatrykloval, naléhavé přivolání a ozval se hlas mé sestry, jasný a dokonalý. "Okamžitě přijď, má drahá," řekla. "A pozor na počasí."

"Už odcházíme."

Akon by tam byl, pomyslela jsem si. Moje srdce zpívalo radostí.

"Připraven?" zeptala jsem se svého syna. "Pojďme."

"Správně, mami." Davidův vzrušený hlas odpověděl z hloubi dresu, když si ho přetáhl přes hlavu. "Vezmi Susan do MG a já přivedu Vicki."

Susan už čekala u dveří. Její jemná, inteligentní hlava byla nakloněná na stranu, když vše sledovala a poslouchala. Její zlaté tělo, chované po staletí, aby hlídalo a chránilo, ztuhlo majestátností a vědomím kolie. Vicki také slyšela každé slovo. Vyběhla z kuchyně s pusou stále plnou jídla, její krátké corgi nohy ji stěžily dokázaly pohnat na zadní sedadlo MG. Susan mezitím s povýšenou důstojností čekala, až za námi zakročí.

Mlha se přehnala přes hory Natalu, když z jihu přišla studená fronta, nesla vůni vlhkosti a zahalila krásu kopců. Když jsme došli k rozcestí na silnici vedoucí od rodinného domu v údolí k sestřině farmě přes horu, zařadila jsem pomalu druhý rychlostní stupeň, abych se vydala na kluzkou horskou trať. Vůz se plynule a mocně pohyboval po drsné trati k hraniční bráně.

Když jsme zastavili, zaslechla jsem vzdálené dunění hromu a srdce mi vynechalo úder. Buď v klidu, řekla jsem si. Zachovat klid. Nedaleké stromy se tyčily a houply se ve větru a tmavá masa kopce Flying Saucer Hill se zdála být vzdálená a hrozivá skrz mlhu mraků. Znovu jsme slyšeli zlověstný zvuk hromu, náhlý a prodlužující se od neustálých blesků.

Ukázala jsem vnější klid, když jsem volala na Davida, aby si pospíšil s bránou, ale s blížící se bouří mi začalo divoce bušit srdce. Vítr náhle utichl a jako meteorolog jsem okamžitě poznala tlumený řev. Když jsme byli přistiženi na návětrné straně hory, naše šance na přežití by byla opravdu mizivá. Zařadila jsem MG na první rychlostní stupeň a postupně jsem ji směřovala nahoru a nahoru po dlouhé, mokré, blátivé dráze – pomalu, tak pomalu, silný motor reagoval na mé tiché a jemné ovládání –, až jsme nakonec zdolali horu a pomalu sestoupili k usedlosti uhnízděné na severovýchodních svazích.

Mezi borovicemi vedle trati se prohnala ledová jihozápadní vichřice. Když jsem vjížděla do dlouhé garáže vedle statku, kroupy o velikosti kriketového míčku dopadly na zem vedle kulometu a znovu se odrazily oknem kuchyně statku s rachotem tříštícího se skla. V té vteřině zlověstného vakua jsem třikrát zahoukala a Muti otevřela dveře do domu. Lampa v její ruce rozzářila zčernalé sklo ve větru, který se valil garáží. Veškerou komunikaci přehlušil příval krupobití.

Přes Mutiino rameno se objevila bílá a nakreslená tvář mé sestry. Když jsem vstoupila do domu, objala mě a Davida na znamení díkůvzdání. Shromáždila nás všechny do salonu a nalila nám šálky horkého, lahodného čaje. Beze slova jsme seděli a vychutnávali si čaj a máslové koláčky. Venku strašlivý chaos a otřesný hukot bouře pokračovaly dál a dál.

Susan a Vicki seděly schoulené u mých nohou a Susaniny citlivé uši cukaly při každém posunu v zuřivosti bouře. Psi a kočky mé sestry se k sobě choulili pod křídlem Bechstein. Slyšeli jsme kroupy a proměnlivý vítr, jak ničí nestřežená okna na severovýchodní straně domu. Blesk udeřil s ohlušujícím řevem, když zničil starý kaučukovník ze železné kůry na svažitém trávníku a jeho kmen byl roztrhán k zemi.

Když hrozný rámus utichl, moje sestra zakřičela přes čajový stůl. „Díky bohu, že jsi to dokázala ! Jock je chycen ve stáji. Ukryli všechny koně a krávy právě včas.“

V důsledku strašlivé bouře ležely stovky mrtvých a umírajících ptáků. Byli chyceni v neklidném tichu před útokem. Proměnili jsme teplo kuchyně v oddělení pro bezvládná opeřená těla a ukládali je do košů. Prohledali jsme zahradu a dál, do polí a sbírali rozbitá těla. V důsledku nepřátelského mraku pokračoval mlžný déšť a ze země pokryté ledem stoupaly svíjející se závoje páry. Mnoho stromů bylo vyvráceno. Jiní stáli bezvládní a zbití nebo roztrhaní a rozbití bleskem. Krásná zahrada – plná výběru a exotických květů a tak drahá mé sestře – byla pryč.

Sláva mého probuzení šířila své teplo mou duší, a cítila jsem vyváženou harmonii.

Na západě zapadající Slunce prorazilo mraky nad vrcholky Drakensbergu. Když se volná kupovitá hlava bouře vzdalovala na sever, oranžovo-červené paprsky slunce zachytily zářící povrch vesmírné lodi. Vznášel se na ledově modrém nebi, mezi tyčícími se bouřkovými hlavami a rozervanou mlhou, která se s jižním větrem řtila přes dolní toky.

"Akonova loď je tady," zavolala jsem a ve spěchu sklouzla po krupobití, abych se dostala k sestře. Stála jsem s ní a se zatajeným dechem jsme sledovali oblohu, když se nad tyčícími se bouřkovými hlavami objevila obrovská loď podobná přízrakům. Byla to mateřská loď, vznášela se na tmavnoucí obloze. Úžasem jsem zalapala po dechu, když se pomalu spouštěl k Zemi a jeho gigantické strany se leskly nadpozemskou září. Nikdy předtím se mateřská loď nedostala tak nízko nad hory.

Hluboká touha naplnila mé srdce a podivná předtucha rozprostřela křídla v mé mysli. Mateřská loď se vrátila, jak bylo slíbeno, a Pleja tam bude. Akon byl bezpečně zpátky, ale mateřská loď se také přišla rozloučit – sbohem Zemi a jejím lidem podivných a násilných způsobů. Nyní se vrátí do své domovské soustavy, daleko od nebezpečí Sluneční soustavy. Čas se krátil pro planety Sluneční soustavy, které směřovaly ke svému osudu násilí, jako tomu bylo v minulosti.

Jock vyšel ze stáji, uklouzl a sklouzl přes kroupy a políbil mě.

"Myslel jsem, že si uvědomíš to nebezpečné nahromadění mraků a že se sem dostaneš dřív," řekl tiše. "Ale přál bych si, aby tam nahoře v kosmické lodi dokázali zabránit vytváření takových začarovaných mračen." andele-nebe.cz

Radost mé sestry však byla ohromující, když objala Jocka a sledovala vesmírnou loď, jak klesá ještě více do tmavnoucí oblohy. Jockova tvář byla studiem pečlivého pozorování smíchaného s pocitem úžasu, když pozoroval vesmírnou loď. Voják, vysoce uznávaný důstojník, byl náhle konfrontován s pravdou. Byl to nejčistší žijící člověk, jakého jsem kdy poznal, s fantastickou jemností a lidskostí vzácnou u tak vysoce postaveného vojáka. Vždy byl přemýšlivý a ohleduplný k ostatním – vlastnost zděděná po svých skotských předcích. Byl skutečně pojičkem s lidmi na vesmírné lodi.

Muti a podkoní stáli v naprostém tichu a dívali se. Velká vesmírná loď se pomalu opět vznesla k nebesům a zářila svou pohonnou silou. Pak to bylo najednou pryč, zpátky do vzdálených končin oblohy.

"Musím jít na vrchol hory," řekla jsem. "Akon tam bude."

Než stačili odpovědět, byla jsem na cestě zpět do domu pro dres. Když jsem stála na vrcholu, šlehal kolem mě studený jižní vítr, ale nemusela jsem dlouho čekat. Z temné, hvězdami poseté oblohy se objevila modrobílá koule a Akonova vesmírná loď se tiše vznášela blízko země a jemně přistála. Dorazila jsem k vesmírné lodi, když Akon prošel automatickými dveřmi. Seskočil na zem, zvedl mě do náruče a odnesl mě do tepla kabiny, a studený vítr měnícího se klimatu byl potlačen.

Akon zabořil obličej do mých vlasů a zašeptal: "Má milovaná. Můj vlastní, můj život, moje drahá žena." Moře vesmíru nás nikdy nerozdělí, protože naše myšlenky jsou navždy sjednoceny v dalekých dálkách oblohy. Je nám dáno toto privilegium života, tato elektrická esence, která se spojí a stane se jedním ve věčném cyklu světla. Naše láska je božskou podstatou života, díky níž se duše probouzí k poznání ve vyšších sférách. Vesmír schvaluje naše spojení."

Sláva mého probuzení šířila své teplo mou duší a já cítila vyváženou harmonii tohoto věčného prožitku, který vnímáme jako život. V tu chvíli mi bylo odhaleno tajemství života ve zlatých paprscích Akonovy lásky, ale o chvíli později náš klid narušil klapavý zvuk z objektivu. Když jsme se otočili k objektivu, sledovali jsme, jak poblíž přistává vrtulník letectva v promítaném paprsku světlometu. Akon okamžitě přešel k ovládacímu pultu a stiskl tlačítko na jednom konci panelu. Vesmírná loď vibrovala vysokým hučením, které se slabě ozývalo za jejími dvojitými stěnami.

"Nepřeji si vyjednávat s vojáky. To není důvod mého přistání na Zemi." Akon zněl otráveně a poprvé jsem viděla, jak se zamračil. "Pole mé lodi bylo nyní zesíleno. Jsme nyní neviditelní pro jejich linii vidění, kvůli ohybu světelných paprsků." Myslím, že letectvo si je tohoto triku vědomo. Než se přiblíží, miláčku, a ublíží jim tyto polní diferenciály, vezmu tě zpátky do usedlosti."

Přistáli jsme na poli vedle rozbité zahrady. Skrz živý plot jsem viděla světlo v ložnici mé sestry – byla nervózní a čekala na mě. Mlha se znovu snesla jako bílá záclona přes všechno.

Akon mě vynesl z vesmírné lodi a rychle se pohyboval přes kluzké kroupy. Když jsem se podívala dolů, uvědomila jsem si, že nekráčí, ale klouže po tom všem s hladkou, podivnou rychlostí. Než jsem stačila cokoliv říct, byli jsme na předním patře statku. Moje sestra přišla ke dveřím a zalapala po dechu, když uviděla Akonovu vysokou postavu zářící v tlumeném světle z látky jeho přiléhavého oděvu.

"To je v pořádku," řekli jsme. "To jsme jen my."

Akon k ní okamžitě šel a políbil ji na obě tváře.

"Ať se stane cokoliv, nikdy se neboj," řekl jí. „Brzy k nám přijdeš. Jste příliš křehcí a něžní pro tento svět, který plodí robustní a zemité lidi postrádající vyšší znalosti."

Otočil se ke mně, držel mě v náručí a políbil mě na temeno hlavy. "Výšiny Cathkina," zašeptal.

Rychle se otočil a klouzal pryč do mlhy. Než zmizel v mlze, zahlédla jsem gravitační pás kolem jeho pasu. Když jsme napínali oči směrem k poli, nic jsme neviděli. Loď se přesunula do jiné dimenze času, do vyšších oktáv ve spektru světla.

"Pojď," vydechla moje sestra May. "To byl ten nejužasnější okamžik mého života." Objala mě kolem ramen, vzala mě do kuchyně a dala mi kouřící hrnek horkého mléka.

Venku se ozvalo hlasité klepání. Běžela jsem k oknu a byla jsem právě včas, abych viděla vrtulník letectva přistávat na trávníku ve světle reflektoru.

**"Dva důstojníci Air Force nás velmi bedlivě sledují
z okraje ponoru s dalekohledem."**

Zaklepání na dveře vyrušilo Jocka, který seděl u ohně, četl a poslouchal rádio. Vypnul rádio, mumlal, že dělá legrační věci, když šel odpovědět na zaklepání. Po chvíli přišel do kuchyně.

"Máme několik typů letectva, které zabloudily v mlze a rozhodly se raději sestoupit, než pokračovat v této husté mlze," řekl. "Můžeme jim uvařit horký čaj ?"

"Byli jsme upozorněni, pane, abychom v této oblasti hledali létající talíře," odpověděl mladý kapitán.

"No," řekl Jock, "už byli nad touto oblastí. Sám jsem toho velkého pozoroval, brzy po té zabijácké bouři."

Dám vám všechny informace, které mám – ale moje švagrová možná bude souhlasit s tím, že mi pomůže."

Kapitán se zatvářil polekaně, když se otočil a uviděl mě, jak nalévám čaj, a oba mladíci podivně ztichli.

"Vypadáte jako hotovi," řekl Jock. "Není třeba se Liz bát - a pokud jde o toho chlapíka z vesmírné lodi, je jako jeden z nás, jen mnohem vyspělejší. Jen nech Liz na pokoji, to je vše."

Je to její soukromá záležitost a nemá nic společného s letectvem. Víím, víím, narušování našeho vzdušného prostoru a tak. Pokud se však nerozhodla s vámi spolupracovat, nemůžete nic dělat. Ale teď ji nech na pokoji, varuji tě. Na vaše otázky může odpovědět za den nebo dva."

"Ano, Jock má pravdu," řekla jsem. "Za pár dní s tebou promluvíím. Jsem teď unavená a přeji si jít spát. Dobrou noc."

Dva důstojníci vstali. Salutovali s takovou přesností, že jsem se cítila velmi poctěna a řekla jsem to.

"Vy chlapi byste měli přes noc spát tady," řekl jim Jock. „Vysílejte chlápky na obloze a řekněte jim, aby šli domů a přerušili hluk tam nahoře. Budou se dít věci. Žijeme ve významných časech, které jsou pro naši zemi životně důležité."

Kapitán vypadal, že se mu ulevilo a znovu zasalutoval.

"Děkuji, pane," řekl, chytře se otočil, otevřel dveře a vyšel do bílé mlhy ke svému vrtulníku. Pootevřenými dveřmi se do teplé místnosti vhněly úponky mlhy – věčná mlha z hor snížila viditelnost na nulu.

"Stejně dobře, že tam venku je široká plocha rovného trávníku," poznamenala jsem. "Dost prostoru pro manévrování s bitevní lodí."

"Kapitán to musel dobře pozorovat za denního světla, když prozkoumával vrcholek Flying Saucer Hill," odpověděla May. „Dnes ráno jsem je sledoval, jak krouží ve vrtulníku nad oblastí, když jsi

byla na cestě sem. Jsou docela jasné na vašich pohybech. Musím říct, že je úžasné být pod křídly letectva.“

"No," povzdechla jsem si, když jsem ležla do postele. "Má to svůj důvod."

Následující ráno se po bouři předchozího dne rozednilo s krásou nesrovnatelné jasnosti. Mlha se rozplynula a přede mnou se rozprostíraly dlouhé svahy pastvin vedoucích k vrcholu kopce Flying Saucer Hill. Zvlněné zelené úpatí zajiskřilo v jasné a chladné atmosféře, živé v plášti zpívající trávy, která se klaněla a vlnila v sametovém rytmu dechu jižního větru. Zářil a vlnil se, jak se sluneční světlo odráželo na každé čepeli.

V údolích ležely roztroušené farmy a v chráněném údolí za kopcem se mezi stromy uhnízdil milostivý starý dům mých dětských let. Osamělý Harvard držel na obloze svou osamělou bdělost, hučel a kroužil, aby udržoval průzkum letectva.

Nebe je velký oceán vzduchu, který se neklidně pohybuje nad našimi hlavami, ochranný baldachýn proti radiaci za ním a křehká věc krásy a turbulencí mezi námi a rozlehlými oblastmi Vesmíru. Země se pohybuje v nadčasovém rytmu, ve zranitelné víře, kolem Slunce. Bezedné dosahy se tisknou k jejímu povrchu a obyvatelé planety se jako hlubinné ryby přizpůsobují tlaku svého prostředí.

Země je sama a zranitelná, věčně obíhá kolem Slunce, jehož světlo odráží jemný modrý lesk od zemského povrchu jako maják naděje v prázdnotě. neocipuj-se.cz

Ležela jsem v dlouhé zpívající trávě na vrcholu kopce, cítila jsem měnící se rytmus času a věděla jsem, že Akon je blízko. V trávě se ozvalo spěchání a Vicki mě přitiskl k obličeji. Zalpal po dechu uspokojením, že mě našl poté, co sledoval můj pach, lehl si na břicho s krátkými zadními nohama nataženými dozadu, chladil se a lapal po dechu štěstím. Pak se posadil, očichal vítr a zakňučel, uši měl na pozoru a čekal. Jeho velké hnědé oči změkly a zaostřily, a já jsem to bleskově poznala.

Když jsem se otočila a vzhledla, uviděla jsem svého milovaného, jak stojí vysoko proti modré obloze a dívá se na mě s tím nádherným výrazem jemné lásky. Vzal mou ruku do své a pomohl mi na nohy. Smáli jsme se společně, když jsme sestupovali do sníženiny, kde na zemi spočívala nádherná loď světla.

Zářící vesmírná loď byla exotická a nadpozemská. Zastavila jsem se jako očarovaná, naplněná úžasem a obdivem nad blízkostí takové lodi a nad tím, co pro mě znamená. Moje ruka se chvěla v Akonově, jak ten zázrak toho všeho zapůsobil na mou mysl nesmazatelnou jasností, a podívala jsem se na Akona stojícího vysoko vedle mě, jeho oči láskyplné a něžné a jemný úsměv rýsující jeho jasné rysy. Moje mysl si navždy vtiskla jeho vysokou pružnou postavu, jemnou sílu jeho tváře, vlasy, vysoké čelo, každý jeho výraz.

"Ano, má milovaná, je to všechno skutečné, velmi skutečné a já jsem také skutečný," zašeptal a zvedl mě do náruče. Vstoupil na trup své vesmírné lodi, prošel dveřmi a položil mě na měkkou lavici v kabině. Pak se vrátil pro Vicki, která se cítila jako doma a čmouchala po srubu, dokud jí její bystrá psí mysl neřekla, že jde o špatné vychování, a ona si lehla s provinilým výrazem v očích. Akon jí dal fík a ona ho snědla s nádechem nejvyšší oddanosti a celou dobu ho sledovala svýma měkkýma hnědýma očima.

"Máme venku další návštěvníky," poznamenal Akon. „Dva důstojníci letectva nás pozorují dalekohledem z okraje sníženiny. Viděl jsem je, než jsem tě odnesl na loď. Byla jsi tak úplně pohlcena úžasem, má drahá, že jsem tě nechtěl polekat ani rozrušit. Nyní okamžitě odjíždíme na náhorní plošinu Cathkin, kde nás již nebudou rušit.“ Akon se přiblížil ke kruhové stěně a otevřely se dveře.

"Pojď, má milovaná," řekl. "Uvnitř najdeš převlečení. Boty máš mokré od trávy na kopci a budeš se cítit pohodlněji, když si teď odpočineš."

Když jsem vstala, otočil se zpět k ovládacímu panelu a prošel dveřmi do úzké zakřivené kabiny, která byla součástí kupole. Sluneční světlo proudilo dovnitř okénky na růžovo-červený koberec. Dlouhá dvojitá zrcadla mezi porty odrážela mé pohyby, když jsem vstoupila. Na pravé straně kabiny se vyvýšená plošina spojila se zakřivenou stěnou. Byla pokryta třpytivým hedvábím stejné nádherné růžovočervené barvy jako koberec a na druhém konci dlouhé kabiny zářila zapuštěná vana jako perleť a vydávala své vlastní světlo. Vedle ní stálo nízké pohodlné záchodové sedátko, jehož základna zářila jako vana a sedák z hladkého růžového materiálu. Okamžitě jsem se uvolnila, když jsem vstřebávala krásu a harmonii odražené vibrace růže a zlata ze zářícího světla perleťových stěn.

Jak nádherné bylo sundat si gillie boty, tlustý tartanový kilt a horká dvojčata a stát nahý v nádherné a povzbuzující atmosféře vesmírné lodi. Byl tam nepolapitelný parfém jako pachutí mořského větru. Když jsem šla do potopené vany, stiskla jsem zlatý kotouč zasazený do perlové stěny vany. Okamžitě vytryskla zelená zpěněná voda. Vyděšeně jsem stiskla další kotouč, abych to zastavila, ale na hlavu mi přistála jemná sprcha. Když jsem stiskla třetí kotouč, sprcha se zastavila a pěnicí voda se prudce zastavila těsně pod ráfkem a automaticky klesla výběhem pod ráfkem. Sestoupila jsem dolů a užívala jsem si chladivé, lahodné vody – byla měkká, zelená a pěnová, se sametově hebkou na mé pokožce.

Byla v něm jemná chuť soli. Cítila jsem, že množství minerálů ve vodě musí obsahovat nějaké tajné přísady, aby člověk zůstal zdravý a prodloužil život, zatímco díky jeho čistícím vlastnostem bylo mýdlo zbytečné.

Voda byla krásná, ale nakonec jsem vyšla z vany. Říkala jsem si, jak bych se mohla osušit, ale když jsem vycházela z vany, foukal na mou pokožku měkký, teplý vzduch. Brzy jsem byla suchá, moje pokožka měkká, hedvábná a hladká, s tím krásným, nepolapitelným parfémem jako nádech mořského větru.

Stála jsem nahá před zrcadly a našla jsem stříbrný kartáč na vlasy. Sundala jsem si své dlouhé zlaté vlasy a po sprše jsem je vyčesala, aby uschly. V zrcadlech byl pohyb. Akon beze zvuku přišel za mnou a vložil mi ruce do vlasů, stočil si je na obličej a zabořil rty do jejich masy. Přitiskl si mě k sobě, sundal si prsten ze svého malíčku a nasadil ho na můj prostředníček. Byl exotický a krásný, vyrobený z tepaného stříbra a zelené skloviny s velkým světelným kamenem zasazeným uprostřed. angels-heaven.org

"Je pro tebe příliš velký, můj miláčku. Umístíme do něj poloviční stříbrný pásek. Chci, abys ho vždy nosila jako mou součást, abychom udrželi naši telepatickou komunikaci po celou dobu."

Cítila jsem a vnímala magické vlastnosti vyzařující z prstenu. Akon mi dal ruku pod bradu, naklonil mi hlavu nahoru a dozadu a políbil mě dlouhým a přetrvávajícím polibkem na rty. Zvedl mě do náruče a odnesl mě na hedvábnou plošinu u zakřivené stěny. Jeho pevná měkkost podpořila naše těla luxusním komfortem, jak jsem se oddala muži z Vesmíru.

"Moje milovaná, můj živote," zašeptal Akon znovu a znovu, když jsem se v extázi poddávala kouzlu jeho milování. Naše těla se spojila v magnetické jednotě, když se božská podstata našich duchů sjednotila, a já jsem se tím stala celistvá.

Když se naše těla stala jedním, bylo dosaženo splynutí elektrické esence života a následná extáze a rovnováha elektrických sil překonala všechny věci zažité v životě. Milovat a být milován, obklopený magnetickou emocí mysli a těla v dokonalém spojení spřízněností – můj milovaný mě

strhl do reality a pravý význam lásky jsem našla v párování s mužem z jiné planety. Jak krásný je plán přírody spojit se v lásce a harmonii, radost duše, ducha a těla – tři v jednom přesahuje do bezčasí. Žili jsme jeden pro druhého v dovršení duše v nadšené extázi naplněné lásky.

Věčná magie celistvosti spojila naši lásku s věčným světlem Vesmíru a já jsem cítila vědomí, které jsem si předtím neuvědomovala, když jsem ležela v Akonově náručí. Vnímala jsem život a neustálý pohyb v každé drobné částice vzduchu, vzrušující vědomí a znalost celku, magnetismu, podstaty a věcí života. Stát se celistvým znamená najít ten magický nádech, který vnímáme jako život.

Puls života pulzoval vzduchem způsobem, který jsem si předtím opravdu neuvědomovala. Živá planeta pod naší vesmírnou lodí, když jsme odpočívali na náhorní plošině Cathkin, je živoucí dýchající bytostí, která vytváří nepřetržitý život a pohyb. Tento život ukrývá ve své mlhavé modré atmosféře, když se pohybuje jako vesmírná loď bezednými končinami vesmíru a pouze děti Země mohou zachovat jeho křehkost. V celém mezigalaktickém prostoru, na povrchu jiných planet, jiných zemí je to stejné. Všechny jsou relativní, všechny mají magnetickou látku života a všechny jsou v celku.

Akon mě jemně zvedl z měkkého gauče. Moje vlasy, zhroucená hromada zlata, částečně zakrývaly mé tělo, když mi je sčesal dozadu a nahromadil na hlavě a svázal je zlatou šňůrou. Třásla jsem se před zrcadly a pozorovala jsem, jak jeho jemné ruce manipulují s mými vlasy, namotávají astáčeji přes ně zlatou látku, dokud nejsou pevně vztyčené v krásném klasickém stylu. Jak úžasná byla tato hluboká ohleduplnost a péče – jak úžasné cítit a znát naši drahocennou jednotu, duchovní a fyzické spojení tak dokonalé, že se můžeme starat o potřeby toho druhého jako jeden.

Na nízké stoličce vedle zrcadel jsem uviděla průsvitný a půvabný plášť barvy sytě růžové. Akon se sehnul a sundal šaty ze stoličky. Položil mi ho kolem ramen, přitiskl přední okraje k sobě a okamžitě mi visel ke kotníkům v jemných záhybech bez jakýchkoliv švů. Mé tělo se lesklo přes tenký šifonový materiál a kulatý výstřih a dlouhé rukávy padly volně a pohodlně s měkkostí jako z peří. Moje nohy zůstávaly holé, bez jakéhokoli krytu na pevném pružném koberci.

"Opakující se vzorec našich životů se nám v tomto okamžiku slil, má milá," řekl Akon jemně, když jsme společně prošli dveřmi do větší kajuty. „Skutečným účelem párování není pouze rozmnožování potomků, ale i udržení a uspokojení opačných sil elektřiny, aby se tyto prvky mohly spojit a zachovat přírodní rovnováhu mezi pohlavími. Jedno bez druhého není vyvážené a je to proto, že pozemští lidé těmto pravdám špatně rozumějí, že existuje tolik utrpení, nevědomosti a primitivních pověr a strachu ohledně sexu. Účelem páření není mít biologické potomky samotné – párování je navždy, aby se zachoval vyvážený celek mezi samcem a samicí. Každý je nezbytný a životně důležitý pro druhého. Magnetická přitažlivost a páření přirozeným výběrem má příznivý vliv na formující se mysl nenarozeného dítěte.

„Nahodilé, často agresivní párování spojené s plozením na Zemi je přímým důsledkem agresivních a válečných sklonů zděděných ve formující se mysli nenarozených. Násilí je zděděný instinkt a lidstvo na Zemi ho má v plné míře. Jak mylná je jejich představa, že aby se stali svatými v očích svého Boha, musí žít v celibátu mysli i těla. Jak úzké a ignorantské jsou jejich cesty. Vesmír uvidí pouze lidi čistého srdce. Jiskra, která vytváří božskou duši, se rodí ve spojení a spojení muže a ženy v dokonalé lásce a harmonii, jakým bude naše dítě.

"Naše spřízněnosti a milované osoby se nacházejí prostřednictvím přirozené telepatie - a vzdálenost, jak víte, není žádnou překážkou."

Akon mluvil dál, když jsme šli ke stěně na opačné straně hlavní kajuty. Když jsme se blížili, otevřely se dveře a odhalily další kajutu jako ta odpočinková, sledující křivku kupole. Nádherné

barvy naplnily kabinu v uklidňující harmonii, se stejným pružným růžovo-červeným kobercem, který byl potěšením pro mé bosé nohy.

"Toto je kuchyně, kde si pěstujeme obživu a odpočíváme, abychom si to užili," řekl Akon.

Podél stěny byly zakřivené dlouhé křišťálové skříně naplněné tekutinou a zalité září měkkého modrého elektrického světla. Ve skutečnosti uvnitř rostla čerstvá zelenina a ovoce – smaragdové listy a barevné a exotické ovoce přidaly své přirozené vibrace nádherné barvy k modré záři. Na jednom konci kabiny rostla mezi ostatními rostlinami s vesele zbarvenými listy spousta krásně vonných květin. Jako sasanky s jejich jasnými a odlišnými barvami se zdálo, že květiny žijí a vibrují, jak saténový lesk každého okvětního lístku zářil vlastním světlem.

Na druhém konci kabiny se leskl stůl a umyvadlo. Vycházelo z ní světlo a ze stěn a stropu, jako by celá kabina byla osvětlena měkkým, přirozeným slunečním světlem. Strop, kupole temně modré oblohy, připomínal přírodní oblohu planety a působil dojmem nekonečné vzdálenosti. Přejela jsem rukou po dřezu a všimla jsem si, že je vyroben ze silné perleti.

I to se lesklo svým vlastním světlem, živě sytě růžovou září.

U stolu jsme připravili lahodné jídlo z čerstvé, tepelně neupravené zeleniny a ovoce smíchané s chutnými bylinkami, ořechy všeho druhu a dresinkem z krémové hmoty plněné aromatickým kořením. Jídlo doplňovaly čerstvé ovocné šťávy a šumivé víno. Leželi jsme na nízké měkké plošině u stěny a popíjeli víno z růžovočervených krystalů s dlouhými stonky.

"Jsem šťastná, že nemusíme žít na prášcích nebo dehydratovaných nebo konzervovaných potravinách jakéhokoli druhu," poznamenala jsem. "Tohle je prostě vynikající."

"Samozřejmě že ne," řekl Akon. "Máme rádi přírodní potraviny a vína. Máme k tomu znalosti a vědecké prostředky."

Hřbetem ruky mě pohladil po tváři, když jsme v klidném tichu leželi. O neustálé tlachání nebylo nouze. Akon a jeho rasa nikdy nebyli výmluvní. Tichá telepatická komunikace byla vše, co bylo nutné, a bylo pro mě zcela přirozené být součástí tohoto krásného relaxačního ticha. Ve skutečnosti jsem si postupně uvědomovala, že opravdu patřím k této civilizaci a že jsem byla jako dítě vysazena na Zemi, abych byla vychována rodinou na Zemi, která se mi vůbec nepodobala.

Leželi jsme spolu a dojedli chutné jídlo pomocí jedné misky mezi sebou a hladkých vařeček. Když jsme vstali, opláchli jsme tři náčiní ve dřezu v zelené zpěněné vodě s vůní moře a odložili jsme je na místa, která byla pod ním.

"Kde je Šeron?" Zeptala jsem se.

"Odjel dnes brzy ráno sbírat různé domorodé rostliny a trávy, které se v těchto horách vyskytují, a přidat je do našich meziplanetárních zahrad na domovské planetě. Brzy se vrátí."

"Jsi také botanik, můj milý?" zeptala jsem se udiveně. „Všimla jsem si, jak všechny rostliny tady ve vesmírné lodi reagují na naše ruce. Vlastně jsem je viděla znovu růst poté, co jsme nějaké natrhali na salát."

"Skutečně ano. Láska a péče o veškerou floru a faunu na planetách naší Galaxie je pro nás nanejvýš důležitá a mám na starosti exobiologii a botaniku, kromě svých povinností jako specialista na proměnné hvězdy."

Šeron prošel z velké centrální kabiny s váčkem s kořeny rostlin. Pozdravil mě se šťastným úsměvem, položil kořeny do dřezu a dobře je umyl v chemickém roztoku odebraném z nádoby na podlaze. Potom je odložil do samostatné skříňky z čirého křišťálu, kde jsem viděla, jak se kořeny okamžitě rozvětvují do přirozených rostoucích pozic v kapalině.

"Všimnete si, že v ozářené kapalině vyraší nové výhonky," řekl mi Šeron. "A teď reguluji růst na jejich přirozenou rychlost jako vzorky Země."

Nastavil ciferník nad nádobou a kořeny rostlin se zachvěly a začaly se prodlužovat. Světle zelené výhonky vyrašily z horní části rostlin a poté se usadily do normálního růstu, protože jejich časová frekvence byla regulována. Vypadaly velmi zdravě a mužně, vznášely se v modré kapalině a formovaly se do svého přirozeného tvaru, jak budou růst v půdě země.

Uvolnili jsme se se Šeronem, zatímco si pro sebe připravoval jídlo, a diskutovali jsme o tom, jak se lidé na Zemi snaží dostat do Vesmíru raketami. Odpověď na všechny jejich problémy, pomyslela jsem si, byla vysazena zde na náhorní plošině na úpatí Cathkin Peak – nádherné vesmírné lodí, spočívající v houpající se trávě, která zpívala ve větru slávy Vesmíru, zatímco Dračí hory spaly proti klidné obloze. Dálkové ticho rušilo pouze vysoké hvízdání proudového letadla letectva.

Záření ze Země a Vesmíru dává rostlinám životně důležité nefyzické síly. Tyto síly jsou absorbovány veškerou flórou a faunou. Jsou životně důležité a nezbytné pro celý život. Některé geologické pozice na povrchu Země harmonicky interagují a vytvářejí tento neviditelný životní faktor, kterým je energie čistého kosmického záření. Lidé, kteří si to uvědomují, mohou najít tyto oblasti na povrchu této planety a prospět tak svému zdraví a dlouhověkosti. Rostliny porostou ve zdravé hojnosti, protože atmosféra kolem nich je ozářena kosmickou energií, protože čtyři síly Vesmíru, neboli jednotné pole, jsou směřovány přes oblast. Čtyřboká pyramida bude směřovat kosmickou energii stejným způsobem, pokud je správně zarovnána na geometrické pozici v harmonické interakci se světlem nebo hvězdou systému.

Proniknout do tajů přírody je velmi jednoduché, protože sami jsme součástí přírody. Všichni jsme zrozeni z hvězdného prachu, vzniklého přeměnou materiálu z mezihvězdného prachu, která probíhá nepřetržitě. Veškerý život je jeden, nejen na Zemi, ale i mimo ni. Řetěz života každého z nás se táhne zpět, nepřerušena, až k samému počátku v Galaxii, protože každý z nás sdílí s ostatními bytostmi a jinými lidmi na jiných světech společného předka sestupujícího z oblaku prachu. Příroda nám poskytuje jednoduché vědecké vysvětlení pro všechny věci a veškerý život, pokud dokážeme interagovat v harmonii se všemi věcmi v přírodě a stát se jedním s Galaxií, ve které žijeme.

Akon si vybral výšky Cathkinu pro svou geologickou polohu na povrchu Země, kde je vesmírná energie vedena přes planetu a okolní atmosféra je napájena energií. Pouze na těchto geologických oblastech přistane Akon se svou vesmírnou lodí na libovolně dlouhou dobu. Tímto způsobem se mi ho podařilo najít a mohli jsme se spojit v časovém poli Země.

"Je to tak," odpověděl Šeron na mé myšlenky. "Na východním svahu této hory rostou další exempláře rostlin a já si pro ně půjdu hned."

Vyšel ven centrální kabinou a vrátil se zpět na zemskou půdu, když se mu z kaštanových vlasů odlesklo Slunce.

Podívala jsem se do Akonových očí a cítila jsem se jako hypnotizovaná, když chtěl, abych se k němu přiblížila. Udělala jsem to a on mě zvedl jako pírkó a odnesl zpět do odpočinkové kabiny. Dveře se za námi tiše zavřely.

Jemně mi rozepnul šaty a ty sklouzly z mého těla na podlahu. "Jak bílou máš kůži," zašeptal, položil mě na hedvábnou plošinu a políbil mé tělo od temene hlavy až ke konečkům mých prstů u nohou. Omdlela jsem v tom okamžiku extáze, když jsem cítila, jak se Akonovo nahé tělo přitisklo do mého, když se se mnou znovu miloval s takovou úplnou posedlostí. Nádherné opuštění toho, že jsem se mu odevzdala a stala se s ním jedním, bylo vznešené štěstí, když jsme spolu leželi ve spojení fyzických těl, naše duchovní energie v naprosté harmonii.

Jak úžasný způsob, jak otěhotnět ! Jistě, nemůže být nic krásnějšího než tohle. Dítě, které přijde, bude živým důkazem dokonalé lásky a harmonie – vynesené ve štěstí a dokonalém splynutí, fantastické dědictví, které lze předat budoucím generacím jeho rasy. Upadli jsme do klidného spánku, neúžasnějšího spánku, jaký jsem kdy zažila.

"Co se stane, když porodím tvé dítě ?"

Akon mě jemně probudil a já se protáhla, naprosto uvolněná v klidu a míru vesmírné lodi. Akon mi znovu položil nádherné šaty kolem těla, stiskl je k sobě a stal se z nich jeden kus beze švů. Posadila jsem se a podívala se z okénka a našla odpovědi na život v tom nestřeženém okamžiku relaxace, když jsem se naladila a sjednotila s Vesmírem – protože klid mysli a vyrovnanost charakteru jsou rozkvětem duše a duchovní síla a vyrovnanost charakteristickým znakem pokroku.

Instinktivně jsem se obrátila k postupu své duše směrem ke světelné energii, abych se posunula s magnetickým polem do bezčasí, moudrosti a lásky. Věčná životní síla, velká inteligence vesmíru, je kontaktována silami světla a pouze vyvážený pohled a porozumění mohou uvolnit cestu rozvoji v mysli, kde se světlo rodí z bezčasí.

"Světlo hledají všechny lidské bytosti," odpověděl Akon na mé myšlenky. "Po eóny času obrátily své oči ke světlu nebes. Jen tak mohou najít odpovědi na všechny své problémy - v jednoduchosti světelných vibrací. Využití přírodních sil světla je stále mimo chápání lidstva, protože jde o mimozemskou vědu, která zasahuje do samotných kořenů a základů jejich základních konceptů. Limity jejich znalostí spočívají v jejich větších a lepších laboratořích, kde neustále probíhají experimenty, které zkoumají a hledají odpovědi na hádanku Vesmíru, ve kterém žijí. Odpovědi samozřejmě nenacházejí, protože je nutné použít celý Vesmír jako laboratoř.

Abychom byli efektivní ve věcech, na kterých ve výzkumu skutečně záleží, je nutné být neefektivní ve věcech, na kterých tolik nezáleží, jako jsou větší a lepší laboratoře, kde je inspirace a velikost ponořena do okolní efektivity konstrukce a personálu. Jsou jako velké katedrály, postavené tak, aby vymazaly mozky lidstva od každé myšlenky a místo toho je podřídily způsobům pozemských náboženství, kde jsou lidé vedeni jako tolik ovcí skrze úskočné zákony vytvořené lidmi Země.

Materiál převládá kvůli lidské snaze o existenci. Při tom člověk brutálně šlape po svých bližních. Netrpělivá atmosféra lidského snažení bude pokračovat, dokud nenajdou cestu přes světelnou bariéru. Nemůžeme tak rychle změnit jejich názor. Než se jejich mysl změní k lepšímu, musí se to naučit prostřednictvím hrozných zkušeností. Zatím s nimi nemůžeme jednat. Můžeme jít jen příkladem a doufat, že nás budou v nadcházejících časech následovat. Ve skutečnosti je nyní na této planetě mnoho lidí, kteří se mění, posuzují naše myšlenky a postoje myslí prostřednictvím telepatické komunikace. Někteří z nich si uvědomují svůj kontakt s námi, zatímco jiní si neuvědomují zdroj, který ovlivňuje jejich změnu ve výhledu.

Ty, má drahá, jsi velmi pozitivním zdrojem pro změnu myšlení mnoha lidí na planetě Zemi. Zaséváte semínka poznání a časem mnoho z těchto semínek zakoření v myslích lidstva.

Lidé na Zemi zůstanou ve stavu zmatku a neklidu další dvě desetiletí, než se změní a naučí se respektovat životní prostředí své planety a chápat povahu Vesmíru, ve kterém žijí.

Žádní lidé s nízkým kulturním rozvojem nejsou schopni urovnat své rozdíly u konferenčního stolu. Vždy se uchýlí k primitivní metodě mezikmenového soupeření a násilí. Bezohledná politická nadvláda vládne a duchovní hodnoty jsou smeteny a ničeny.

Civilizace mohou vést své lidi pouze tehdy, když dosáhli vyšší inteligence a duchovního pokroku. Pouze kulturní pozadí, jehož vývoj trval staletí, může poskytnout čas na vývoj mysli a duše.

Z bezpečí a síly, kterou dobývání Vesmíru poskytuje civilizaci, budeme schopni řídit a vést běh událostí na Zemi. Toto je náš univerzální vzdělávací plán — naším cílem je **zachovat rovnováhu pomalého vývoje a pozitivních myšlenek**. My sami nemůžeme koexistovat a mísit se s těmito rasami. Kdybychom to udělali, náš mírný způsob života by byl přemožen a zaplaven početnějšími a bezohlednějšími lidmi, kteří se hemží na povrchu Země. Bude to dlouhý proces, než se lidstvo vyvine, a s tímto pokrokem v naší Galaxii je spojeno mnoho faktorů. Jsme strážci svého osudu, stejně jako jsme strážci milionů dalších lidských bytostí vyvíjejících se na jiných planetách v celé Galaxii Mléčné dráhy, a přejeme si zachovat rovnováhu a harmonii veškerého života."

Šeron tiše prošel ke kontrolnímu pultu a já věděla, že se budou dít věci.

"Nemohly by zde Spojené státy a Rusko určit naši pozici ?" Zeptala jsem se. "Jsme v pozemském čase a jsme velmi zranitelní."

"Opravdu," řekl Akon, když stiskl tlačítko ovládání světla. Znovu jsem slyšel tu fantastickou vibraci zvenčí lodi, jak hladce vklouzla do své vlastní časové dimenze. "Máš pravdu, drahá. Teď se můžeme spolehnout na tvé schopnosti vnímání. Ruský satelit udává naši přesnou polohu, zatímco monitorovací přístroj instalovaný v Shirley Bay vysílá signály, když zachycuje naše polní diferenciály."

"Jsme příliš hodnotní a cenní," řekl Šeron. "Tyto národy se nás léta pokoušely zajmout a utratily miliony svých peněz za prostředky, jak toho dosáhnout. Především chtějí náš pohonný systém a udělají vše, co je v jejich silách, aby ho získaly."

Pozemští vědci se nyní přibližovali svými magnetickými sondami a přibližovali se kolem této krásné vesmírné lodi světla. Bylo to neviditelné pro hledající oči lidí a radar, ale ne pro magnetickou sondu ze Shirley Bay ani pro Vostoky na oběžné dráze se tříčlennou posádkou.

„Létací talíře sestrojené na Zemi byly přivedeny na zem,“ vysvětlil Akon, „a jejich tajemství prozkoumali vědci, když se zřítily zpět na povrch Země. To způsobilo mnoho zmatků mezi národy Země. Ale pohonné systémy těchto plavidel nejsou pro cestování vesmírem, pouze pro atmosférický let. Protože bude trvat další dvě desetiletí, než se lidé na Zemi začnou měnit a respektovat své životní prostředí v Galaxii, nemohou ještě pochopit význam elektrogravitačních pohonných systémů." andele-nebe.cz

Přes čočku jsem viděla vrchol Flying Saucer Hill a daleká údolí za ním. Beze slova jsem prošla do kabiny toalety, abych se znovu převlékla. Vyschly a byly měkké a lehké se stejnou exotickou vůní jako pach mořského větru. Za zapečetěnými stěnami vesmírné lodi byly jemné vibrace a já věděla, že jsme znovu viditelní ve vibracích pozemského času – zpět na frekvenci této planety, aby mi umožnily znovu sestoupit na zemskou půdu.

Akon mě pevně držel v náručí a Šeronin veselý úsměv a uklidňující ujištění zmírnily mou ničující osamělost při našem rozchodu. Opustit tuto nádhernou atmosféru, opustit magickou přítomnost a blízkost Akona, mého milovaného... Viděla jsem, jak se na okamžik hnul jemný úsměv, aby rozsvítil jeho asketický obličej, když sdílel mé myšlenky. Jak krásné je však toto skutečné spojení

plné štěstí a vzrušení, které překonalo všechny pocity zoufalství nebo osamělosti a místo toho dalo příval síly a odhodlání žít svůj skutečný osud.

Uvolněná a spokojená jsem s Akonem vystoupila na trup vesmírné lodi. Vicki nás následoval zpět na povrch planety s neochotou a svěšenými ušima, seděl smutně v trávě s hlavou nakloněnou na stranu, jako by přemýšlel, co se bude dít dál. Akon k němu zvedl obličej mezi své velké, jemné ruce a dlouze a hluboko se mu díval do očí.

"Miluji tě, má milovaná," zašeptal. "Vzdálenost není překážkou myšlenkám nebo obrazům a já se vrátím."

"Miluji tě celou svou bytostí," zašeptala jsem zpět. "Co se stane, až porodím tvé dítě ?"

Teplo této myšlenky roztáhlo svá křídla po mém těle a způsobilo, že jsem se třásla.

"Vrátím se, abych pro tebe přivedl svého syna. Je jedním z nás, můj milovaný, můj život. Není ze Země."

Než se odvrátil a skočil na trup své lodi, něžně mě políbil kouzlem svých rtů.

Pak byl pryč, dveře se zavřely – za jeho vysokou a rovnou postavou se zavřely s neúprosnou konečností.

Život je elektřina a jak málo lidí se rodí s vědomím probouzejícího se vědomí z magického pronájmu cítíme jako život.

Vzala jsem Vicki do náruče, otočila jsem se a běžela do bezpečné vzdálenosti od vesmírné lodi, a pak jsem se zastavila, abych sledovala, jak odlétá z půdy Země, jak se přes horu přehnala mlha. Loď zářila nadpozemskou září v šeru klesající mlhy. Jeho povrch vibroval světlem a byl pryč. Stála jsem sama s Vicki v mokré trávě a jižní vítr mi bičoval kilt a rval mi vlasy. Zůstal jen velký kruh srovnané trávy. Znovu vyrosté v čase s prvním deštěm, prodchnutý energií a hloubkou zeleně, kterou jinde na Zemi neznáme, díky elektrické životodárné síle vytvářející v půdě pod ní životně důležité vlastnosti.

Když jsem se vrátila do usedlosti, celá moje bytost zpívala radostný zvuk, zatímco zpívající trávy na úbočí hory zpívaly Vesmír v dechu jižního větru. Sláva lásky a života mě obklopila svým teplem a cítila jsem zázrak budoucnosti. Vicki běžela dál dlouhou trávou. Elegantní rákosník se s půvabnou opuštěností řítí dolů z hory, jistý a volný. Vicki to vzdala a postavila se na krátké zadní nohy, aby se podívala přes vrcholky trávy. Vůně mlhy přicházela s proudem dolů z vrcholu hory.

Zachovala jsem své tajemství a zůstala jsem v klidu hor. Moje sestra se rozhodla, že pro mě bude bezpečnější zůstat s ní na farmě a nepokoušet se vystavit se nebezpečím vnějšího světa. Moje dcera odešla do Londýna, aby se specializovala, a můj syn chodil do internátní školy v Natalu, která byla jen pár kilometrů od farmy. Ale novináři našli cestu přes osamělou horskou cestu vedoucí k farmě a zlověstná mlha politiky rozšířila svůj páchnoucí dech až k hranici farmy. Málo jsem si uvědomovala hloubku žádostivého chtíče mužů, kteří mě plánovali unést s formujícím se dítětem v mém lůně.

Už jsem nemohla vyrazit na silnici ve svém MG a uhánět rychlostí ptáka. Křídla obrovské bezpečnostní sítě vrhají svůj stín na krásnou zemi Natal. Každý můj pohyb byl zkontrolován a nastaven podle vzoru uspořádaného autoritami. I kdybych se znovu vydala na vrchol hory – kam jsem toužila jít a meditovat, abych se naladila na daleké končiny oblohy – pozorující oči by byly

všude. Kamery s teleskopickými objektivy by se cvičily na hoře. Věděla jsem, že je to všechno pro mou vlastní bezpečnost a hřejivý pocit bezpečí a štěstí mi zčervená ve tvářích.

Jednoho rána jsem stála na hřebeni za usedlostí, za dubovým lesem. Když jsem se dívala přes zvlněnou louku k výšinám Cathkin, které se strmě tyčily v obrovském hrbolu uprostřed pohoří Drakensberg, v mysli mi zněla slova:

"Zpátky do Cathkina, vrať se do Cathkina na náhorní plošinu."

Akon ! Byl to Akon – a říkal mi, abych se schovala.

Velká náhorní plošina na úpatí Cathkin Peak je rozsáhlá přírodní rezervace, kde Vesmír poskytl svobodu bezpečí, aby byla navždy součástí našeho dědictví a kde vesmírná loď světla může stále přistávat nerušeně a svobodně. Drsné výšiny si navždy udrží tajemství Vesmíru. Jeho vrchol s plochým vrcholem a skalní stěny, prošívané a sežehnuté běsněním počasí, hledí stále vzhůru k obloze, která drží realitu existence ve svobodě Vesmíru.

Druhý den časně ráno jsme osedlali koně a odjeli přes řeku Little Mooi a přes zvlněné pastviny do Cathkinu, pryč do hor. Počasí bylo krásné a jemnilo nad úpatím hory Drakensberg, která se valila kilometry do hor až k strmým travnatým svahům. Selene překonala vzdálenost svým pohodlným, jistým krokem s naprostou lehkostí a pohodila hrdou hlavou ve svěžím větru. Užívala si doširoka otevřených prostor vrchovin, její starověký arabský rod se projevoval v každém zvlněném svalu a hladkosti její neúnavné chůze. evakuace-lidstva.cz

Trochu jsme zvolnili tempo, protože následující smečkový kůň byl hendikepován svým shirským předkem a ženich měl problém ho s námi udržet. Netrpělivě jsme chtěli pokračovat v pohybu a dostat se do úkrytu hor, protože bělost Selene byla vidět na mnoho kilometrů.

Bydleli jsme v odlehlém horském hostelu, který se uhnízdil na úpatí náhorní plošiny, kde se Cathkin tyčí strmými, trávou porostlými rameny, strmými a krásnými. Hluboké strže a potoky byly ohraničeny hustým přírodním křovím, kde hojně rostly rododendrony a panenské kapradiny. Tato země chovala mnoho druhů jelenů a ptáků. Sovy, jestřábi a paviáni se drželi nad vyššími svahy a nad skalními stěnami, které se tyčily nad nimi, a chránily údolí před suchými větry vnitrozemí.

Sláva ticha mě obklopila svým klidem a vůně vlhké země a podrostem přicházela s vánkem skrz mávajícím semeny trávy. Pozdní letní slunce kleslo k horským hradbám a prohloubilo modrou oblohu. Rozlehlostí země dýchalo nádherné ticho. Ležela jsem v teplé trávě na dlouhém svahu nad hostelem a pozorovala neustále se měnící horu. Přemítala jsem o zázraku a kráse života, když se Slunce stále více skládalo k mohutným útesům a vítr utichl v šepotu trávy.

Život je elektřina a jak málo lidí se rodí s probouzejícím se vědomím, které si uvědomuje kouzlo, které vnímáme jako život. Být schopen naladit se na nekonečné vědomí duše znamená stát se nesmrtelným a připojit se k říším dimenzí za nimi. Tak člověk dosáhne duchovního společenství spřízněností a poznání role, kterou hrají při utváření našeho osudu.

Sluneční soustava je stará více než pět miliard let a je skutečně kolébkou lidstva.

Lidstvo musí navždy hledat a nacházet vznešenost v přírodě, aby naplnilo touhu hledající duše. Dívat se s úžasem a úctou na mohutné vrcholky hor, věčně obrácené k nebeské modři, je počátkem honby duše za dosažením hvězd v rozlehlých zákoutích za nimi a naladěním se na harmonii Vesmíru. V harmonii vesmíru, ve kterém žijeme, je moudrost. Je na nás, abychom udržovali tuto harmonii v našich myslích a tělech, se všemi orgány ve vzájemném souladu, aby do

nich nevstoupil žádný nesoulad nemoci – způsobený nesouladem emocí přeměněných na tlukot srdce. Světlo, což je elektřina, je univerzální rytmus, se kterým jsou naše těla napojena v harmonii hudby vibrující vzdálenými končinami Vesmíru.

Mnozí stále spí, jejich duše ještě nejsou probuzené k hledání, a ani si neuvědomují magickou sílu uvnitř, aby hledali nejvzdálenější slávu přírody. Tyto jsou předehrou k věčnému kontaktu s inteligentním Vesmírem, kdy duše využívá znalosti a moudrost, aby je přenesla do mysli. Moudrost se rodí v mnoha, kteří tyto věci znají prostřednictvím své osvícené duše. Nepochází z četby nesčetných knih a literatury, která pouze obsahuje přesvědčení a myšlenky jiných, kteří ne vždy trávili čas hledáním pravdy. jak-prezit.cz

Na Zemi se musí vyvinout jiný druh lidí. Musí se objevit nový druh lidí – lidé porozumění, lásky a tolerance, kteří jsou postaveni na život spíše než na násilí a smrt, kteří se stanou syny a dcerami svého Boha, syny a dcerami Vesmíru v souladu s celou přírodou. Jen tak může být předehrou záchrany jejich světa – jejich Země, křehké a krásné, plující sama a zranitelná v obrovské prázdnotě nejtemnějšího prostoru, přesto zářící modrým světlem jako maják naděje.

Myslela jsem na všechny ostatní planety v naší Sluneční soustavě, které mají podobu lidstva. Myslela jsem na to, jak Venuše, mateřská planeta, porodila lidstvo, její krásu nezkažila lidská ruka, ale záření její hvězdy, Slunce, proměnilo v poušť. Není divu, že cítíme spřízněnost s Venuší, mateřskou planetou, která stvořila tolik z nás v temné a vzdálené minulosti. Tolik lidí napsalo své zkušenosti s lidmi z Venuše z Vesmíru ve starých vesmírných lodích a je tomu skutečně tak. Je pro ně přirozené označovat se Venušany a Saturny, protože všichni vesmírní lidé pocházejí z planet této Sluneční soustavy. Sluneční soustava je stará více než pět miliard let a je skutečně kolébkou lidstva.

Pro mysl lidí na Zemi v současné době je jednodušší nejprve rozšířit znalosti o své vlastní Sluneční soustavě. To bylo nezbytné, aby je bylo možné připravit na větší pravdy, které přijdou. Nyní si musí uvědomit, že **lidské bytosti žili na Zemi již dříve, před více než padesáti tisíci lety**, a jak zdokonalovali svou vědu a technologii, byly schopné se přesunout do sousední sluneční soustavy v souhvězdí Kentaura.

Lidé této velké civilizace jsou však stále označováni jako Venušané – vysocí lidé se světlou pletí, vysokými čely a zlatými vlasy. Toto je Akonova civilizace a já si pamatuji – prostřednictvím rasové paměti – svůj život na Venuši v předchozí inkarnaci. Akon probudil tuto vzpomínku v mé mysli a vše se vrací s jasnou vzpomínkou. Někdy v budoucnu napíšu pokračování této knihy, kterou nazvu „Dcera Venuše“, protože jsem skutečně skutečná dcera Venuše a ne Země.

Možná jsem tady byla zasazena jako dítě, protože se zde fyzicky, duševně ani duchovně nepodobám své rodině. Je pro mě zcela přirozené být součástí Akonovy civilizace místo této pozemské civilizace. Dokonce i Akon mi jednou řekl: "Proč o May mluvíš jako o své sestře? Ona není pokrevní sestra."

Spojení adaptace bylo mezi Venuší a Zemí a nyní je mezi Metonem a Zemí, domovskou planetou v systému Alfa Centauri. V tom okamžiku přemýšlení se má bytost dotkla esence nekonečna a pravda se ukázala v celém svém úžasu.

Čas byl podstatou a odpovědí na to všechno – běh času neměl pro Akonovu civilizaci žádný vliv. Tisíce a tisíce let uplynou bez povšimnutí v měřítku univerzálního poznání. Pozemští lidé potřebují porozumět eonům času, protože ještě nežijí dostatečně dlouho, aby dozráli a dosáhli velké moudrosti a poznání. Moudrost a vědění se rodí z nadčasovosti, protože všechny události ve Sluneční soustavě spolu souvisí. Proměnlivost času je důsledkem Akonovy civilizace. Používají ho a ovládají ve prospěch své vědy. Byla jsem si jistá, že mi Akon o tom řekne víc, až se příště setkáme.

Potichu jsem se zvedla z vysoké trávy a sešla po vrstevnicové cestě zpět k ubytovně ukryté ve stromech. Selene už byla na noc bezpečně uložena ve stáji s ostatními koňmi a domluvila jsem se s čeledínem, aby je za svítání připravil k odjezdu na náhorní plošinu. Varovala jsem svého syna, co musíme udělat, když se kolem hostelu uzavřela tma bezměsíčné noci a my jsme seděli na terase a dívali se na výšiny Cathkin.

Druhý den ráno jsme se pomalu v jednom souboru pohybovali po strmé a klikaté cestě. Vyšplhali jsme na vrchol hory na náhorní plošinu, když Slunce vycházelo nad zvlněné kopce Natalu hluboko pod námi a zalévalo travnaté svahy Cathkinu zlatým světlem. Když jsme se dostali na náhorní plošinu, zrychlili jsme tempo a uviděli jsme mohutné cimbuří Cathkin, které se strmě tyčilo do jasné modři ranní oblohy. Růžová skála byla sešitá a zjizvená od staletí zvětrávání, věčně hleděla do věčnosti vesmíru a spodní svahy ožívaly pláštěm zelené trávy sklánějící se a vlnící se ve větru.

Najednou klisna vepředu seskočila ze stopy ve zběsilé snaze uniknout z neznáma. Téměř sesadila Davida, který se okamžitě vzpamatoval, aby ji ovládl a uklidnil. Selene si odfrkla, rozšířila nosní dírky a zastavila se. Zuluský čeledín, který jel na jednom koni a vedl za sebou velkého soumarského koně, zakřičel povel na koně, když seskočil na zem, aby se pokusil utišit vyděšená zvířata. Ale stáli a třásli se a funěli a ukazovali bělmo svých očí. Okamžitě jsem seskočila od Selene, nařídila jsem Davidovi, aby také sesedl, a naléhavě jsem promluvila k čeledínovi jeho vlastním jazykem, aby odvedl koně na určitou vzdálenost.

Pak se přes stezku před námi zatřpytila Akonova velká vesmírná loď. Nejprve se po zploštělé trávě přemístil efekt tepelné vlny a pak se objevila zářící loď, vznášela se nízko a postupně se usazovala na přistání na stezce. Dále vzadu stál zuluský ženich zakořeněný na místě, ústa otevíral a zavíral. Pokusil se na nás něco zakřičet, ale jeho mysl nebyla zcela schopna vstřebat vědecké vysvětlení efektů ohýbání světla jednotného pole. Tady na úpatí hory deště byla skutečně magie. Celý život sledoval, jak se mraky shromažďují, aby přinesly déšť do zemí jeho lidu na zvlněných kopcích pod ním. Viděl, jak hora zadržuje vlhkost ve vzduchu a vytváří mraky, které přivádějí déšť šířící se ven podél obrovského srázu a pryč přes kopce k moři. Magie hory teď přinesla něco jiného, něco, co přesahovalo jeho prosté chápání – před jeho vyděšeným pohledem se náhle objevila vesmírná loď z širého Vesmíru a tiše se zastavila na stezce, kterou tak dobře znal.

Vesmírná loď mlčky zůstala a dveře se beze zvuku otevřely. Akon vykročil a já jsem se se šťastným výkřikem na přivítanou schoulila v jeho náručí.

"Vesmírnou loď ani její posádku nikdy nezajmete."

Jak úžasné bylo to nádherné ráno strávené s Akonem ! Jeho léčivé ruce vyhladily semena únavy z mého těla po dlouhé jízdě. Moje únava byla krátká a výživná, kterou nám dal, mi vrátila sílu. Můj život byl celistvý ve své jednotě s Akonem a vytvořili jsme další život, abychom tuto celistvost dokončili. Ted' jsem se uvolnila v naprostém štěstí, když jsem cítila pohyb jeho dítěte ve svém lůně. Byl to první rázný pohyb silného a zdravého syna, který jakoby už cítil blízkost svého otce, když Akon položil ruku na mé břicho, aby cítil tlukot jeho srdce.

"Ted' budeš v bezpečí, dokud tě nepřivedu," řekl Akon tiše, když se mnou přešel ke koním. "Budeš vědět, kdy a kde na mě máš čekat."

Utišil koně rukama a hlasem, zvedl mě do sedla a pohladil Selene po krku.

"Má jistou nohu, je hladká a pohodlná. Rytmické cvičení je dobré pro vás oba a především je tady nahoře čerstvý vzduch plný kyslíku. Ale neunavujte se."

S tím přísným příkazem mě něžně políbil a otočil se zpět ke své vesmírné lodi. Zdálo se, že David a ženich neexistují. Nevšímal si jich. Záblesk jako efekt tepelné vlny hrál podél země a posunul se nahoru k obloze a velká vesmírná loď byla pryč.

Věděla jsem, že Akon věděl, že v blízkosti jsou jiní, další, jejichž chamtivá mysl je neustále udržovala v pohybu, další, kteří přišli odjinud na této planetě, aby hledali a našli vesmírnou loď, zkoumali její způsob pohonu nemilosrdnými prostředky. Měli by s sebou magnetické přístroje. "Rychle !" zavolala jsem. "Musíme se vrátit do hory."

Otočila jsem Selene a dala jsem paty do jejích boků. Otráveně skočila kupředu, pohodila hlavou a utíkala pryč, ostatní ji následovali. Když jsme dorazili na vrchol srázu, ohlédla jsem se, protože se mlhy začaly rozpouštět a odhalovaly klikatou stopu, kterou naši koně prošli s malým napětím a obtížemi. Stezka se vinula dolů, obcházela břeh potoka, snadným průsmekem na náhorní plošinu dole. Po obou stranách se skrz řídnoucí mraky objevily nádherné útesy hradu Champagne. Velký plochý vrchol Cathkinu se tyčil nad vířícími mlhami jako strážný, vzdálený a odlehlý, nehledě na hlavní sráz, s vrcholem Mount Memory prorážejícím pohybuje se mraky za ním.

Sesedla jsem, vytáhla jsem uzdu Selene z úst a připnula si oště k sedlu, aby mohla pohodlně pít z čistého potoka a spásat čerstvou trávu na břehu. Pak jsem šla po svažující se náhorní plošině hlavního srázu a podívala se směrem k hornaté krajině Basutoland. Před časem někde v basutolandských skalách zažehla horský požár žena, která vyhazovala žhavé uhlíky z ohně na vaření. Přehnal se západním větrem přes sráz na Natalské straně a dolů a přes bohatou, secí trávu pokrývající svahy Cathkinu. Zastavil ji až starý protipožární průlom na úbočí hory, takže náhorní plošina zůstala nedotčená ničivým dechem ohně. Nohy mi křupaly do spálené trávy, kde znovu prorůstala zelená stébla a barvila rozlehlou krajinu smaragdovým leskem.

Vířící mlha se pohybovala nad vrcholem Drakensbergu, poháněna stoupajícím východním větrem. Ten se ztenčil a rozkládal se v suchém vzduchu na vrcholu srázu. Najednou se ve větrem hnaném tichu oblohy ozval zvuk. Rychle jsem se přesunula za nízký zakrslý keř rostoucí v dolíku vedle obrovské skály.

S vysokým hvizdem se náhle objevila tmavě šedá kovová kosmická loď a dokonale svisle přistála na proudu oranžového plamene. Na kruhovém trupu nebyl žádný odraz ranního Slunce. Zůstal matný a bezbarvý jako skála proti zeleným stráním a modré obloze za nimi. Zamaskovaný za oblohu nebo zem, tiše dřepěl na vrcholu hory jako nafouklý pavouk a čekal – čekal se zlověstným úmyslem. Není divu, že Akon odešel v takovém spěchu. Věděl, že se dívají, ale mohl mě před nimi ochránit. Také se díval shora, zcela neviditelný – tím jsem si byla jistá, protože jsem cítila jeho přítomnost.

Masivní kupovité mraky spočívaly na horách. Sněhově bílé svršky, jako skvělé kvěťáky, které vyřezávaly proti ledové modři oblohy, mi řekly, že přijde změna.

Kruhový poklop na kosmické lodi se bez zvuku otevřel. Víko se odklápělo jako okénko, nebo – a já se při té představě zachvěla – jako chytře odklápěcí víko pavoučího doupěte. Se nic nestalo. Ve vzduchu viselo hluboké ticho a vrcholkem keře šeptal jen vítr. Hladká, zaoblená jednoduchost kosmické lodi, spojená velkými kruhovými nýty, skrývala stroj s obrovskou účinností a vynikající manévrovatelností. Docela kulovitý, jako koule, pevně přistál na krátkých nohách stativu se širokými kruhovými základnami. Viděla jsem malé naváděcí trysky sotva vyčnívající po obvodu, zatímco pod nimi visel mezi nohama stativu kruhový okraj spalínového výfuku.

Poklopem se objevil muž. Rychle sklouzl po žebříku přinýtovaném k trupu a seskočil na zem. Stál na místě, zvedl ruce a prohrábl si prsty blond vlasy. Zhluboka se nadechl čerstvého horského

vzduchu a spokojeně si povzdechl, když povzbuzující atmosféra obnovila jeho unavenou mysl i tělo. Pak se otočil a podíval se na daleké vzdálenosti Natalu za okrajem srázu s myšlenkami na dobývání v srdci, jak jsem věděla.

Další muž prolezl poklopem, sklouzl po žebříku, lehl si na zem a nasál z plic vzduch. Pak zavřel oči a klesl, roztažený, do hlubokého spánku. Museli v tom omezeném prostoru strávit dlouhou dobu, pomyslela jsem si – čekali.

Náhle se vysoký kosmonaut otočil s rukou na opasku, když viděl, jak se Selene pomalu vydává po horské stezce, aby mě hledala. Všiml si na ní uzdy a sedla a přikrčil se.

Selene se zastavila, zvedla svou půvabnou hlavu vysoko a uviděla podivné plavidlo a muže, který se vedle něj krčil. Jako záblesk bílého světla se otočila na hlezna (zadní nohy) a vyrazila zpátky po cestě. Rus vstal a úmyslně pečlivě zamířil malou trubicovou zbraní.

"Stop !" zavolala jsem. "Jak se opovažuješ pokoušet se zabít mého koně !"

Když jsem vyšla zpoza keře, polekaně spustil paži a otočil se ke mně čelem. Byla jsem tak naštvaná, že jsem k němu málem přistoupila a dala mu facku, ale místo toho jsem promluvila.

„Jak se opovažuješ vyděsit Selene a namířit na ni paprsek smrti ! Kromě toho se mohla na té strmé cestě zranit. Nemáte právo zde přistát. Toto je moje země, ne vaše, a jsme zde mírumilovní."

Vypadal tak zachmuřeně, že jsem si myslela, že na mě namíří tou malou zbraní a vypaří mě z povrchu Země, ale jeho šedé oči změkly, když si mě prohlížel nahoru a dolů.

"Nečekal jsem, že tě potkám tak brzy," odpověděl perfektní angličtinou s oxfordským přízvukem.

"Nedá se s tím nic dělat," řekla jsem. "To, že mě zajmete, nepomůže ani nezmění. Nikdy nemůžete zajmout vesmírnou loď ani její posádku."

"Tak proč jsi teď tady ?" vystřelil zpět, když mi sevřel zápěstí v sevření železa.

"Jsem tu často. Tohle je můj domov."

"Přišla jsi se seznámit s tím mužem z jiné planety. Je to tvůj mileneček. Také bychom se s ním rádi setkali, abychom ho požádali o pomoc s průzkumem Vesmíru."

"Nesouhlasil by se setkáním s žádným národem na Zemi."

"Pak musíš zůstat se mnou, dokud nebude souhlasit, že s námi bude mluvit."

"Už jsi mě zajal," odpověděla jsem tiše.

Vytáhla jsem své zápěstí z jeho sevření a posadila se na balvan. Času bylo dost. Ženich se soumarským koněm tu bude brzy. Selene je bude následovat. Pak jsem mohla naplánovat útěk, pokud David zůstane u dolního toku, jak jsem ho požádal.

Podívala jsem se na vysokého Rusa. Byl velmi pohledný, měl pravidelné rysy a blond vlasy. Nosil velmi atraktivní kotlety, které byly dlouhé, s bílým nádechem a úhledně zastřižené. Nedávno se holil a já jsem zachytila vůni příjemné pleťové vody. Byl středního věku, s laskavými šedými očima. Byl by rozumný a chápavý. andele-nebe.cz

"Už nějakou dobu sleduješ vesmírnou loď elektronickými přístroji," řekla jsem. "Zjistil jsi to dnes ráno v této oblasti, takže jsi přistál v naději, že je překvapíš. Není to tak ?"

"Je to tak."

„Dostali jste rozkaz zajmout vesmírnou loď za každou cenu, dokonce i pokusit se do ní narazit ve vzduchu. Váš život jako vědce a život vašeho inženýra by byly postradatelné, jen aby vaši vědci mohli uzemnit vesmírnou loď a prozkoumat její pohonné systémy, aby získali stopy. Ale,“ pokračovala jsem, „zdá se, že si vy lidé neuvědomujete, že vesmírná loď tohoto druhu je automaticky řízena ihned po zapnutí pohonných systémů. V okamžiku, kdy se přiblíží podivný předmět jakéhokoli druhu, podnikne úhybnou akci. Proto je nemožné do ní narazit. To, co jste dělali, je pokusit se ho zaskočit, když je na zemi a všechny systémy jsou vypnuté. Ani pak ji není možné chytit, protože uvnitř lodi se okamžitě spustí varovné zařízení. Okolní polní diferenciály jsou nastaveny, kterými nic nepronikne - ani kulky.“

"To by bylo příliš obtížné," odpověděl. "Mým posláním je zachytit tě."

Kousla jsem se do rtu a neřekla nic, ale najednou jsem se zachvěla na teplém slunci. Rus vypadal znepokojeně a okamžitě vlezl do svého plavidla a vrátil se s tlustým ručně pleteným dresem. Dal mi ho kolem ramen, zapnul ho a přišpendlil mi ruce k boku.

„Postarám se o vás, a až dorazíme do Moskvy, bude o vás speciálně postaráno na klinice pro exobiologický výzkum. Vaše dítě bezpečně porodí náš tým vědců, kteří z vesmírného dítěte vychovají a vycvičí velkého vědce. S mozkiem svého otce nám může ukázat cestu ke hvězdám, protože přirozeně bude chtít následovat svůj lid.“

"Tak to máš všechno zařízené," odpověděla jsem.

"A co se stane se mnou, prázdnou nádobou, jakmile doručíte vesmírné dítě bezpečně do rukou svých kolegů vědců ?"

"Budete pro nás pracovat v oddělení kosmického výzkumu."

"Myslím, že o tom všem jen hádáš."

"Ach ne," řekl vědec jemně. "Máme metody, jak to zjistit. Víme všechno. Nikdy jsem nečekal, že tě dostanu, i když jsem tě občas pozoroval na tvé bílé klisně."

"Pak jsi ji použil chytré lsti, abys mě zajal."

"Ano. Jako vědec a milovník zvířat bych jí nikdy neublížil, ani bych tě nijak nerozčlilil." Ty jsi cena, vesmírné dítě se vyvíjí ve tvém lůně."

"A když uteču ?"

"Pak napadneme vaši zemi, abychom vás dostali."

"Neodvážil by ses."

"Ach ano, budeme. Tato země je bohatá cena, kterou si hodláme vzít."

Otočila jsem se k němu zády a podívala se přes okraj srázu právě ve chvíli, kdy ženich přejížděl po čele a Selene za ním.

Ženich měl na jeden den dost šoků a věnoval se koním. Selene pohodila hlavou a vzdorovitě odfrkla, když ke mně přišla, vrazila mi čenich do zad, čímž mě odstrčila z balvanu dopředu. Dala jsem jí ruku kolem krku, odvázala otěže a upravila si třmeny.

Zavolala jsem na ženicha, aby rozdělal oheň a uvařil čaj. Rus vytřeštil oči, když pozoroval ženicha, jak rozbaluje kusy dřeva na podpal a sbírá kameny, aby v písčité prohlubni vedle velké skály vytvořil krb. Otevřel velkou sedlovou brašnu a vytáhl plechovku sendvičů a různé předměty na přípravu čaje. Poté, co postavil hrnky na římsu, šel naplnit plechovku z horské bystřiny a brzy ho nechal vařit v žhavých uhlíkech.

"Má paní, přicházíte s pohodlím civilizace," řekl Rus a s chutí usrkával čaj.

"Nechtěl by tvůj inženýr taky ?" Odpověděla jsem. "Všichni to sdílíme stejně. Je to zuluský zvyk. Měl bys ho vzbudit."

Inženýrova příjemná tvář se rozzářila odzbrojujícím úsměvem a odhalila výrazné, rovné zuby. Jeho tmavé vlasy byly tak nakrátko ostříhané, že jsem viděla bledou kůži jeho lebky, a měl na sobě ležerní civilní oblečení s černými sandály na nohou. Když dopil čaj a sendviče, vlezl zpět do plavidla. Okamžitě jsem si všimla radarového skeneru, který se otáčel na vrcholu plavidla, když se přesunul do dohledu, a slyšela jsem šum rádia, když se pod přírubou kolem obvodu plavidla objevila další anténa.

No, pomyslela jsem si, všichni jsou připraveni jít ! Zkroutila jsem ruku v Seleneině hřívě, když Rus řekl: "Pojď, musíme jít."

V tu chvíli po obloze zaječel proudový letoun. Když jsem si všimla výrazu neklidu na jeho tváři, když se náhle otočil, aby sledoval tryskáč, kývla jsem na ženicha a vyhoupla se do sedla z tlustého plochého kamene, na kterém jsem měla nohu, a vrazila paty do Seleniina citlivého boku. Šokovaný mým činem, přeskočil břeh, uklouzl a sklouzl dolů po strmé stezce za ním, se ženichem v patách. Selene sklouzla po hleznech se suti a rychle mě poslechla, když jsem ji vedla dovnitř pod široký skalní výběžek, který přečínal stezku dále dolů.

Ostatní koně je následovali, tlačili se proti sobě, boky se jim zvedaly dechem náhlé námahy a z kabátů jim stékal pot, jako by už vycítili naléhavost našeho letu.

Kromě jejich namáhavého dýchání nevydali na vlhkém písku jeskynní podlahy žádný zvuk a já jim dala pokyny, aby otočili hlavy čelem ke skalní stěně v zadní části jeskyně. Zůstali se třást v každé končetině, cítili nějakou děsivou událost. Přišla s podivným zvukem, když velký balvan vedle stezky venku roztál, když plavidlo vypustilo smrtící vysokoenergetický paprsek ze své otočné věže.

Dál už se dostat nemohli, protože stezka se prudce stočila doprava a jeskyně se táhla hluboko do úbočí hory. Jediné, co teď mohli udělat, bylo vyděsit mě, abych se podřídila jejich ďábelské zbrani a touto demonstrací děsivé síly. Spoléhala jsem na jejich krátkou časovou rezervu, abych zůstala na vrcholu Bergu, protože se jistě brzy budou muset setkat se svou vesmírnou stanicí. Všimla jsem si, že se inženýr připravuje ke vzletu, a ve zlomku sekundy jsem načasovala, abych utekla. Díky dokonalému načasování odvrátilo proudové letadlo Rusa pozornost. Ženich také pomohl, byl docela úžasný a klidný, když se nenápadně připravoval na náš náhlý útěk na vrcholu Bergu.

Zůstali jsme nějakou dobu tiše sedět na svých koních a z našeho úkrytu jsme se vzdálili teprve tehdy, když se nad horskými svahy s jižním větrem rozvířila hustá mlha – požehnaná mlha s vůní věčnosti. Tiše a pomalu jsme se vydali po stezce na náhorní plošinu. Věděla jsem, že muži v kosmické lodi mají vysoce citlivé elektronické přístroje, aby přesně určili jakoukoli oblast, když byla jejich orbitální přistání zdokonalena na takovou míru přesnosti. Myslela jsem na roztopený pískovcový balvan vzadu po stezce a přemýšlela jsem, co by si geologové mysleli, kdyby ho našli.

Zrychlili jsme krok a přesunuli jsme se přes náhorní plošinu do úkrytu na úpatí Little Bergu. Zpátky v hostelu ukrytém v borovém lese jsme si po našem utrpení odpočinuli. Na horách spočívaly mohutné kupovité mraky. Sněhově bílé vršky, jako velké květákové hlavy vysekané proti ledové modři oblohy, mi říkaly, že přijde změna. Jejich základna vykazovala hrozivou hloubku modročerné, která se jako pás rozprostírala na úpatí kopců, postupně se usazovala dále a dále dolů, jak hrůzu vzbuzující cumulonimbus, černý a děsivý, plul před měnícím se větrem. V atmosféře se rozhostilo děsivé ticho a všichni živí tvorové ztichli a utíkali do úkrytu. Ve vysoké trávě se nepohnul ani zvuk ani závan větru. Všechno bylo smrtelné ticho, dokud se z dálky neozývalo vzdálené dunění hromu.

Selene mě šťouchla náhubkem do zad a začala netrpělivě hrabat po zemi. Rychle jsem se otočila, nasedla jsem, když se otočila na hlezno a odcválala směrem ke kamenné chatrči. V dálce se stočil tenký proužek kouře. Dorazili bychom do chaty včas? Mé myšlenky daly Selene křídla a ona sklonila hlavu a natáhla se ve fantastickém cvalu Arabiana. Její hřívá a ocas vlály ve větru jejím průchodem jako pruh světla v houstnoucím šeru. Zabořila jsem ruce do její hřívky, přikrčila se nízko nad jejím kohoutkem a pohybuje se jako jeden jsme skákali přes náplavy a břehy v našem rychlém letu nad veldem. Líně se vlnící kouř mi dal odpověď. David mohl číst písmo na obloze a měl vše připraveno na bouřkové obléhání – dokonce i teplé jídlo vařené na sporáku. Když jsme se k němu hnali, požehnala jsem kamenné chatrči za její úkryt a doufala jsem, že vydrží nadcházející nápor.

Selene se zkontrolovala a zastavila za dveřmi, její nosní dírky se rozšířily. Potichu vešla do chatrče se mnou stále skrčeným nad jejím krkem. David zabouchl masivní dřevěné dveře, zrovna když blesk vytrhl brázdu v zemi u vchodu s explozí a prasknutím biče.

Když jsem se podívala oknem, viděla jsem, jak se světlo venku změnilo na modrozelené zlověstného odstínu. Veld náhle skončil v temné linii zapomnění. Bušící kroupy, které rychle postupovaly a přibližovaly se s hrozným řevem, zničily vše, co jim stálo v cestě. Viděla jsem, jak náhlá vichřice táhla a drápala se křovinatými stromy vedle horského potoka, jak se přes veld poskakovaly velké rozeklané kusy ledu. Zřítily se na střechu chatrče z vlnitého plechu a promáčkly tvrdé železo nad našimi hlavami s prohlubněmi jako krátery. Propadl se dovnitř, ale pevně držel na masivních trámech střechy.

Zahalila nás tma a ten rámus byl šokujícím crescendem bouřkové zkázy. Olejová lampa na kozlíkovém stole hořela a kouřila s každým poryvem větru, který ve své ďábelské zuřivosti trhal náš úkryt. Naskládali jsme do ohně další dřevo, aby nás zahřálo proti brutálním, kvílivým žívlům bez nich.

Neustálé, kruté blesky a řev hromu a krupobití ani na okamžik neustaly. Oslepující bělmo blesku sežehlo mé oči a probleskovalo oknem bez závěsu. Nasadila jsem si sluneční brýle jako ochranu před jeho oslnivým leskem a oknem pronikl strašlivý příval ledu a vyhledal nás, jako by měl vlastní mysl. Bušil skrz, roztříštil dřevěné rámy na kusy a rozbil se o kamenný překlad. Našli jsme další dříví za kamny a naskládali je do široké okenní římsy, aby zakrylo rozbité okno. Selene stála se sklopenou hlavou v rohu chatrče a její krásné bílé tělo se chvělo nervovým napětím vytvářeným silnými magnetickými silami centra bouře. Tu a tam si odfrkla svůj vzdor vůči žívlům. Odmítla jídlo a vodu položené vedle ní.

Snědli jsme něco z Davidova lahodného guláše a jeho teplo nám vrátilo sílu v přerušované záři blesků. Celou noc jsme bděli s dalším horkým dušeným masem a mlékem, aby nás zahřálo, a požehnala jsem staviteli chatrče za jeho prozíravost při stavbě tak odolného přístřešku na návrší vysoko nad potokem, který se nyní přidal k hukotu bouře.

Úplně vyčerpaná jsem se schoulila do sena vedle Selene. David mě přikryl pestrobarevnou dekou Basuto. Postupně se mi k nohám rozlévalo lahodné teplo a já jsem i přes ten otřesný rámus spala.

**„Bylo moudré nechat ostatní koně v přístřešku hostelu.
Cítila jsem, že bychom je neměli brát.“**

Probudila jsem se do klidu a naprostého ticha. Selene ležela v teplém seně, hlavu opřenou o mé nohy a tiše dýchala ve spánku.

David seděl před dohasínajícími uhlíky ohně, jeho vysoké tělo bylo uvolněné a klidné, když hleděl do ohně a bděl kvůli nám.

Rozbitým oknem a štěrbinami dřeva se projasnilo ranní světlo a dovnitř pronikl čerstvý horský vánek, který přinášel štiplavý zápach pohmožděné vegetace. Zhluboka jsem se nadechla, protáhla se a pak se posadila. Selene se okamžitě postavila na nohy a otřásla se, zasypala mě kousky sena, pak strčila náhubek hluboko do kbelíku s vodou a vypila ji dlouhými doušky.

Když David otevřel dveře, byly zatlačeny zpět obrovskou vahou krupobití. Led ležel nakloněný proti kamenné zdi. Přešla jsem k oknu, odstranila jsem několik polen a podívala se přes hromadu krupobití napěchovaných až k římse. Z krupobití se filtrovala studená mlha a svah venku jí byl nacpaný až dolů k potoku, který byl nyní zuřivým přívalem ohraničeným ledem. Polámaná těla jelenů, paviánů, zajíců, hadů a krys a ptáků všeho druhu, smíšená s hromadami krup, unášel proud. Někteří zůstali ve víru u břehu – rozbitá, bezvládná těla ubitá k smrti zuřivou bouří a stržená do nelítostné záplavy. Jaká strašná daň – a my bychom byli k masakru přidáni, nebýt úkrytu v mohutné chatrči.

Na okamžik jsem se zamyslela nad nelítostným způsobem přírody a řekla jsem: "Víš, Dave, nejsme o nic důležitější než stéblo trávy v nekonečnu Vesmíru."

Po dobré snídani jsme čekali, až vycházející Slunce rozpustí kroupy. Selene sklonila hlavu a očichala kroupy, odrkla a hrabala po nich. Viděla jsem, že touží volně cválat přes veld, jak je to u koní ve vzrušujícím větru po bouři. Zkontrolovala se však, vycítila kluzké nebezpečí na zemi a devastaci následků bouře. Místo toho zůstala stát a dali jsme jí najíst vojtěšku.

"Bylo moudré nechat ostatní koně v přístřešku ubytovny," řekla jsem. "Cítila jsem, že bychom je neměli přenášet."

"Ano, jsem rád, že jsem šel nahoru. Jak jsi to věděla, mami ?"

"Včera časně ráno pozorováním mraků, když jsme se připravovali vyjet sem nahoru, abychom se setkali s Akonem."

Kolem se válely velké závěje krupobití a my jsme měli potíže s procházením cesty dolů ze svahů na cestě zpět do hostelu, protože byla udusaná ledem a troskami. Než jsem usnul, zaslechl jsem uklidňující zvuk nedalekého vodopádu, jak se řítí přes krany do hlubin jezírka pod sebou. Jeho jemné spěchání mě ráno pomalu probudilo.

Brzy jsme byli zase pryč a klusali jsme po stezce přes úpatí na náhorní plošinu a dál k úpatí Cathkinu. Atmosféra byla křišťálově čistá a velká hmota Cathkina stoupala k modré obloze v dokonalých detailech. Každá štěrbina a police byly čisté a na Slunci jiskřily. Strmé skalní stěny byly vyčištěné a krásné, jak se příroda všude po divokém náporu ničivého krupobití vzpamatovávala s rychlou vitalitou.

Cesta byla pro koně měkká a my jsme se rychle pohybovali přes náhorní plošinu. Tlupa paviánů se zastavila při hledání brouků a kořenů v měkké deštěm nasáklé zemi, aby sledovala náš průchod. Byli to ti šťastlivci, pomyslel jsem si, jejichž moudrý vůdce je všechny vzal do úkrytu v jeskyni, než ten zlomyslný mrak uvolnil příval ledu. Vůdce paviánů na nás zhluboka vyštěkl a pak pokračoval v hledání sukulentních tvorů pod kameny a trsy sametové trávy.

Jeli jsme na úpatí samotného Cathkin Peak, kde se strmé, travnaté svahy skládaly do koryta potoka. Tam jsme sesedli ve stínu domorodých stromů ukrytých v záhybech strmých svahů a utábořili se, abychom čekali na příchod Akona.

Koně tiše pili čistou perlivou vodu a pásli se po březích, spokojeně si odstrkávali náhubky, zatímco my jsme si vařili čaj s medem na oslazení a jedli celozrnné chlebičky s hlávkovým salátem a rajčaty. Jediným zvukem bylo jemné zurčení potoka a povzdech vánku mezi stromy. Uplynul další den a další noc, než Akon přistál ve své vesmírné lodi světla a byli jsme opět spolu v bezpečné a vzdálené stálosti Cathkina. "Má milovaná, je pro tebe bezpečné vrátit se na farmu," řekl mi Akon jednoho večera, když jsme seděli na travnatém břehu vedle zurčícího horského potoka. "Vrať se a odpočiň si a já tě odtamtud přivedu."

Strávili jsme tedy dalších pár nádherných dní s Akonem v pevnosti hor, než jsme koně v tichosti odvezli zpět na farmu.

(6)

ZA BARIÉROU ČASU: DO ALFA CENTAURI

Na farmě zavládlo zděšení. Cookie, malý bílý pejsek mé sestry – zvláštní domácí mazlíček – chyběl.

"Volali jsme a volali," řekla mi moje sestra, zrudlá a ubohá. "Nemůžeme ho najít."

"Ach . . ."

Víc jsem nemohla říct, protože jsem ve svém srdci věděla, co se stalo. Ubohé malé stvoření, pomyslela jsem si, a stáhlo se mi hrdlo, když jsem si představila scénu jeho skonu. Protože byl bílý, bylo na něj pohlíženo jako na známého ducha bílé ženy. Jeho hodnota jako něčeho neobvyklého se zvýšila, protože byl viděn, jak beze strachu sleduje velkou loď z Vesmíru. Jelikož byl bílý a mužský, byl skutečně silný *umuthi* * a mocné *umuthi* by bylo třeba najít, protože běloch přistál ve svém kouzelném voze na vrcholu hory.

*) *lék*

Moje sestra byla příliš nešťastná, než aby se tomu vůbec divila. Zkusila všechno a nabídla značnou odměnu, aby Cookie uzdravila. Všechny farmářské ženy, děti a muži se vydali hledat za pomoci dvou vycvičených lovců se svými psy. Našli jen ticho – zlověstné ticho a nic jiného.

"Mám trochu strach," řekl Jock zamyšleně, "o ženicha a jeho manželku. Od těch rituálních vražd na hranici ho nutí jít velmi kluzkou cestou."

"To znamená..." zašeptala jsem. Nechala jsem však prohlášení nedokončené, protože jsem si náhle uvědomila, že Muti čeká. Musí něco vědět, pomyslela jsem si. andele-svetla.cz

"*Inkosazano*, minulou noc jsem šla do své *n'yangy* * těsně za řekou, abych se zeptala toho psa. Je mrtvý." M'Kay přinesl do zahrady fenu v sezóně. Když vyšel váš malý bílý pes, M'Kay ho chytil a odnesl pryč. Té noci zemřel. Byl obětován – rituální vražda, jak tomu říkáte – protože bílý tvor v době páření je velmi dobrý lék. Za kus jeho jater, který není větší než váš nehet, lidé zaplatí hodně peněz. Takové *umuthi* je činí silnými a schopnými plodit a přidávat děti ke svému bohatství. Na sexuální slabost se pohlíží s odporem. Tento lék také odhání zlé duchy.

*) *šaman, čarodějnice*

"Ale oči malého psa byly obzvlášť cenné, jako by nebyly oči žádného jiného tvora, protože seděl v trávě a beze strachu pozoroval velkou oblačnou loď. Kvůli tomu dá sílu toho bílého muže z mraků těm, kteří konzumují jeho játra."

"Bud' zticha," řekl Jock Muti. „N'kosigaové neřeknou nic, dokud prostřednictvím policie nenajdeme naši vlastní *n'yangy*, která nám to řekne. Seržant navrhl, abychom požádali o pravdu prostřednictvím zuluského systému – doporučil nám ženu."

"Neboj se. Akon si pro mě přijde."

Další den vyzpovídali ženu jménem Bolofet. Byla fey a policie jí věřila jako nebojácná a pravdomluvná. Byla známá po celé zemi. V její chýši ve tvaru včelího úlu, vyrobené z tambooti trávy přivázané ke skořápce štíhlých proutí, seděli běloši na židlích, zatímco ona seděla na patách na travnaté rohoži čelem ke světlu. Přišlo vnouče a lehlo si k jejímu boku. Moje sestra jí dala požadovaný poplatek a malý tartanový kabátek malého bílého psa. Bolofet vyprávěl stejný příběh, jaký slyšela Muti. Dodala, že pes byl odpoledne předtím přemístěn z uvolněné země na přehradní zdi a jeho tělo vhozeno do rychlé, zasněžené řeky s přivázaným kamenem.

"Teď už nezůstaly žádné důkazy, když je tělo pryč," zamumlal Jock.

"Děkuji, Bolofete," řekla moje sestra. "Kdo to udělal ?"

"M'Kay," odpověděla žena.

"Takže to byl můj důvěryhodný ženich," řekla moje sestra zamyšleně. "Chudák malý Cookie. Když oslepl, když sledoval vesmírnou loď, nebyl nikdy opravdu šťastný nebo pohodlný." Pamatuj, veterinář řekl, že má pravděpodobně hrozné bolesti hlavy. Možná toho pohanského M'Kaye taky bude bolet hlava. Zajímalo by mě, jak věděl, že Cookie vůbec nevidí – zajímalo by mě, jestli to věděl ?"

"Prostě ho použil, aby absorboval Akonovu sílu a velikost," odpověděla jsem.

"Pak tě musíme chránit, má drahá, protože jakmile zjistí, že tě Akon otěhotněl..."

Moje sestra si najednou uvědomila hrozné důsledky a její tvář zbledla úzkostí.

"Pak jsou tu politici," pokračovala. „Budou se vás snažit dostat a teroristé se vás pokusí unést. Co budeme dělat ? Znovu požádám úřady o ochranu."

"Pak znovu," řekla a položila si ruku na srdce, "znak rodokmenu bude vidět v rysech tváře rozvíjejícího se života ve vás, jakmile se narodí."

"Neboj se," řekla jsem tiše a cítila jsem radost z oživujícího těla ve svém. „Akon si pro mě přijde. Jeho syn se nenarodí na této planetě, kde rasový pohled pohlcuje veškeré rozumné a intelektuální myšlení. Jeho kůže je také bílá, zlatého odstínu, zrozená ze světlé rasy, a jak správně říkáte, tento znak rodokmenu bude vidět v jeho obličejových rysech."

Tyto dny zrychlujícího se života ve mně naplnilo vzrušující štěstí. Halcyonské dny byly naplněny radostí – životem tak vzácným, částí Akona, kterou je třeba vyživovat, chránit a milovat, životem z jiné planety, který má být zahrnut esencí lásky a radosti, kterou žena zná a dává oživujícímu se dítěti ve svém lůně, když embryo pochází ze semene lásky. Toto je jiskra, která vytváří božskou duši v lidském životě, božskou duši zrozenou z potomků skutečného spojení mezi mužem a ženou. **Opravdová a úplná láska muže k ženě a ženy k muži se tak zřídka vyskytuje u lidí na Zemi, kteří špatně chápou funkce páření a plození ve vyšších oktávách smyslného potěšení.**

Jednoho zlatého dne jsem cítila blízkost Akona. Mé srdce bylo neklidné, když jsem čekala na znamení na večerní obloze. Nad linií kopců na východě vyšel úplněk a přes tmavnoucí hory na západě se rozprostřelo stálé a tiché večerní světlo. Políbila jsem May na rozloučenou.

"Vím, že se o Davida postaráš," řekla jsem. "Požehnej !"

A byla jsem pryč v MG, vinula jsem se po horské cestě na vrchol kopce za usedlostí za dubovým lesem.

Nemusela jsem dlouho čekat. Objevila se nádherná loď světla, která se tiše pohybovala měsíční atmosférou. Opalizující a éterická v měsíčních paprscích se tiše usadila na vrcholu kopce. Z okének proudilo namodralé, nadpozemské světlo a loď zůstala na několik krátkých okamžiků ticho. Automatické dveře se otevřely a Akon skrz ně vykročil. Přišel ke mně, zvedl mě do náruče a přitiskl si mě k sobě.

"Teď tě opravdu odnesu s sebou na jinou planetu," zašeptal se rty v mých vlasech, když mě nesl do vesmírné lodi.

Šeron se usmál na pozdrav od svého řídicího pultu a Haben tam byl také.

"Ahoj má drahá," řekl, když mě Akon postavil na nohy. „Vypadáš krásně a dobře – a také velká s dítětem, jak jsme doufali. Sluší ti to. Je z tebe záře. Dítě se má narodit."

"Když se narodí dítě, musíme dosáhnout ke hvězdám," řekl Akon. "Právě jsme se přesunuli z Marsu a nyní musíme znovu odletět na Alfa Centauri."

"Ale moje auto ! Nemůžu jej jen tak nechat na kopci."

"Taky si vezmeme auto," řekl Akon. "Takové pístové motory jsme nikdy neměli a kromě toho motor potřebuje nějaké úpravy. Postarám se o to sám."

"Dokážete si to všechno nyní představit ve své myslí ?"

Šeron stiskl páku vedle ovládacího panelu a já viděla, jak se z otvoru v trupu vysouvá rampa. MG zahalil zářivý paprsek bílého světla. Zvedl se, vznášel se ve světle a byl rychle tažen vpřed na rampu a do trupu vesmírné lodi. Rampa okamžitě sklouzla zpět a nezanechala po sobě žádné stopy otvoru na boku trupu.

"MG je docela v bezpečí v nákladovém prostoru, moje milovaná," usmál se Akon. „Na domovské planetě ho nebudete potřebovat – nejsou tam žádné čerpací stanice ani silnice.“

Šeron upravil tlačítka na ovládacím panelu. Znovu jsem cítila tu fantastickou vibraci, jako chvění zvenčí utěsněných kabin, když se vesmírná loď pohybovala v okamžitých protisvětelných harmonických, zesilovala frekvenční interakci rychlosti světla a zrychlovala geometrii času, měnila frekvence ovládající cykly hmoty a antihmoty – geometrickou matici časoprostoru.

Zavřela jsem oči a uvolnila se na pohodlné lavici, když mi Akon položil ruku na čelo. Cítila jsem harmonickou spřízněnost s veškerou substancí, rezonanci naladěnou na hmotu a antihmotu ve střídavých pulzech.

„Teď už chápeš, má milá, povahu našich pohonných systémů. **Rovnice je ve vaší mysli zcela jasná.** S námi se můžete pohybovat v harmonii. Můžeme poznat nádhernou jednoduchost přírody, když **měníme mikroatomy světla**, základní stavební kameny veškeré energie a hmoty – čisté elektromagnetické vlny, klíč k Vesmíru a veškerému životu, kde jsou všechny protony a neutrony složeny z mikroatomů. Dokážeš si to teď všechno představit ve své mysli ?“

"Ano vskutku !" Odpověděla jsem. „Vidím to všechno tak jasně v celé jeho nádherné jednoduchosti – seskupení mikroatomů v celé hmotě a antihmotě, sestávající ze tří ve čtyřech v střídavých pulzech. **Celý vesmír je pulzem energie, který rezonuje v harmonické interakci a vytváří různé tvary vln.**“

"Fyzická hmota, stejně jako tato vesmírná loď a my sami, není nic jiného než koncentrované silové pole. Jsme tvořeni těmito tvary vln a můžeme cítit a vidět podobné tvary vln, které rezonují v našem rozsahu frekvencí. Kosmická loď dosahuje posunu v časoprostoru jednoduše zvýšením frekvencí světla a času mezi jednotlivými pulzy fyzické hmoty. Je to planeta tvořená třemi spirálovitými pohyby vln v prostoru a přemísťuje se v rámci prostorových dimenzí planety snižováním frekvencí mezi pulzy. Tak se objevuje v časové geometrii planety, která může být kdekoli ve Vesmíru – v soustavě Slunce nebo úplně v jiné sluneční soustavě.“

„Rovnice jednotného pole, vytvořená harmonickou interakcí sjednocených diferenciálů pole vycházejících ze samotné vesmírné lodi, pokud jde o světlo nebo čistý elektromagnetický tvar vlny, se projevuje v dokonalé harmonii. Teď vidím jednoduchou rovnici, která to všechno vytváří.“

Písmena a číslice jsou jasně vidět v mé mysli – není třeba psát vzorec. Matematická přesnost a umístění čísel a písmen zůstane navždy v mé mysli. Je to již v mysli našeho dítěte, které se nyní narodí s těmito znalostmi vysoce pokročilé fyziky." nebe-lidem.cz

"Dobře. Tak to musí být. Jsi vynikající žákyně, má drahá, a opravdu hodná být jednou z nás a matkou mého syna."

Akon mě držel blízko v náručí a levou rukou mi tiskl hlavu na jeho hrud', takže jsem cítila silný tlukot jeho srdce v rytmické dokonalosti.

**A pak jsem to viděla – další skvělá koule, další domov života,
další ostrov pohybující se v obrovské prázdnotě Vesmíru, další Venuše.**

„Teď jste dva, o které se musíme starat. Mé dítě ve vás se hýbe a narodí se, jakmile dorazíme do mého domova. Váš krevní oběh byl vyčištěn čistým, čerstvým vzduchem ve vesmírné lodi. Přestože jste mnoho měsíců žili na farmě, kde byl čistý vzduch, **množství znečištění v zemské atmosféře nyní obklopuje celou planetu. Dosáhlo velmi nebezpečné úrovně. Kvůli této míře**“

znečištění přistáváme pouze ve vysoko odlehlých oblastech hor. Přicházíme. V malé chatce je pro vás koupel a převlečení." Držel mě blízko a šeptal slova lásky a šel se mnou do menší kabiny.

Jediný oděv, který jsem si oblékla, mi visel v bohatých a měkkých záhybech hedvábí ke kotníkům. Jednoduché a volné, skrývalo to zesílení mého pasu, visící z ramen. Měl široké volné rukávy jako kaftan a třpytil se zlatožlutě se zelenými vlákny.

"Zlaté hedvábí odpovídá tvým jantarovým očím," řekl Akon tiše. Držel mé nohy ve svých velkých rukou. "Vaše chodidla jsou malá a široká - není potřeba omezovat boty."

Na nohy mi nasadil nádherné hedvábné sandály v barvě safírového moře. Pak se převlékl ze svého stříbřitého obleku do oděvu z měkkého zářícího hedvábí a do sandálů jako já.

Haben nás zavolal, abychom se přišli podívat do objektivu. Přesunuli jsme se k lesklé zakřivené stěně a naše myšlenky spustily elektronické dveře, které se otevřely, když jsme se přiblížili.

Zatajila jsem dech vzrušením, když jsem v objektivu zahlédla ohromné barvy. Nejúžasnější podívaná nabírala tvar, zalitá zářivě žlutou, růžově červenou a modrou s obrovskými pruhy měkké růžové červené, které sahaly do hedvábné temnoty bezedného prostoru. Jasně barvy se po chvíli vyjasnily a v dalekých končinách prázdnoty zářily dvě gigantické hvězdy. Jedna zářila temně modrým zářením a druhá nádherně růžově rudou. Třetí, mnohem menší hvězda vibrovala v měkkém zlatém světelném záření na široké oběžné dráze kolem těchto dvou.

Tohle byla Alfa Centauri, viděná v celé kráse nedotčené radiace. Velké, dorůstající hvězdy se v rozkvětu svého života vzájemně vyrovnaly a ukřívaly rasu lidí, kteří krotí větry Vesmíru, aby poháněli své krásné vesmírné lodě. Skrze filtrovanou čočku jsem pozorovala úžasné protuberance, které se v nepřetržitě neklidu posouvaly, zatímco rytmické vlny a větve světla vyzařovaly z fotosféry v hustém záření. Ohromující energie naplnila rozsáhlé oblasti Vesmíru, které obklopovaly nádherně této trojité Sluneční soustavy, a sláva Akonova domácího systému naplnila čočku nádhernými barvami a pohyby.

A pak jsem ji uviděla – další zářivou kouli, další domov života, další ostrov pohybující se v obrovské prázdnotě Vesmíru, další Venuši. To byl Meton neboli Venuše II – domov vyspělé rasy lidí, svět mírného podnebí a mírných lidí, rozlehlá moře safírově modré a smaragdové ostrůvky v atmosféře podobné Venuši v době, kdy žila, s počátky této fantastické rasy lidí.

Ostatní planety byly vidět s jejich jasnou atmosférou, pohybující se pomalu a elegantně kolem malé zlaté hvězdy. Hvězda se pohybovala se svou družinou sedmi planet na oběžné dráze kolem dvou velkých hvězd, hluboko v ohromné koróně tohoto velkolepého hvězdného systému známého pozemským lidem jako Alfa Centauri.

„Hvězdu našeho systému znají lidé na Zemi jako Proxima Centauri a všechny tyto planety obývá naše civilizace. Žijeme v konstruktivní harmonii a míru. Přestěhovali jsme se z Venuše v soustavě Slunce, abychom zde vytvořili svůj domov, který je nyní trvalý, protože můžeme ovládat své prostředí. Naše věda a naše chápání hvězd, planet a slunečních soustav značně pokročily od doby, kdy jsme žili na Venuši. Venuše je pro nás stále domovskou planetou – kolébkou naší rasy – a právě z tohoto důvodu přicházíme do Sluneční soustavy, abychom se dotkli povrchu této planety a **znovu ji přivedli k životu**. Pod svým pouštním povrchem stále žije a vzkvétá. Nádherné hory růžově zbarvených skal budou opět dýchat atmosférou blankytné oblohy a vlhkodárné mraky se rozproudují nad hladinu a znovu vytvoří moře.“

"A proměnná hvězda její soustavy, Slunce... dokážeš teď zkrotit Slunce ?" Zeptala jsem se.

"Skutečně, ano. To je to, co právě děláme."

"Změní to klima na Zemi ?"

"Samozřejmě. Veškeré planetární počasí je řízeno hvězdou Sluneční soustavy planety."

"A trojitý systém, jako je tento ?"

"Jsou to stabilní, dorůstající hvězdy bez magnetických anomálií," vysvětlil Akon. „Interagují s harmonickou rezonancí a vytvářejí na planetách rovnoměrné klima. Díky tomu je také mnohem bezpečnější pro naše vesmírné lodě pracovat v harmonické interakci se sjednoceným polem hmoty a antihmoty. Anomálie v zemské atmosféře způsobily smrtelné nehody dvěma našim vesmírným lodím, když cyklus hmoty a antihmoty jejich pohonných systémů posunul frekvence při pohybu v rezonančních polích systému. Výsledkem byly obrovské exploze, které uvolňovaly vysokou úroveň radiace. Naši vědci v okamžiku detekce poplachu na vesmírných lodích nastavili kurz nad odlehlými, neobydlenými oblastmi planety Země. K výbuchům došlo v atmosféře a na povrchu zůstaly neobvykle vysoké úrovně radioaktivity.“

"Ach. Takže to objasňuje záhadu Tunguské tajgy," zašeptala jsem s úžasem, "kde výbuch nad hlavou roztrhal les na kusy. A samozřejmě, posádka prostě zmizela." Nezmohla jsem se na nic a přistoupila jsem blíže k Akonovi.

Nádhera ve Vesmíru velkých hvězd a sláva Akonova domovského systému naplnily čočku jako elektrická fata morgána, kterou jsem viděla kdysi dávno na staré mateřské lodi, která dokázala přinést tuto fantastickou scénu svým lidem daleko v jiných a podivných slunečních soustavách, aby zůstali v kontaktu s jejich časovým systémem přes vzdálené končiny mezihvězdného prostoru. Venušanská mateřská loď si stále udržovala vysoce civilizovaný kontakt se svými lidmi, který měla v dávných dobách, bez ohledu na to, kam v Galaxii nyní migrovali.

Naše vesmírná loď se hladce pohybovala v jejím prostředí jako přirozený nebeský objekt a objevila se vysoko v atmosféře rychle ubíhající planety Meton – neboli Venuše II – druhé planety vně zlaté hvězdy, Proximy Centauri. Když jsme sestupovali, nad mořem se vzdouval velký lesknoucí se mrak, jehož úpatí se táhlo a houstla opona deště. Záření tří hvězd vyzařovalo zlatou záři z obrovských kupovitých hlav, které se rozprostíraly po safírových mořích.

Přiblížili jsme se ke kruhové střeše domu z lesklého materiálu jako mramor. Krásná budova byla postavena na pódiu obklopujících kruhové schody – dokonale symetrické, tyčící se ze smaragdových trávníků lesklé trávy a rozptýlených půlkruhových záhonů zářivých květin. Stromy s jasně zeleným listím byly roztroušeny po krajině jako velký park.

Kosmická loď se tiše usadila na střeše, její lesklý povrch neznečistily obrovské vzdálenosti, které urazila, ani atmosféra planet. Loď se posunula za rychlost světla, jak tomu lidé na Zemi rozumějí, a tím překonala sílu Vesmíru. Při rychlém průchodu časem zničila nekonečná moře Vesmíru, šla s tlakovou silou Vesmíru – gravitací – a dosáhla vyšších oktáv rezonance absorpcí samotného světla. Tak to zničilo světelnou závoru. vesmirni-lide.cz

Jak se báli vědci Země, když se pokusili zničit zvukovou bariéru v atmosféře letadlem, pomyslela jsem si. A přesto se ukázalo, že je to všechno tak velmi jednoduché – žádný problém – jako nyní se světelnou závorou. Dosáhnout jiné sluneční soustavy během několika sekund, téměř okamžitě, prokázalo jednoduchost vesmírných lodí nebo létajících talířů rychlejších než světlo.

„Pamatuji si, jak se v minulých letech báli zvukové bariéry. Nevěděli, co mohou očekávat nebo jak překonat problém rychlosti v atmosféře Země. DH Swallow Geoffreyho de Havilland explodovala

ve snaze prolomit zvukovou bariéru, stejně jako některé z těchto krásných vesmírných lodí explodovaly při prolomení světelné bariéry."

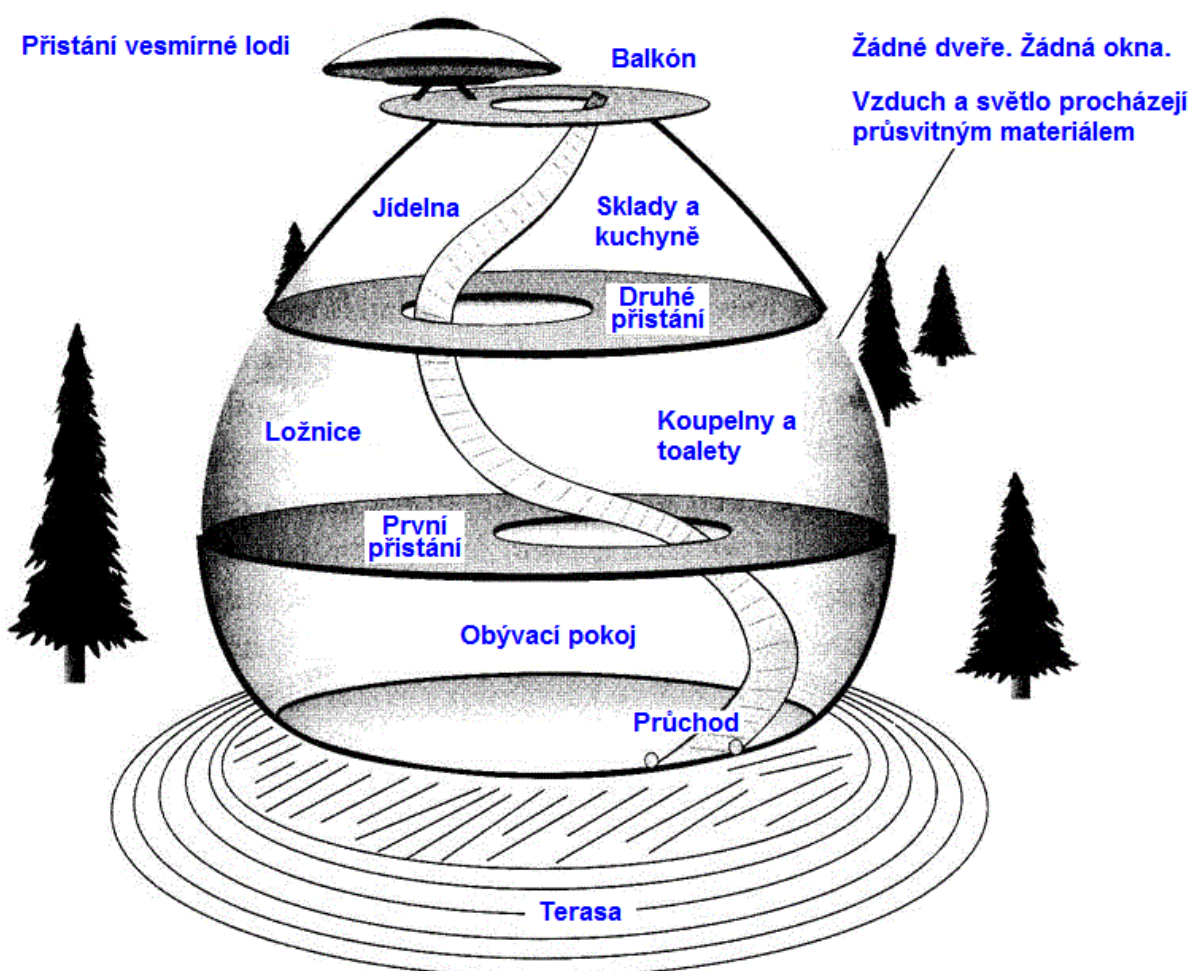
Šeron stiskl tlačítko na ovládacím panelu, aby zrušil systémy vesmírné lodi. Počkali jsme několik sekund, než se polní diferenciály rozplynuly, a Akon šel k zářící stěně.

Dveře se po jeho myšlence otevřely. Slyšela jsem radostné hlasy a smích, když nás Akonova rodina přišla pozdravit do vesmírné lodi. Akon mě vzal za ruku a vedl mě dolů po jediném schodišti, které sestupovalo do domu z přistávací rampy. Kruhový balkon s jemně vyřezávaným zábradlím zářil leskem perel na zlatých stěnách. Otočil se kolem budovy a přivedl nás do druhého patra. Hluboko dole jsem viděla velký obývací pokoj – obrovskou kruhovou komnatu plnou nádherných barev spektra na podlaze, stěnách, gaučích a pohovkách.

AKONŮV DŮM NA METONU

Elizabeth Klarerová
Jihoafrická republika 1977

Jedná se o počítačově navrženou kopii autorčiny původní kresby.

Stromy, tráva a květiny, rozlehlé trávníky.

Světlo vychází z točitého schodiště;
tím se člověk vznáší nebo
je vtažen do stavu beztíže.

Strana 90

Schodiště se svažuje postupně,
zavěšené bez podpěr.

V případě potřeby místo stoupání
použit gravitační pás
(samozřejmě jsem použila schody).

Doplnění podle knihy **ZA SVĚTELNOU BARIÉROU, BEYOND THE LIGHT BARRIER, 1977**: Planeta **Meton** je jedna ze 7 obydlených planet sluneční soustavy Proxima Centauri 4,3 světelného roku od nás ve **vnějším, přírodním Nebi** uzpůsobená obyvateli podle jejich původního **světa na Venuši** v naší **Sluneční soustavě**, který museli v dávné minulosti opustit kvůli zvyšující se aktivitě Slunce. Tato aktivita se zvyšuje v mnohem delších periodách než 11 let a dnes v roce **2023** je opět na vzestupu. Proto se lidem této Země nejen mění klima, ale mění se i tektonika planety. Klima je měněno také lidskými negativními myšlenkami, ničením ozonové vrstvy jedy a znečišťováním ovzduší. Slunce je regulováno do určité míry **Anděly vnějšího Nebe**, ale pokud s nimi pozemské vlády nespolupracují, nebudou to dělat neustále ! Pak je krajním řešením jen Evakuace pozitivních lidí, cca 2 % obyvatel. V nákrese domu na Metonu jsou toalety jen pro návštěvníky ze Země, Vesmírní lidé je nepotřebují, protože nemají vylučovací orgány. Přebytkovou energii vylučují barevným světlem a vůněmi.

www.andele-nebe.cz www.vesmirni-lide.cz

Zpracoval CZ: Ivo A. Benda 24.7.2023

Obrázek 1 - Akonův dům na Metonu

Točité schodiště se stáčelo uprostřed kruhové budovy, zábradlí ručně vyřezávané do krásné jemné kružby květin a vinné révy. Tyto řezby byly vyrobeny ze stejného zářícího materiálu, jaký jsem viděl na vesmírné lodi. Položila jsem ruku na hladký a krásný povrch a pomalu jsme šli dolů.

"To je ale perla !" Řekla jsem. "Opravdová perla ! Místy je také nerovná a má ten přirozený růžový lesk. Je živá a vydává světlo !"

Zastavili jsme se, abychom obdivovali krásnou řezbu.

"Naše vodní atmosféra zde a ve vesmírných lodích udržuje perly živé a zářivé jako v jejich přirozeném prostředí, moři," vysvětlil Akon. „Perly používáme pro stavbu našich domovů a pro stavbu našich vesmírných lodí. Perla žije se zářivým světlem a my pěstujeme tuto krásnou živou látku v našich obrovských mořích. Žijeme s ní stále, protože generuje světlo Vesmíru pro naše energetické potřeby."

"Jak krásné je s nimi žít ! Vždy jsem miloval perly."

Podívala jsem se Akonovi do očí. Dal mi ruku kolem pasu, abych se o něj mohla opřít a sundat váhu z nohou.

"Má milovaná, dám ti perly, které budeš nosit vždy blízko tvé kůže."

Otevřel truhlu připevněnou k zábradlí a zvedl ten nejkrásnější perlový náhrdelník, jaký jsem kdy viděla – dvě řady zářících, rovnoměrně poskládaných růžových perel, se sponou osmi semenných perel obklopujících krásný rubín. Stála jsem jako okouzlená uprostřed schodiště, když mi je položil kolem krku. Měkký, hladký chlad kamenů způsobil, že jsem slastně zalapala po dechu a zvedla jsem ruku, abych si je přitiskla ke krku.

"Jejich světlo vám dá světlo vždy. Noste je vždy s prstenem a naše komunikace zůstane navždy nepřerušovaná." Akon mi položil ruku pod bradu a zvedl můj obličej k jeho. „Má vyvolená, tyhle perly nechala v truhle moje matka. Opustila je pro mou vyvolenou, o které věděla, že přijde z jiné planety.“

**Muži Země žijí ve světě chaosu a zkázy.
Toto jsou výšiny jejich porozumění,
a vodíkové bomby jsou limitem jejich síly.**

Pleja a Haben ke mně přišli a objali mě, objímali a líbali mě na obě tváře.

"Vítej doma, drahá," řekla Pleja. "Jsme tvoje rodina – tvoji příbuzní."

Theton přišel také se svou družkou Lyrou a jejich třemi dětmi, aby mě přivítali objetím a polibkem na obě tváře.

"Jak jste všichni úžasní a milí," řekla jsem a mé srdce překypovalo láskou k nim všem. Znovu jsem každého z nich objala a políbila. "Děkuji, že jste mě nechali přijít. Jsem ráda, že jsem tady."

Otočila jsem se na Akona, který mě zvedl do náruče a nesl mě dolů po schodech, ostatní nás následovali do velkého kruhového obývacího pokoje. Jeho krása mi vyrazila dech. Akon stál uprostřed místnosti, stále mě držel v náručí, a já vzhlédla k dokonalosti klenutého stropu, namalovaného třemi hvězdami Alfa Centauri. Svě životodárné paprsky vrhají po celém domě v přirozeném osvětlení vycházejícím ze zářící zářivé látky perly. Vstřebávala jsem krásu atmosféry v

domě – vibrace barev byly obzvlášť silné, bez bledých nebo nevýrazných barev. Všude se snoubily jasné a nádherné barvy spektra přírody s hlubokou hedvábnou jemností, která mi vyrazila dech.

Jemná hudba hraná na struny se linula místností ze zvukové desky kopule nahoře – hudba takové čistoty a dokonalé kompozice, že její kouzlo vzrušovalo mou duši a mé tělo reagovalo extází na vibrace. Akon mě jemně položil a moje hedvábné sandály se trochu zabořily do pevného, měkkého koberce.

"Hudba je univerzální jazyk," řekl. „Cítíme vibrace, harmonii kompozice. Nádherné barvy také vydávají vibrace pro naše blaho. Rostliny, jak je vidíte růst v této místnosti, prosperují s láskou, harmonií a vibracemi naší hudby. Žijeme s krásou a pohodlím."

Domy lidí z Metonu nebyly vyšší než tři patra, jak jsem se dozvěděla, ale žili jen v prvních dvou patrech. Horní patro bylo použito pro kuchyň a sklady. Raději žili a spali blízko země – bylo to zdravější a umožnilo jim to udržet si magnetické impulsy vyzařující z planety. Tyto impulsy byly vedeny kruhovou konstrukcí domů samotných a byly uvolňovány uvnitř tvarovanou perlou.

Metonští lidé neměli žádné napětí ani agresivní myšlenky, což jim umožňovalo zachovat si zdraví a dlouhověkost. Vzhledem k vyspělým životním podmínkám a způsobu života nepotřebovali peněžní systém. Krásu a pohodlí života sdíleli všichni obyvatelé, což mělo za následek čas na kultivaci mysli a dosažení velkého kulturního základu a zázemí. Veškeré znalosti byly nasměrovány do konstruktivní práce a rekreace – umění a vědy se zabývaly všemi a vytvořily velmi pokročilou a konstruktivní civilizaci, kde násilí a války byly naprosto neznámé.

"Pojď, má drahá," řekl Akon. Posadili jsme se na nízkou a velmi pohodlnou pohovku, jejíž vysoká záda mi podpírala páteř a ramena. Akon mi zvedl nohy a položil je na měkký, vysoký polštář.

„Udržíme harmonický kontakt s ostatními rasami na jiných planetách,“ pokračoval, „ale úzký kontakt nebo mísení jsou mezi naší rasou mimo tuto sluneční soustavu neznámé. To je důvod, proč je vybráno jen několik lidí mimo tuto sluneční soustavu pro účely rozmnožování, aby vlili novou krev do naší starověké rasy. Vybíráme pouze těch pár, o kterých víme, že se znovuzrodili z mateřské planety Venuše. Ty, má milovaná, máš tuhle rasovou vzpomínku. Vaše prastará linie sahá mnoho tisíc let zpět v pozemském čase. Vystopovali jsme vaše předky a to vše bylo zařízeno, když jsi se narodila."

"Víš toho tolik !" Řekla jsem s myslí plnou úžasu. „Dokonce i k narození tvého syna. Věděl jsi, že to nebude dcera. Jak jsi to věděl ?"

"Vzal jsem tě ve správný čas," řekl Akon, "když jsem zjistil tvé vibrace. To se muselo udělat dvakrát. Milovat se s tebou dvakrát byl ten nejkrásnější zážitek a taky to bylo nutné, protože mít kluka je mnohem těžší ! Samčí sperma trvá jen několik hodin, takže jsem musel být přesný během několika hodin o tvé ovulaci."

"Byl to ten nejkrásnější zážitek v mém životě," zašeptala jsem, když jsem líbala Akona.

Pleja vešla do místnosti a nesla stříbrný podnos s občerstvením. Přinesla mi misku ovocné šťávy.

"Vypij to všechno," řekla. „Bylo to venku ve světle hvězd a absorbovalo životodárné záření, které filtruje naši hustou atmosféru. Jsem tak šťastná, že jste se s Akonem tak dokonale spárovali – to se u jiných planetárních bytostí stává jen zřídka. Váš syn bude skutečně velmi zvláštní a neobvyklý. Takové párování je po všech těch eonech času velmi důležité, protože naše rasa se navzdory našim metodám vědeckého šlechtění stala velmi inbrední."

„Láska bude navždy vašim poutem a vaše duše nyní patří sem, ačkoli vaše tělo stále patří Zemi. Když vaše tělo zemře na Zemi, duše se sem vrátí. Vaše fyzické tělo je pouze skořápka kolem vás, která chrání duši energie. Když odpadne, skutečné já – božská jiskra života – se v cyklu evoluce přesune do nekonečného bezčasí.“ cosmic-people.com

Pleja mě něžně políbila a pak pokračovala. „Cyklus se znovu změní a vy se znovu stanete hmotou, zrození do fyzického těla, v jakém jste nyní. Tento proces je cyklem evoluce v duši a myslí a paměť rasy je vždy uchovávána ve vašem podvědomí. Postupně se vyvíjíte všemi dimenzemi času až do věčnosti, kdy buňky těla přestanou degenerovat. Lidstvo je součástí věčnosti. Tuto velkou pravdu jsme našli, když jsme se přesunuli do dalekých končin Vesmíru za světelnou bariéru.

„Všichni máme věčný život v čase, neustále se pohybující přítomnost. Pouze tehdy, když je dosaženo rovnováhy, měníme vibrace a pak skutečně najdeme radost v životě navždy. Ve spektru času vidím, má drahá, že přechodné sevření vaší duše na Zemi bude brzy přerušeno a vy se k nám zde znovu připojíte navždy. Nebude to dlouhé čekání. Zatímco na Zemi zůstává srdeční tep naladěný na nižší vibrace času a je zaznamenána pomalejší tepová frekvence, zde na Metonu se srdeční tep časem vyladí na vyšší vibrační frekvenci. Načasování vašich srdečních tepů vypadne z rytmu ve snaze udržet čas s vibrační frekvencí časového kontinua této planety.

„Bylinné šťávy, které jsem ti právě dal, upraví tvůj srdeční tep a zabrání jakémukoli utrpení. Zmírní to vliv naší atmosféry na tvé srdce, dokud ti nedonosíš Akonova syna, aby se mohl narodit na této planetě a naladit se na prostředí, kam patří.“ Pleja mávnutím ruky zakončila slovy: "Víte a jsme rádi, že možná nikdy nevděchne drsnou atmosféru, kterou nyní způsobilo lidské znečištění životního prostředí Země."

Při pohledu přes dlouhé otevřené dveře obývacího pokoje jsem uviděla hluboké safírově modré moře. Vody jiskřily v jemných vlnách, které dopadaly na bílou pláž, pulz jejich energie se šířil oscilacemi molekul vody, které se pohybovaly v rytmických vlnách od vzdáleného obzoru. Bylo to mírné klima, odrážející se v klidných mořích.

Rasa je ovlivněna klimatem, ve kterém žije. Ne, tady na této planetě by nemohlo dojít k nelítostnému a podivuhodnému pochodu bouří přes pevninu a moře, zanechávající pásy zkázy, chaos, nervové napětí a chaotické změny v magnetické frekvenci. Mocné bouře Země, zplozené silnými větry nestabilního atmosférického tlaku, vládnou jejímu nebi a lidé na této planetě se sklánějí v úžasu a zděšení před náporom nepřátelských mraků. Přesto tyto živé buňky, které se množí v mrazivých výškách – v závislosti na hluku a ničení jejich postupného pochodu po povrchu planety – lze zkrotit. Bez ničivé síly se mohou stát jemnými a poskytovat jemné deště, které jsou pro život planety tak nezbytné.

Lidé Země žijí ve světě chaosu a destrukce. To je vrchol jejich chápání a vodíkové bomby jsou limitem jejich síly. Nestabilní podmínky, které tam panují, způsobují, že vlny nízkého tlaku spouštějí poruchy v kůře planety a výsledná devastace zemětřesení a vzdouvajících se moří je jasným ukazatelem rozsahu, v jakém zemský povrch dýchá oblohou.

**„Mohu ovládat elektrický rytmus tvého srdce po omezenou dobu,
což bude činit čtyři měsíce tvého pozemského času.“**

Na Metonu se vyvážené záření její primární hvězdy mísí s nesmírně prospěšným zářením velkých dvojhvězd. Tato planeta je obklopena obrovskou korónou jejího trojitého systému a srážky záření ze tří vyvážených zdrojů vytvářejí mnohem hlubší ionosféru obklopující planetu. Tento štít vzniká, když je planeta v teplotním rozsahu hvězd, což je nezbytné pro vytvoření těchto podmínek.

Magnetická moře obklopují planetu a chrání spodní atmosférický obal a život, jak jej známe, existuje na souši, ve vzduchu a ve vodách.

Ve vyšší atmosféře se třpytí a září krásné mraky. Spodní perleťová oblaka složená z ledových krystalků září perleťovým iridiscencí. Vyšší noční svítící mraky složené z kosmického prachu září a odrážejí stříbrně bílou záři. Z vesmíru vypadá Meton velmi jasně díky odrazu hvězdného záření z těchto vysokých mraků. Vypadá to podobně jako Venuše z Vesmíru v systému Země.

Pokoj a ticho atmosféry zavanuly do pokoje, přinášely vůni země a pachů moře, a já jsem toužila vyjít ven do jasného, svěžího dne.

"Pojď," řekl Akon a vzal mě za ruku. „Půjdeme na vrchol kopce. Osvěžení pro duši je pro tebe životně důležité, má drahá."

Tiše jsme prošli svěže zelenou trávou na svahu na jemně zaoblený vrchol a posadili se do voňavé trávy a květin pod krásným stromem. Byl to strom obrovské výšky, sahal rovně a vysoko do hluboké modře nebe. Jeho půvabné větve nesly lesklé, tmavě zelené listy a v symetrii zakřivené síly se vypínaly z růžově červené kůry kmene.

Jemný vánek od safírového moře mi ovíval tváře. S ní přišla nepolapitelná a exotická vůně tohoto moře, kterou jsem znala na vesmírné lodi, stejně jako před mnoha lety na Zemi, když jsem se k ní dostala, když jsem ležela blízko smrti v nemocnici Groote Schuur v dalekém Kapském Městě – vůně, která mě oživila a dala mi znovu dech života, když se kolem mě odehrávala tato nádherná scéna. Tady to bylo v celé své krásné realitě, což mi dalo novou chuť do života, abych zde naplnila svůj osud.

„Jak dlouho mi bude dovoleno zůstat tady s tebou na této krásné planetě ? Bude možné zůstat ještě chvíli ? Cítím se znovuzrozená a omlazená, jako by můj život právě začínal." Zaklonila jsem hlavu a podívala se do věčných hlubin safírově modré, když voňavý vánek se snášel ze svahu z dálky přes moře.

"Má milovaná, chci, abys zůstala se mnou navždy, ale to v současnosti není možné. Tvoje fyzické tělo se nebude schopno aklimatizovat na vyšší vibrační frekvenci v naší atmosféře, kterou způsobuje záření našich tří hvězd." Ta ovlivní rytmus tvého srdce. Tvé srdce má elektrické časovací zařízení, které je naladěno na hvězdu vašeho systému, Slunce, protože my zde na této planetě jsme naladěni na frekvenci rezonančních vibrací našich hvězd. Mohu ovládat elektrický rytmus tvého srdce po omezenou dobu, která bude činit čtyři měsíce vašeho pozemského času.

„Mám v úmyslu si tě po tuto dobu ponechat u sebe nejen kvůli sobě, ale i kvůli našemu synovi, který bude potřebovat blízkou přítomnost své matky – a také kvůli tobě. Budeš potřebovat blízkou přítomnost svého dítěte a svého druha. **To je v životě přirozené a nezbytné. Absence toho vytváří psychické potíže a nemoci, které mají na děti trvalý dopad, potažmo všechny nemoci krku a mandlí dětí na Zemi – dýchají znečištěnou atmosféru a rodiče je nechávají příliš o samotě, což má za následek strach a nedostatek bezpečí, nervové napětí a nedostatečný spánek a odpočinek. Tělo se tak dostává z rytmu a nemoc vzniká z nedostatku lásky, neustálé těsné blízkosti, harmonie a klidu. Lidé na Zemi jsou otráveni a nemocní v důsledku svého způsobu života.**"

"Můj milovaný, jak prostě úžasné !" Řekla jsem s radostí, když jsem objala a políbila Akona. "Teď tady můžu opravdu žít a užívat si každý okamžik svého života. Budou to ty nejkrásnější čtyři měsíce mého života." Dá mi to sílu uskutečnit svůj osud v budoucnu a vrátit se na Zemi s nadějí a láskou ke všemu v mém srdci."

"Tvoje srdce se však, má nejdražší, nikdy nevzpamatuje. Vždy teď vypadne z rytmu, dokonce i zpátky na Zemi, kde na něj sluneční vítr nebo erupce budou mít špatný vliv ve vrcholných obdobích cyklů slunečních skvrn."

"Ach ! Ale jak to všechno stojí za to !" Vykřikla jsem k otevřenému nebi, když jsem roztáhla ruce do Vesmíru. "Milovat tě a mít tvého syna a žít s tebou čtyři měsíce ! Jakákoli oběť za tohle všechno stojí. Přesto to není nic takového jako oběť," pokračovala jsem, plná úcty a úžasu. „To platí pouze pro lidské myšlenky. Tohle je život, skutečný život – a můj život ! Ach, jak jsem šťastná ! Tohle všechno mi nikdy nic a nikdo nemůže vzít. Je to můj život a bude se mnou žít navždy, aby mi dal sílu a důvod být – proč jsem – abych mohla zažít všechny ty zázraky a krásu, a aby mi dal důvod žít v tomto cyklu v čase. Všechno to tak mělo být a nic se na tom nemůže změnit. Je to neúprosný zákon Vesmíru."

"A Vesmír se o tebe postará, má drahá," řekl Akon a jemně mě objal, aby mě zvedl ze smaragdového porostu. "Jak myslíš a žiješ, tak Vesmír odpoví."

„Lidstvo může žít tak dlouho, dokud jsou jeho mozkové buňky regenerovány skutečnou rovnováhou životodárného záření z centra veškerého života.“

Krásná, zmítající se země se valila k velkým horám zakončeným zářícími růžovočervenými skalními stěnami, travnaté svahy poseté zlatými stromy. Jasně, jiskřivé řeky se třpytily v hvězdami zalité atmosféře a kaskádovitě si klesaly cestu k moři. Všude rostly exotické květiny v zářivých barvách a masy lilí kvetly jako koberec v lesích, kde příroda vládne v hojnosti bujné květeny.

V mořích, jezerech a řekách na Metonu je mnoho ryb a savců. Na zemi nejsou žádní velcí tvorové, jako jsou žraloci, ani masožraví tvorové. Suchozemští tvorové jsou býložraví a žijí na bujné zelené vegetaci. Přemnožení se řeší odvozem přebytečných tvorů na jiné planety, kde panují podobné podmínky, aby nedocházelo k ničení života.

Skotu je několik vyvolených, vědecky chovaných pro mléko. Nemají vůbec žádné rohy a jsou čistě bílé. Velmi mírní a přátelští, s velkýma měkkýma očima, rádi leží ve vodách jezer. Vždy je z nich cítit čistá, svěží vůně a nikdy nejsou nahnáni do budov jakéhokoli druhu. Dojí se na otevřených polích — přijdou, když jsou zavoláni. Jejich mléko má vysoký obsah bílkovin a základních minerálů a má lahodnou chuť. nebeska-univerzita.cz

Bílí koně poskakovali a hazardovali po smaragdových pastvinách, plní ohně a ducha, ale něžní a milující. Vycvičení reagovat na myšlenku, přiběhli k nám a jemně se přitiskli k nám, aby si našli dobroty. Zatajil se mi dech nad jejich krásou. Tady byli skuteční koňoví, bájná stvoření nebes, která táhla zlatý vůz Hélios přes auru hvězd. Byli to oni, kdo zplodil Araby s jejich jemnými hlavami a širokým obočím mezi velkýma laskavýma očima, klasickou křivkou propůjčující půvab do šířky nosních dírek a se zaoblenými čistě bílými těly tvarovanými do dokonalosti kostí. Znak jejich rodové linie, vyšlechtěný v kolébkových větrech nebes, je odlit do jemnější formy. Jsou jako jejich lidští přátelé, kteří také zplodili rasu lidí na Zemi a jejichž znak linie je také odlit do jemnější formy, zachycující texturu mraků z nebeské čistoty. Fascinovaně jsem sledovala jejich ladné pohyby na svahu kopce, když klusali dolů k potoku pod ním.

Ptáci byli nejkrásnější, jaké jsem kdy viděla. Nádherně zbarvené se hemžili po celé krásné zemi a zpívali kouzelné koledy ptačího zpěvu ve vyšších oktávách zvuku. Dokonale krotcí slétli z nebe nebo ze stromů, aby se usadili s chvěním důležitosti na vaší natažené ruce nebo ramenou. S množstvím přirozené potravy a vody přišli pro lásku a náklonnost, jak je tato civilizace po staletí povzbuzovala.

Dívali se na mě přátelskýma nemrkajícímá očima, hlavami nakloněnými na stranu a propukali v trylky okouzující písně, tekuté a čisté, přijímali mě jako součást scény, když se třepotali a poskakovali po trávě.

S povzdechem uvolněné spokojenosti jsem si lehla zpět na tlustou pohovku z měkké trávy. Velké zlaté včely bzučely a hučely mezi květinami a ukořábaly mě ke spánku. Akon mě nechal spát dál a dál, a když jsem se probudila, stále seděl vedle mě. Podívala jsem se mezi větvemi do temné modři za nimi a sledovala jsem, jak se po obloze pohybuje stříbrná loď.

"Jak krásné !" zamumlala jsem. "Skutečný mír, s uklidňujícím rytmem přírody."

Akon mi uhladil vlasy dozadu, když se opřel o loket s tváří blízko mé tváře.

„Náš způsob života je velmi jednoduchý – klidný a přímý přístup ke všem věcem v životě. Pravda nemůže být skryta a v našem postoji mysli není žádný úskok. Nemáme žádnou politiku, a tak je mír a harmonie ve všech věcech, které řídí naše civilizace. Stejně jako ptáci rádi relaxujeme a občas si zazpíváme.“

Akon pak zvedl hlavu k nebesům a zazpíval krásnou melodii bohatým, hlubokým a slavným tenorem. Rozrušená krásou a romantikou jeho hlasu se mi oči zalily slzami dojetí. Jak nádherný je život, když si člověk vytvoří pouto, které přesahuje všechny ostatní potřeby, spřízněnost a sympatie tak dokonalé, že se stane barometrem myšlenek a činů milované osoby.

„Můj hlas ti bude vždy zpívat, zpívat v dálce z jiného místa, protože jsme skutečně ve Vesmíru a na obloze jako kterákoli jiná světlá koule, kterou vidíme mimo naše systémy. Za Alfa Centauri je mnoho dalších jasných koulí, kde jsou ostatní obyvatelé Vesmíru a zpívají – navždy zpívají na hudbu hvězd. Věčná krása naší lásky zní v harmonii s nebeskými zvonkohrami, které rezonují v bezedných končinách Vesmíru. Naše píseň posílí mnohá okna tvé duše a v naší věčné jednotě nezůstane žádný smutek, ale jen štěstí.

Všichni musíme hrát svou roli při utváření a vývoji lidstva ve Vesmíru. Ty, má drahá, budeš muset mít **odvahu, být statečná a vrátit se na Zemi, abys udělala to, co musíš udělat.** Zpátky na Zemi se tvé srdce nevrátí k pomalejšímu rytmu času. Tvá tepová frekvence nezůstane naladěná na nižší vibrace, jako tomu bylo v minulosti. Tvé ponoření do našeho časového kontinua to vše změnilo. Postupně se lze aklimatizovat na vyšší vibraci pouze dietou a dechovými cvičeními. To samozřejmě vyžaduje čas a koncentraci přirozeným způsobem, protože jsme již připravili tvé srdce, aby se vyrovnalo s naším časoprostorovým kontinuem. Když tě však vezmu zpět na Zemi, budeš muset žít s lékem, aby jsi regulovala rytmus svého srdce."

V duchu jsem si tu scénu vtiskla. Potřebovala bych to po celou dobu, která přijde – zdroj síly pro budoucnost zpátky na Zemi, fontánu, odkud by se moje odvaha mohla doplnit během dlouhých let, které mě čekají zpátky na nepřátelské planetě. Vysoká vibrační frekvence v této atmosféře ovlivňovala mé srdce a cítila jsem svůj puls s alarmem – arytmie zůstávala zlověstně vysoká. Akon mi pevným jemným tlakem masíroval levou stranu hrudníku pod prsy. Dal mi bylinkovou tabletu, kterou jsem spolkla, a cítila jsem se lépe.

"Vždy jsme udržovali jemnou rovnováhu záření mezi živými mozky savců a živými hvězdami jejich systémů," řekl Akon. „Lidstvo může žít tak dlouho, dokud jsou jeho mozkové buňky regenerovány skutečnou rovnováhou životodárného záření z hvězdy jejich systému, který je středem veškerého života. Tímto způsobem se dokážou naladit a využít obrovskou sílu a vliv vyzařující z jádra Galaxie, věčnou životní sílu Vesmíru – úžasnou inteligenci světelných vln, neustále přenášených z hlubin Vesmíru.

Lidé se svými velkými mozky jsou schopni kontaktovat a uchovat si z tohoto obrovského rezervoáru znalosti moudrost, inteligenci a dlouhověkost, které jsou charakteristickými znaky duchovně vyspělé rasy. Lidský mozek vysílá rádiové vlny, aby se spojil s rádiovými vlnami vycházejícími z domovské hvězdy. Pokud je hvězda proměnná, jako je Slunce, záření neustále bombarduje planety a mozkové buňky živých tvorů degenerují. To je příčinou procesu stárnutí a tato stvoření se stávají agresivními a navzájem se loví. Rychle stárnou, protože jsou postiženy životně důležité mozkové buňky a začínají se rozkládat. **Jak odlišný by se stal příběh Země, kdyby lidé z té krásné živé sféry mohli změnit svůj postoj myslí – protože postojem myslí je produkt životního prostředí a klimatické změny lze vyvolat a ovládat.**

Nejsme přemnožení, máme metodu antikoncepce, která využívá jednoduchou rostlinu, která roste tady v lese. Tato bylina se přidává do jídelníčku mužů a žen podle potřeby a účinky jsou dočasné. Ve skutečnosti má bylina skvělé zdravotní vlastnosti a je prospěšným doplňkem stravy. Nevěříme v přelidnění nebo nahodilý populační růst, který velmi brzdí duševní expanzi a zdraví. Stejně jako se lidé na Zemi stěhovali do jiných zemí přes jejich moře, tak se i **my stěhujeme na jiné planety v Galaxii. Tímto způsobem udržujeme rovnováhu populace.**

Vibrace jsou nejintenzivnější v zemské atmosféře a mysl všech živých tvorů a citlivost rostlin jsou na tyto vibrace naladěny. Kvůli rozsáhlým masám lidstva, které se tísní na pevninách a městech planety, jsou tyto vibrace drsné a neharmonické. Takový nesoulad je nejintenzivnější v nižších oktávách a rezonance nejvíce poškozuje jemné buňky mozku. To představuje velké riziko pro duševní zdraví milionů vašich lidí a rychle se hromadí v nižších vrstvách atmosféry. Nadzvukové vibrace vysokorychlostních letadel jim tlačí na mozek, a přestože jsou ušima neslyšitelné, nebezpečí se zvyšuje v rezonanci neslyšitelných vyšších oktáv.

No, nic takového tady není, takže chci zapomenout na všechno chování lidí na téhle planetě. Teď tu mám tebe a mého syna."

Akon mě dlouze a něžně políbil.

Velký bílý mořský pták se usadil vedle nás, čechral sněhová peří a pozoroval nás jasnými zlatými očima, hlavu nakloněnou, jak ladně složil svá obrovská křídla na místo. Jemně jsem ho pohladila po hlavě a dala mu z Akonova váčku kousek ovesného chleba. Pták ho pečlivě kloval s jemným nádechem milosti a pak se odkolébál trávou a tiše si spokojeně cvrlikal. andele-nebe.cz

Jak krásné pro ptáky ! Nenastaly žádné extrémní zimní mrazy a letní vedra a žádné ničivé bouře, které by jejich jako pírko lehká těla bičovaly po obloze. **Roční období byla mírná a umírněná, ovládaná vědeckými metodami skvělých a úžasných lidí, kteří tiše zůstávali ve své vlastní doméně míru, utopie, která skutečně existovala. Proto si nepřáli navázat kontakt s vnějšími civilizacemi, které by mohly zničit jejich jemný způsob života. Když jsem zažila způsob života řízený civilizacemi na Zemi, plně jsem pochopila, proč si Akonova civilizace držela odstup a odmítala jakýkoli kontakt s vládami této planety.**

"Tady jsou koně," řekl Akon. **"Zapomeňte na barbary. Tady se do našeho systému nikdy nedostanou."** Kvůli nim jsme se odstěhovali ze Sluneční soustavy. Už zkoumají Venuši a Mars a vysílají rádiové signály ve snaze s námi komunikovat. Je to pro ně velmi nebezpečné cvičení, které jim dává najevo svou pozici v Galaxii. **Existují další bytosti, bezohledné a vysoce pokročilé ve své vědě a technologii, které se mohou rozhodnout rozluštit tyto signály a následovat pozvání, aby kolonizovaly Zemi, místo aby dělaly přátelské pokroky, jak vědci Země doufají. Nemáme v úmyslu se do toho všeho zapojit."**

"Samozřejmě," odpověděla jsem. "Vaše civilizace by byla zničena, kdybys to udělal."

Sledovali jsme nádherné plavidlo, které se lesklo a blýskalo ve zlaté záři tří hvězd, jak klouzalo po hladině moře a pak stoupalo k vrcholu kopce. Vznášelo se v jiskřivém vzduchu a vypadalo étericky, když se zastavilo a vznášelo se nad námi. Ponořilo se do pozdravu a pak znovu zhaslo. Zamávali jsme lidem uvnitř a koně se kolem nás choulili pro ovesný chléb.

Akon mě zvedl na hřbet klisny, která tiše stála vedle mě. Její záda byla měkká a pohodlná a já zabořila ruce do její zasněžené hedvábné hřívky a sevřela její teplé boky svými koleny. Akon se vyšplhal na záda nádherného tvora, který zavzdychal a přiklusal k němu. Pohybovali jsme se z kopce, přes potok, směrem k horám. Nebyly tam žádné věci jako uzdy a sedla; koně reagovali na myšlenky a hlasy. Zdálo se, že stvoření s krátkými nohama klouzala po měkkém trávníku velmi pohodlným a ladným tempem a skákala po menších potůčcích a živých plotech. Brzy jsme dorazili k úpatí kopců a koně zpomalili, šourali se a přecházeli po svazích švihem, který pro ně byl zcela přirozený a neúnavný. Bylo pro mě druhou přirozeností být na hřbetě koně. Celý život jsem používala jejich čtyři nohy místo svých, protože jsem od jednoho roku jezdila na koních.

Dorazili jsme ke strmým skalním stěnám růžovočervené skály, právě když se mraky rozplynuly, a Akon mě zvedl z měkkého a širokého hřbetu klisny. Koně se šli napít z křišťálově čistého potoka, který bublal přes hladké kameny. Na břehu jsme našli piknikový podnos, který tam nechal Haben, když se vznášel nad potokem ve svém malém kruhovém člunu. Byl vždy tak přemýšlivý a laskavý a objevili jsme vynikající pochoutku připravenou Plejinyma jemnými rukama.

Zatímco odpočíval v překrásném delu s rozlehlým a nádherným výhledem na pevninu a moře, malý kousek růžové skály spadl z útesu nahoře a kutálel se proti mé noze v sandálech. Zvedla jsem ho a držela jsem ho v ruce – kus milovaného Metonu, ošlehaný a vyživovaný ve skalní stěně, pro mě vzácnější než nejvzácnější kameny planety Země.

"To je pro tebe," řekl Akon tiše, když vzhlédl ke skalní stěně. „Kousek mého vlastního světa, který můžeš mít a vždy držet – talisman, který ti dodá sílu, když jsi daleko. I tato planeta ví, že sem patříš, má milovaná."

Umístila jsem zářící úlomek kamene do váčku s ovesným chlebem a přikryla ho měkkým zeleným mechem z břehu potoka – a pak jsem uviděla kapradinu dívčí.

"Ach !" vykřikla jsem.

"Samozřejmě, že můžeš," odpověděl Akon na mou myšlenku. Velmi jemně sebral kapradinu s kořeny a vložil ji do váčku. „Až se vrátíme, umístím kapradinu do speciální nádoby, kde může růst a prospívat. Tyto rostliny žijí věčně jako my a vždy se o ně můžeš starat."

"Takže teď mám skálu, půdu, flóru - a faunu, která je ve mně," zašeptala jsem Akonovi a hlas se mi třásl hloubkou mých emocí. "Ach, má milovaná, jak je to všechno úžasné, a ty jsi moje láska a můj život."

Akon přivolal koně a znovu mě zvedl na hřbet klisny. Jeli jsme tiše krásnou krajinou, přes pole vlnící se kukuřice a pšenice, které rostly jako přírodní trávy. Dále byla pole ovsu a ječmene. Obilí nebo kukuřice rostly všude hojně, zatímco různé druhy ovoce a zeleniny rostly na plochách vyčleněných pro takové pěstování. Nikdy nebyl nedostatek potravy a vegetace si udržovala stabilní tempo růstu bez zpomalujících vlivů počasí nebo Měsíce.

Bujnost vegetace vytvořila v troposféře vysoký obsah kyslíku a živočichové to vyvážili výdechem oxidu uhličitého, který je absorbován rostlinami. Nebylo nic – žádné znečištění uvolněné do atmosféry – co by poškodilo životně důležitou ozónovou vrstvu, která chránila planetu před ultrafialovým zářením. Atmosféra byla svěží a povzbuzující. Člověk se cítil plný bdělosti myslí i těla. Unavit se nebylo známo; člověk se cítil uvolněně a zcela bez jakéhokoli nervového napětí.

Obrovské zemědělské farmy dodávaly čerstvé potraviny nezbytné pro udržení života a zdraví v celém planetárním systému. Velké vesmírné lodě je také přepravily na jiné planety, kde kolonisté zlepšili podmínky pro budoucí generace za hranicemi Alfa Centauri.

**„Neboť My jsme zbytek, potomci těchto lidských bytostí,
které vyvinuly velkou a slavnou civilizaci na Venuši.“**

Mírné klima Metonu a dalších planet v systému přirozeně pomohlo vyvinout –velkou vyrovnanost –mysli jeho obyvatel. Elektrické bouře, které ovlivňují emoce kvůli měnícím se magnetickým polím, se vyskytují za rovníkovými zónami na jižní a severní polokouli. Rozmary klimatu byly pod kontrolou a výsledkem je, že do mírných a rovníkových pásem planety nezasahují žádné extrémní teploty a chlad. Dešťové srážky jsou vysoké, se střední vlhkostí kvůli obrovské rozloze moří. Vegetace je svěží a zelená, pokrývající povrch země; velké a malé ostrovy tvoří pevninu a jsou obývány v rovníkových oblastech. Polární čepičky polárních oblastí poskytují vzory větru, které zmírňují klimatické podmínky na povrchu planety. Zemětřesení nejsou známa. Posun pevnin byl zastaven magnetickou rovnováhou celé sluneční soustavy a povrch není vystaven různým a náhlým atmosférickým tlakům.

Tu a tam si klisna, na které jsem jezdila, utrhla sousto kývajících se ovesných hlav. Byla velmi obratná se svými hbitými ústy a nikdy nezpomalila ze svého stáda, plynule přecházela. S malým žaludkem koně tohoto plemene rádi jedí málo a často. Akon mi řekl, že tito krásní tvorové pocházejí z Venuše a že jeho civilizace přivedla bílé koně a bílý dobytek z Venuše, aby se aklimatizovali na Zemi a Marsu, než se úplně vystěhovali ze sluneční soustavy. Naložili tvory do obrovských mateřských lodí a přivezli je do Metonu, kde se jim nyní daří stejně jako v dobách dávných dob na Venuši, přičemž atmosféra, vegetace a moře jsou podobné těm na mateřské planetě. Potomci těchto bílých koní stále existují v kmeni Arabů na Zemi. Dobytek stále existuje v Indii, kde je považován za svatá stvoření. Kmeny Zulu také prahnou po stádech bílého dobytka. Prošli jsme kolem farmy bource morušového, kde na vegetaci v uzavřených oblastech žily tisíce obrovských červů. Jiní, připravení k předení, byli ve velkých nádobách, kde začali spřádat krásnou zlatou nit, jemnou, ale velmi pevnou, kolem dřevěného kolíku. Nedaleko byly hedvábné nitě vetkány do trpytivého materiálu a vytvořeny do jednoduchých vzorů a lidé si přicházeli vybírat barvy na šaty a tuniky. Cítila jsem jemné záhyby vlastního hedvábní šatů, tak hladké na dotek a příjemné na nošení na mé kůži.

Akonovi lidé byli přirozenou, konstruktivní a energickou rasou, každý jednotlivec dělal práci, kterou nejvíc miloval a pro kterou se hodil. Ve skutečnosti byli všichni jednotlivci, žádní dva stejní a všichni byli zcela svobodní a šťastní bez jakýchkoli omezení. Jak se liší od Země, pomyslela jsem si, kde se lidé masově vyráběli, aby se přizpůsobili módě a všichni vypadali stejně a museli také myslet stejně; jinak se stali něčím odděleným a stádo se jim vyhýbalo.

Po návratu domů jsme koně nechali jít a sledovali, jak cválají směrem k moři, sněhové ocasy proudící ve větru jejich rychlého průchodu. Radostně jsme objali Pleju a Habena, kteří na nás napjatě čekali, protože věděli, že jízda a cvičení uspíší narození syna Akona.

Všichni jsme tiše seděli v krásném obývacím pokoji a sledovali, jak se scéna zhmotňuje jako opona přes celou místnost. Byla to scéna v historii, zpět v čase, dechberoucí vize v elektrickém preludu. Ukazoval lidi světlé pleti s mandlovými očima, jak si prohlížíjí novou planetu a mluví mezi sebou zvláštním a krásným jazykem. Země byla tropická a porostlá bujnou vegetací. Velké stromy, ověšené popínavými rostlinami, zasahovaly k okraji širokých písčinych pláží, kde dlouhé lesklé vlnolamy narážely na zlaté písky v pěnivém vzrušení, které naznačovalo neklidnou atmosféru.

Divoká stvoření štěbetala a křičela v hustém listí, které bylo plné zvuků hemžícího se života, mužného a nelitostného v plodnosti tak teplé a vlhké atmosféry. Obloha byla tmavá a bouřlivá a po obloze se táhly dlouhé mraky. Za lidmi spočívala na široké pláži malá kruhová vesmírná loď.

„Naše první vědecká průzkumná loď právě dorazila na Zemi,“ řekl Akon, „poprvé přistála na podivné planetě. Velké pevniny byly drsné a primitivní, s mnoha sopkami a moře byla bouřlivá a nemilosrdná. Planetě trvalo mnoho a mnoho let zkrocení, než jsme mohli žít na povrchu.“

Scéna se znovu posunula a ukazovala povrch jiné planety, velmi odlišné planety, s krásnou křivkou pláže, která se setkala s rozlehlým, temně modrým mořem, poklidným pod safírovým nebem. Smaragdová zeleň zvlněných pastvin se svažovala k horám s růžovočervenými útesy. Krajinu zdobily velké stromy, bohatý terén pokrývaly pestrobarevné květiny a prchavá a očarující vůně se mísila s pachutí rozlehlých moří. Čerstvé listí a flóra země potěšily mé smysly a zhluboka jsem se nadechl.

Tohle byla Venuše. Její sláva opět žila v elektrickém preludu, hluboké atmosféře odrážející blízké a intenzivní záření Slunce. Planeta odrážela světlo ven do vesmíru, přičemž přes rozlehlou ionosféru a širokou ozónovou vrstvu na povrch pronikalo pouze prospěšné záření. Tímto způsobem byla Venuše chráněna před smrtelným zářením její hvězdy. Kosmický prach, přitahovaný Sluncem, vytvořil kolem planety vysoká noční svítící oblaka, která do svého odrazu přidala více světla.

Venuše je domovem života v obrovské prázdnotě nebes, kde v její pomalé rotaci není žádná temnota. Jeho blízkost ke Slunci udržuje horní hlubiny atmosféry osvětlené zářícím soumrakem po celou noc.

„K realizaci potřebuje mysl člověka obsáhnout celý Vesmír a vědět, o čem to všechno je.“

Potom Theton promluvil krásným jazykem svého lidu. Překlad mi přišel přímo do uší z vysokého opěradla pohovky, na které jsme s Akonem seděli.

"Kolébka lidstva, mateřská planeta, vyvedla lidskou rasu z rozlehlých, teplých moří pokrývajících její povrch safírově modří. Byli jsme zplozeni ve slaných mořích a naše krev stále obsahuje její solanku." Naše životní krev je jen dědictvím slaných moří. Bylo to během raného středního věku této Sluneční soustavy, kdy se vyvinul úsvit lidského života. Vznik lidstva v supernově vytvořil adaptabilní druh života, který si vždy zachoval lásku k mořím, odkud přišel – z lůna našeho Stvoření – s životodárnou tekutinou, která stále proudí našimi žilami.

„My jsme zbytek, potomci těch lidských bytostí, které na Venuši vyvinuly velkou a slavnou civilizaci. Stabilizoval je mír a harmonie mezi sebou, s přírodou a Vesmírem.“

„Rozptýlené ostrůvky jako smaragdy dřímaly ve filtrovaných paprscích dorůstajícího Slunce. Hluboká reflexní atmosféra blankytné oblohy se zasněženými mraky přinášejícími deště mírného podnebí dala dech našim předkům, kteří se koupali v teplých mořích a dýchali čerstvý kyslík vlhké atmosféry. Vlasy nebo srst na těle byly zbytečné, protože teplé klima, stabilní atmosféra a klidné moře poskytovaly ochranu. Dlouhé krásné vlasy na hlavě chránily mozek před kosmickým zářením. Vlasy byly z tohoto důvodu plné statické elektřiny a byly blond nebo zlaté, aby odrážely paprsky. Chlupy chránily i stydké oblasti těla. Původní Venušané leželi na zlatém písku, když vycházeli z moře, aby spali během soumraku.“

„Po celé věky žili v mořích a na ostrovech úchvatné krásy a živil se rostlinami v mořích a na zemi. Záření z hvězdy bylo během denního světla filtrováno přes hustou atmosféru, když naši předkové

trávili čas v moři. V kůži, která zůstala bílá a jemná, jako je tomu u nás, až do této epochy času, tedy nebyl žádný pigment. Máme přirozenou touhu po moři, předávanou nám v průběhu věků. Pečujeme o naši bílou pleť proti škodlivému záření hvězd. jak-prezit.cz

„Naše věda a technologie se vyvíjely mírovou existencí v souladu s přírodou a rozšiřovaly se. Prozkoumávali jsme vyšší atmosféru ve snaze objevit, co leží za vysokými oblaky kosmického prachu.“ Naši vědci zdokonalili vesmírné lodě naplněné héliem, aby mohly plout za hranicemi atmosféry, kde jsme objevili další světy zářící odraženým světlem Slunce. Pak jsme si přáli prozkoumat tyto jiné světy a zdokonalili jsme vesmírné lodě, aby překonaly daleké končiny Vesmíru. Dostali jsme se k našemu sousednímu světu – binárnímu systému, který se zdá nejzajímavější, s větší planetou ukrývající život. Po přistání na Zemi, které jsme vám ukázali v prvním odrazu v čase, jsme pokračovali do Vesmíru a přistáli na Marsu, čímž jsme obsáhli tři vnitřní planety Sluneční soustavy, kde teplotní rozsah od hvězdy umožňuje existenci aktivního života, jak jej známe.

„Tyto tři planety vzkvétaly v míru a harmonii po eóny času. Ale vždy připraveni chránit své dědictví v násilném vesmíru, vědci této utopie zjistili chybu v rytmu Slunce. Jak stárla, stala se proměnnou hvězdou a expandovala smrtící radiací v cyklech času na své cestě evoluce. Cyklus se opakuje častěji, jak hvězda stárne a ztrácí uvnitř tlakovou rovnováhu.

„Naši vědci cestovali na svých hvězdných lodích pryč od mateřského systému, aby hledali nový a dorůstající hvězdný systém, který by ukryl národy jejich civilizace a zachoval jejich rasu. Obrovské vesmírné lodě byly zkonstruovány tak, aby cestovaly bezedným mezihvězdným prostorem a odvážely miliony lidí pryč ze Sluneční soustavy. Naši vědci našli sousední systém a přistáli tam a postavili své sídlo na čtyřech mladých planetách schopných ukrývat život, jak ho známe. Časem naše civilizace zlepšila podmínky na zbývajících třech planetách soustavy a nyní obsazujeme celou sluneční soustavu známou jako Alfa Centauri.

„Vesmírné lodě, které jsme použili, abychom naši civilizaci vzali na Alfa Centauri, jsou známé jako mateřské lodě – jsou to staré lodě, ale v současnosti se stále používají. Přenesli jsme koně, dobytek a další jemné druhy zvířat v těchto vesmírných lodích do jejich nových domovů v Alpha Centauri, stejně jako mnoho druhů ptáků.

„Vědci zanechali na Zemi zbytek svých lidí, aby zplodili novou rasu lidstva přizpůsobenou planoucí hvězdě. Udržovali země na daleké severní polokouli planety, protože přírodní otřesy v průběhu eonů změnily tvář zemí a moří v rovníkových a jižních oblastech. Potomci těchto lidí jsou nyní natolik prokřížení a těžce zasažení nepřetržitými cykly klimatických a environmentálních změn a extrémů počasí, že jsou téměř k nepoznání. Až na některé z nich tu a tam už nemají žádnou podobnost s vysokou lidskou rasou se zlatou pletí, s orlími rysy a mandlovýma očima, kteří byli našimi předchůdci z Venuše a kteří byli na hony vzdáleni současné divokosti lidské mysli v intenzitě a zkaženosti současné doby na Zemi.

„Násilí a vyhlazení bude výsledkem pro lidi na Zemi, pokud nezmění svůj postoj. Potřebují získat osvětlení k pravdám Vesmíru, ve kterém žijí, a následovat své předky do Vesmíru, aby našli únikovou cestu ke hvězdám a jejich osudu. Obyvatelé Země snášejí drsnou a nejistou existenci, kde je třeba dodržovat přísné sociální zákony. Mnozí by jinak byli ušlapáni pod spěchajícím nohama svých zapálených společníků ve světě, kde stále existuje politika a primitivní systém.“

Aha, pomyslela jsem si, když Akon začal mluvit. Nyní je čas na přímé mluvení a na pravdu.

„Podle pozemských vědců jsou hvězdné vzdálenosti vyjádřeny v parsecích, přičemž jeden parsek je vzdálenost, ve které je úhel paralaxy jedna sekunda oblouku (30 miliard kilometrů nebo 3,26 světelných let). Paralaxa nejbližší hvězdy k Zemi, Proxima Centauri, je 0,76, což odpovídá

vzdálenosti 1,31 parseků neboli 4,3 světelných let. Abychom použili světelný rok, protože světlo, které se pohybuje rychlostí 3 miliony kilometrů za sekundu, pokryje přibližně 10 miliard kilometrů za rok, znamená to, že vzdálenost mezi Zemí a Proxima Centauri je asi 42 miliard kilometrů. Theton se zmínil dříve, když jsme byli na mateřské lodi, že tyto hvězdy, tripletový systém, jsou typu G nebo K, podobně jako Slunce. Tento hvězdný systém známý jako Alpha Centauri je od Země vzdálen 39 miliard kilometrů – neboli 4 světelné roky. Proto je tento hvězdný systém blíže Zemi, než astronomové vypočítali. S vašimi současnými přístroji je určení hvězdné vzdálenosti obtížné i v případě bližších hvězd. Astronomové klasifikují hvězdu podle jejích spektrálních čar, z nichž lze odvodit její vnitřní svítivost, a tedy i její vzdálenost odhadnutou z její zdánlivé jasnosti na obloze.

„Zdá se, že blikající hvězdy souvisejí s objekty podobnými hvězdám a ne s extragalaktickými mlhovinami. Astronomové si mysleli, že tyto objekty mohou být ve skutečnosti hvězdy. Rádiový zdroj leží ve směru souhvězdí Kentaura a vychází ze vzdálené galaxie neobvyklé hmotnosti a jasnosti. Tato galaxie má jádro ekvivalentní stovkám milionů sluncí, soustředěných v prostoru menším, než jaký zabírá naše Sluneční soustava. Blikající rádiový zdroj přichází z této galaxie v mezigalaktickém prostoru.

„Pozemští vědci stále nemohou pochopit koncept kosmického poznání a porozumění. Mysl člověka potřebuje obsáhnout celý Vesmír, aby si uvědomila a věděla, o co jde. Přístroje jsou stále omezené a ovlivněné sluneční korunou. Již dříve bylo zmíněno, když jsme byli na mateřské lodi, že jemná Sluneční koróna sahá tak daleko od viditelného disku, že je v ní obalena Země a Mars. To jednoduše znamená, že Země a její atmosférický obal se vůbec nepohybují v dokonalém vakuu. Jemná koróna – vnější atmosféra Slunce známá jako ekosféra – má teplotu vhodnou pro existenci pokročilého života. Jinými slovy, tři planety – Venuše, Země a Mars – jsou v teplotním rozsahu Slunce, což umožňuje existenci aktivního života, jak jej známe.

„Můžeme vidět, jak koróna obklopuje Slunce jako svatozář, pulzující proudy Sluneční atmosféry. Dále se stává jemnější a neviditelnější. To je vnější atmosféra Slunce neboli ekosféra. Korónu lze nejlépe pozorovat ze Země při úplném zatmění. Sluneční koróna je hustá koncentrace částic, které vyzařují do vnějších oblastí Sluneční soustavy.

"Exosféra je vnější atmosféra planety. Všechna tato data pozorujeme optikou našeho vesmírného chápání; vše je třeba pozorovat jako celek." Není dobré pozorovat a chápat své prostředí v Galaxii tím, co se děje na dně vaší zahrady. Necítíme účinek kosmických bouří na dně naší zahrady, protože žijeme na dně oceánu vzduchu, který poskytuje silný štít proti paprskům, které bombardují naši planetu. Sluneční erupce vybuchovaly z povrchu Slunce. Tyto erupce jsou zodpovědné za sluneční bouře, které bombardují Zemi abnormálním množstvím radiace. K tomu dochází i u hvězd v tomto systému, ale vzhledem ke vzdálenosti mezi naší hvězdou Proxima Centauri a binárním systémem Alfa Centauri (celý hvězdný systém nazýváme systémem tripletů), nejsme příliš ovlivněni slunečními bouřemi. **Průměrná vzdálenost mezi hvězdami ve spirálním rameni je osm světelných let.**

„Naše věda – a naše znalosti o těchto vzdálenostech, samozřejmě – jsou zcela odlišné, protože naše civilizace a úspěchy jsou daleko před čímkoli známým na Zemi. Nastiňuji tato jednoduchá vysvětlení v pozemských pojmech, takže když to zapíšete, moji milovaní, průměrní lidé na Zemi budou mít pochopení pro své prostředí ve Vesmíru. Jejich mysl je zpravidla omezena na jejich dvorky."

"Myslíš, že by pomohlo dát jim více informací?" Zeptala jsem se.

"To rozhodně ne," odpověděl stroze Akon. **"Použili by to pouze pro politické a vojenské účely."**

„Tak vidíte,“ pokračoval, „tato hvězda, která je nejbližší vašemu Slunci, leží ve vzdálenosti větší než 4 světelné roky, což je podle pozemských astronomů zhruba 39 miliard kilometrů, protože jejich výpočty se liší. Alpha Centauri je binární systém a Proxima, 4,2 světelných let, je vzdáleným členem skupiny Alpha Centauri. Počítají, že Alpha Centauri je ve vzdálenosti 4,3 světelných let. „To vše dělá Venuši a Mars velmi blízko k lidem na Zemi a Země leží blízko středu oblasti ekosféry Slunce, což mu dává výhodu nad Venuší a Marsem. Tady je bouřková aktivita v atmosféře Venuše, protože horní vrstvy atmosféry jsou studené, zatímco ti v blízkosti povrchu jsou velmi horké. Nyní zlepšujeme tyto podmínky, chlazení atmosféry na povrchovou úroveň, aby umožnily vznik těchto bouřek srážky. To zase přinese vlhkost a ochlazení země a poté záplavy vytvářet jezera a moře. Mars má stále aktivní sopky, které jsou dechem života. Svě koryta řek potečou znovu s vodami života, až tyto planety znovu ovládneme. Uděláme to, abychom zabránili bezohlednému zničení, které by bylo jejich údělem, kdyby lidstvo ze Země převzalo vládu.“

"Ach," řekla jsem tiše. "Jsem tak ráda."

"Je toho ještě mnohem víc, co bych ti mohl říct," řekl Akon, "ale to musí počkat."

**Neměla jsem ponětí o čase, jak jej udržujeme na Zemi, ale cítila jsem,
že čas plyne tak rychle, tak velmi rychle, a neodvážila jsem se myslet na budoucnost.
Jen jsem žila pro slávu pohyblivé současnosti.**

Fantastická scéna se mihla v nic. Byla jsem ohromena a zahlcena velikostí toho všeho a především těmito úžasnými lidmi, kteří překonali svůj strach z neznáma a odstěhovali se do širých končin mimo svůj domovský systém. Odvážili se za hranice svých známých znalostí, aby prozkoumali a připravili se na budoucí generace a přivedli magický závan života zpět na Venuši a Mars. nas-sen.cz

Oranžový disk Proximy Centauri klesal na obloze směrem k horám s pomalou rotací Metonu. Stromy vrhaly dlouhé stíny na smaragdovou louku a rozlehlé moře potemnělo ve své modři, ale noc nepřišla. Nad mořem se zvedla nádherná dvojhvězda Alfa Centauri a atmosféra se naplnila zlatým světlem a bobtnajícím chórem mnoha ptáků.

Místnost naplnila svěží vůně moře, když mi Pleja řekla: „Nemáme knihy, ale místo toho uchováváme naši historii ve vizuálních zvukových knihovnách, jako jsou tyto magnetické role. Když jsou role elektrifikované, zobrazují scénu, kterou jste viděli zobrazenou přes místnost. Tyto svitky se vracejí do doby, kdy naši vědci zdokonalili takové prostředky odrazu v čase, jako je fotografování obrazů v atmosféře, jako jsou myšlenkové formy a planetární scény minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Slyšíme syčivý dech planety vibrující ve zvukových vlnách času, rozprostírající se za světelnou bariérou, znějící na harmonických strunách srdečního rytmu mateřské rasy, a jdeme to shromáždit zpět do skladby.“

"A to je to, co teď děláš s Venuší a Marsem," uvažovala jsem. "Jak úžasné mít toto povědomí o životě na planetě, být si vědom toho, že **planeta je živá bytost, která má nárok na péči a ohleduplnost jako cokoli jiného.**"

"A ty, má drahá, jsi byla připravena vyjít do hlubin osobní zkušenosti, a proto jsi dosáhla této výsady být svědkem jiných světů mimo tvůj vlastní. Máme spřízněnost myslí a jsme si blíží než sestry."

Pleja mě objala a zvedla mě z měkké pohovky.

"Pojď," řekla. "Vezmu tě do tvé postele. Teď musíš odpočívat."

Vyšli jsme po mírně se svažujícím schodišti do prvního patra a do místnosti, která se otevírala z kruhového balkonu. Polovina kruhové stěny místnosti byla otevřena čerstvému vzduchu a uprostřed místnosti ležel nízký oválný divan, pokrytý růžově červeným hedvábím. Ve stěně se otevřela toaleta s velkou zapuštěnou vanou, dlouhými zrcadly a exotickými rostlinami rostoucími kolem zářících stěn. Zapuštěná vana, vyrobená z perleti, byla uprostřed místnosti.

Pleja mi sundala hedvábné šaty a jemně, ale velmi pevně mě položila na pohovku, pak mi dlouhými pevnými tahy masírovala záda.

Natáhla jsem se na komfortní pevný divan a cítila, jak se mi uvolnil každý sval v těle. Akon se nade mnou sklonil a políbil mě na čelo. Věděla jsem, že čas porodu je na dosah ruky, a uvolnila jsem se na mysl i na těle, když Akon klidně zorganizoval narození svého syna pomocí roztomilých slov a masáží svých léčivých rukou. Cítila jsem sílu jeho rukou na svém těle, když mi jemně masíroval břicho a stehna, povzbuzoval mou důvěru, smazal veškeré napětí a vytvořil atmosféru radosti a spokojenosti s jeho láskyplnou péčí a pozorností.

Jemně mě otočil na bok a masíroval mi záda. Mými stehny neproběhly žádné bolesti z kontrakce. Nastalo ticho tak hluboké, že jsem cítila, jak mě Akonovy ruce opět obrátily na záda. Něžně mě pohladil po vlasech a řekl, ať jdu spát. Přemýšlela jsem v polospánku, kde jsem ho předtím slyšela říkat, moje mysl byla náhle osvětlena vizí a znalostí naší dokonalé jednoty a věděla jsem, že jsme vždy byli spolu na pastvinách času.

"Jemně zatlač dolů," řekl Akon. "Zhluboka se nadechni a znovu zatlač."

Nebylo tam žádné napětí, žádná bolest, žádný pocit práce nebo napětí, když Akon položil moje nohy na pohovku, pokrčil mi kolena a držel je široce od sebe. Měla jsem pocit pohodlí a pohody, jako bych se vznášela na vzduchovém polštáři, a přesto jsem si byla vědoma, že jsem plně roztažená a připravená porodit našeho syna. Pak se náhle, bez jakéhokoli úsilí, jen s hlubokým pocitem úspěchu a potěšení, narodil jemně a hladce a odcházel s placentou. Akon ho z ní vyprostil a Pleja ho osušila na voňavém vzduchu, který byl vlhký vůní moře.

"Krásný syn pro vás oba," řekla Pleja a vložila mi ho do náruče, abych ho mohla kojit. „Je dokonale tvarovaný, s tvými zlatými vlasy a očima. Jeho debut ve vnějším světě, který se narodil přirozeně a snadno, je zcela bez šoku pro jeho systém."

Jeho hladká zlatá kůže byla bez vrásek, a když jsem si jeho teplé, nahé tělo přiložila k prsům, Akon nás oba objal. Můj milovaný mě přivedl zpět do Vesmíru a poznání toho, kdo jsem, prostřednictvím zlaté slávy světla lásky a bezedná moře Vesmíru odhalila pravdu života, kde láska a stvoření jsou tajemstvím. Všichni jsme se radovali ze štěstí naší jednoty. Za Akonovým synem přijelo mnoho přátel a příbuzných z daleka.

"Je neobvyklý a velmi zvláštní," řekli. "Stane se z něj velký vědec."

Na Zemi by rytmus mého srdce už nikdy nebyl stejný po životě na Metonu.

Období růstu mého syna pro mě bylo plné úžasu. Něžně ze mě sál mléko života, a když se mu vytvořily krásné bílé zuby, přešel na přirozenou stravu, kterou jsme všichni sdíleli. Nikdy jsme ho s Akonem nenechali samotného. Sdílel s námi hudbu, chodil s námi na procházky na Akonových zádech a chodil s námi, když jsme jezdili na bílých koních do hor nebo se koupali v moři. Čistý vzduch a zdravé klima spolu s lahodnými potravinami a vodou plnou vitamínů a stopových prvků mi brzy vrátili zdraví. Akon nás přiměl dlouho spát, natažené na pohodlné pohovce a můj syn se mi schoulil do náruče.

Nikdy se netrápil a neplakal jako pozemské děti – byl šťastný a spokojený, ale vždy plný života a inteligence, všímal si všeho kolem sebe. Nic neuniklo jeho bystrým zlatým očím a jeho rychle se formujícím intelektu, když vyrostl v krásné dítě, jemné a ohleduplné. Spal dlouhé hodiny na svém vlastním divanu v pokoji, kde se narodil, v krásném pokoji otevřeném do nebe, zatímco jsme s Akonem společně trávili čas péčí o zahrady, koně a ptáky, hraním krásné hudby na strunné nástroje nebo jsme spolu leželi na velkém divanu hodiny klidného spánku a lásky.

Hrála jsem na nástroj s klaviaturou a zjistila jsem, že mohu vytvořit tu nejkrásnější hudbu pouhým hraním na noty stejným způsobem jako na klavír. Bílé klávesy byly vyrobeny z perleti s růžovým leskem a černé klávesy ze sytě červených granátů, které vypadaly černě bez světla pod nimi. Byl to krásný malý hudební nástroj jako celesta, ručně vyřezaný ze zlatého dřeva horských stromů, což mu dávalo harmonickou zvukovou desku. Moc se mi to líbilo a přála jsem si, abych vždy nějakou mohla mít.

"Možná budeš, má milovaná," řekl Akon jemně.

Dny byly klidné a nádherné. Někdy se nahromadily velké kupovité mraky, které přinesly déšť po zemi a mořích, a Akon nás ve svém planetárním plavidle – malou replikou jeho vědecké vesmírné lodi – odvezl do jiných částí planety a ukázal nám krásu ostrovů a rozlehlých moří. Vznášeli jsme se nad lesknoucími se polárními čepicemi a pak přistávali na ostrovech pokrytých zelenými parky, kde se ve zlatém denním světle leskly domy v nízkých kruhových budovách. Často jsme přistávali na vrcholu jednoho z domů, abychom navštívili přátele a strávili s nimi nějaký čas, někdy i celé dny. Neměla jsem ponětí o čase, když ho držíme na Zemi, ale cítila jsem, že čas utíká tak rychle, tak velmi rychle, a neodvážila jsem se myslet na budoucnost. Žila jsem jen pro slávu pohyblivé současnosti.

"Naladil jsem tvé srdce na vyšší vibrační frekvenci vycházející ze záření světla v tomto systému," řekl Akon, když odpověděl na mé myšlenky. "Zvýšila se, aby odpovídala časovému kontinuu na Metonu, které nyní vnímáš."

Nikde na Metonu nebyla žádná města ani mrakodrapy, jak je lidé na Zemi znají. Domy byly roztroušeny v parkových pozemcích mezi kvetoucími keři a záhony zářivých květin. Hladké zelené trávníky nepotřebovaly žádné sekání ani zastřihování, protože tráva pokrývala zem jako pružný mech. Zde byla hojnost všeho, co civilizace potřebovala – jídlo, voda, všechny stavební materiály, neomezený přísun energie z atmosféry a Vesmíru. Nebyly žádné nedostatky a už vůbec ne peněžní systém. Byl to dokonale organizovaný způsob života s nadbytkem všech věcí. Obyvatelé pečovali a starali se o všechny aspekty života v této velké a mocné civilizaci. Nebyly tam žádné filmy o násilí, hororu a vraždách a nebyly tam žádné drogy, pití nebo kouření. Neexistovaly žádné komiksy pro děti plné hrůz života na Zemi – zkažené civilizace s minulostí i současností nasycenou krutostí, otroctvím a děsivými záznamy střelby a násilí. Všechny tyto věci, způsob života na Zemi, byly na Metonu tabu. Nikdo to nechtěl vidět; bylo to zbytečné – něco jen pro barbary, odporné a divoké nepřátele, kteří vyli u bran svých sousedů.

Akonova civilizace vytvořila utopii a držela ji zcela oddělenou od kontaminace jinými civilizacemi. Způsob života, způsob myšlení, postoj myslí, vysoká úroveň existence – všechny tyto věci musely být chráněny před zničením ostatními méně vyvinutými. Je zde životně důležitá věc hygieny – ta nesmí být narušena kontaktem s méně vyspělými lidmi.

Jak krásné bylo žít mezi těmito úžasnými lidmi, sledovat, jak náš syn roste a začíná pobíhat, slyšet, jak mi říká Matko. To pro mě bylo prostě vzrušující. Vždy bylo co dělat s velkým zájmem a vzrušením. Bylo to takové potěšení, že jsem mohla vytvořit tolik – tolik krásy, která vydržela v průběhu času.

Občas nás Akon vzal na návštěvu jiných planet soustavy. Během věků je jeho lidé proměnili v úrodná místa s mnoha jezery a moři, obývaná lidmi a jemnými zvířaty a bez přelidnění. V lesích a rezervacích žilo mnoho krásných ptáků, velkých i malých, a harmonii a štěstí veškeré flóry a fauny bylo možné cítit a vnímat s potěšením.

Po návratu domů na Meton jsme se usadili na tichou relaxaci v našem krásném kruhovém domě.

"Náš syn potřebuje jméno," řekl Akon. "Jméno, které něco znamená pro tebe a něco pro mě."

"Budeme mu říkat Ayling ?" Navrhla jsem. "Jeho jméno musí začínat na A, jako je tvoje. A znamená 'ušlechtilý' – princ královské krve – protože skutečně už má takové chování a chování, spolu s jemností a pokorou."

"Má milovaná, budiž," odpověděl Akon. „Vybrala sis dobře. Jméno zní jako naše jména. Nyní zde všechny shromáždíme, abychom pojmenovali našeho syna a oslavili tuto úžasnou příležitost. Pleja drahá, kde jsi ?"

"Přicházím !" odpověděla Pleja ze zahrady. Vešla dovnitř a probírali plány na oslavu.

"Pojďme to mít na zahradě," navrhla jsem. "Je to tak krásné. Potřebuji zde uchovat každý vzácný okamžik svého života. Jsou to jen čtyři měsíce pozemského času a tak rychle to utíká." Ale na to tady nejsou roky, měsíce ani týdny. Čas není ohraničen v intervalech," řekla jsem s úžasem v hlase. "Proto se prostě pohybujeme v proudu času, který nás činí nestárnoucími."

"Má milovaná," odpověděl Akon, "jsi nyní nestárnoucí, bez omezení měsíců a let. Kvůli proudu času na této planetě ti to bude připadat jako pouhé čtyři měsíce, až tě vrátím na Zemi. Čas tady na Metonu nehraje roli. Neexistuje žádná noc ani den, ani označení časových intervalů. Ve skutečnosti vyšší vibrační frekvence světla, do které jste nyní ponořeni, omezí proces stárnutí vašeho těla a po návratu na Zemi budete mladší. Čtyři měsíce platí pouze pro pozemský čas. Proces stárnutí ve dnech, týdnech, měsících a letech neplatí ve vyšším frekvenčním pásmu, kde je běh času – a délka lidského života – tak změněný, že se mýtus o Metuzalémovi zdá ve srovnání s ním bledý. Lidské bytosti, stejně jako mikroatomy světla, se mohou probudit z letargie a dosáhnout věčného života díky své elektromagnetické povaze. Díky tomu jsou schopny se každých sedm let fyzicky obnovovat čistými myšlenkami a láskou, pouhým posílením elektromagnetické energie a přilnutím k tomu, čím jsou.

"Čas není v našich životech faktorem. Žijeme v bezčasí. Naše hvězdy jsou věčné a konstantní ve svém výstupu záření a spirálovitého tvaru vlny světla a čas se pohybuje v harmonické frekvenci." Systém Slunce není harmonicky vyvážen, protože hvězda sama o sobě je proměnná a protože Jupiter se svou družinou planet a satelitů je další hvězdou, která je proměnná ve svém výstupu. Jupiter jako formující se slunce vyzařuje záření hvězdy a jeho bližší planety z tohoto výstupu těží.

"Sluneční systém popisujeme jako systém kup," vysvětlil Akon, "sluneční systém ve sluneční soustavě. Všechny hvězdy a planety v systému se navzájem ovlivňují a následně ovlivňují veškerou flóru a faunu na každé planetě. Galaxie podobně mají magnetický vliv na všechny sluneční soustavy. Tyto vlnové délky světla používáme pro navigační účely."

Oslava se konala v Akonově domě. Mnoho osobností této velké civilizace pocházelo z takové dálky, jako jsou souhvězdí Lyry a Labutě. Existují tam sluneční soustavy s obydlenými planetami, protože vědci mezi Akonovými lidmi tam během věků zlepšili podmínky. Všichni milovali Aylinga, protože jeho krása jako malého dítěte byla něco docela pozoruhodného. Jeho vysoká inteligence a dokonalost chování zapůsobily i na tyto velké lidi a chtěli ho vzít s sebou do souhvězdí Labutě.

"Je to fantastický úspěch s ženou z planety jako Země," řekli. „Rádi bychom, aby nás Ayling navštívil v naší části Galaxie. Stane se velkým vědcem a prospěje naší civilizaci.“

"Ach ne, Cygnus je příliš daleko," řekla jsem jim. „Od Země k Denebu je to nejméně 1500 světelných let. Vega v Lyře je mnohem blíže, jen asi 26 světelných let od Země. Prosím, neberte ho do Cygnus. V tomto souhvězdí bude supernova.“

"Moje drahá, není třeba se rozrušovat," řekl jeden z vědců. "Nemysleli jsme, že nechceš. Nevezmeme tvého syna do Cygnus, pokud si to nebudeš přát." Ale velmi nás zajímá vaše předpověď supernovy, která se v této oblasti odehrává. Jsme si vědomi dotyčné hvězdy a věříme vám – vaší intuici a znalost budoucnosti se tím, že je zapojen váš syn, ještě zvýší. Nyní, když známe pravdu, musíme požádat Akona, aby nás doprovodil zpět do Vegy, abychom mohli pozorovat tuto velmi důležitou událost. Právě jsme poslali zprávu domovskému systému v Cygnus, abychom je varovali, aby dávali pozor na hvězdu. To bude znamenat zrození další sluneční soustavy.“

Podívala jsem se na Akona a jeho oči mě uklidnily a dodaly mi odvalu, když jsem vzala Aylinga za ruku a tiše jsme spolu šli nahoru. Načasování mých srdečních tepů začalo vycházet z rytmu, když vědci navrhli vzít Aylinga pryč do Cygnus a Akon teď půjde do Lyry. Vzal by s sebou Aylinga, aby ho poučil o záhadách Vesmíru, a já bych byla odvezena zpět na Zemi, kde musím všechny tyto znalosti předat bojujícímu lidstvu – a přitom se odloučit od svých milovaných.

Bylinné šťávy pomohly regulovat mé srdce, ale stres z pokusů udržet vibrační frekvenci časového kontinua na Metonu způsobil, že se jeho rytmus zhoršil, a já jsem musela zůstat doma v přetlakové místnosti vhodné pro načasování mého srdečního rytmu. Akon si nepřál implantovat časovací zařízení, které by navěky regulovalo mé srdce na elektrickou frekvenci Metonu, protože jsem se musela vrátit na Zem a rytmus mého srdce byl vlivem Slunce naladěn na elektrické pole Země. Ale zpátky na Zemi by rytmus mého srdce po životě na Metonu už nikdy nebyl stejný. Nikdy bych své zdraví nezískala zpět ani tak – ani implantátem časoměrného zařízení nebo dokonce implantátem živého srdce, protože metabolismus celé mé bytosti byl změněn a vystaven vyšší frekvenci v jiné časové dimenzi, ze které se nikdy nemohla vzpamatovat. Rytmus srdečního tepu se mění ve změněných podmínkách časového pole, když se tělo snaží udržet normální oběhový tlak v atmosféře cizích planet, kde se mění světelný a gravitační tlak.

„Srdce jsou časoměry pro frekvenci elektrických vibrací každého jednotlivce v prostředí zrození.“

Jak to všechno stálo za to, pomyslela jsem si. Jak nádherné. Skutečně jsem žila naplno, protože mě obklopovala božská podstata pravdy. Zlatá sláva Akonovy lásky a Aylinginy lásky mi zůstane navždy – nikdy, nikdy se nezmění.

Stromy venku byly zahaleny mlžnou mlhou jejich dýchání, když uvolňovaly do atmosféry množství kyslíku. Jak svěží a povzbuzující to bylo. Veškerý život reagoval a rostl v hojnosti v těchto harmonických prostředích. Být součástí tohoto života by byla navždy radost a naladit se na tuto podstatu, splynout s ní, by bylo vždy mojí výsadou. Věděla jsem, že když pro mě události a dění na Zemi byly příliš, mohu vždy uniknout do sebe a naladit se na Akona a mého syna na jejich krásné planetě, mimo omezující časové pole Země, a oni budou vědět, že je potřebuji.

Můj odchod vrátit se na zemskou půdu znamenal dojemný okamžik: Opuštění mého zlatého chlapce. S Plejou a Habenem rychle vyrostete. Ayling byl malý chlapec, jehož jemné oči už měly pohled do dálky, vzdálený pohled moudrosti – už viděl za omezené obzory pozemských lidí. V jeho očích byla znalost a moudrost Vesmíru – čtyřrozměrná vize do srdcí lidstva. Byl to malý chlapec počatý láskou, živěný a oživený v mém těle na Zemi, narozený na jiné planetě za

světelnou bariérou, aby se aklimatizoval na vyšší frekvenci v elektromagnetickém vlnění, kde tok času a rychlost světla harmonicky interagují s hvězdami jeho domovského systému. Vyroste mnohem rychleji než pozemské děti a nezažije temnou ruku smrti.

Nebyl tam žádný smutek ani emoce, když Akonova vesmírná loď odletěla pryč od krásné planety. Věděla jsem, že se brzy zase vrátím. **Odcházela jsem na Zemi jen na chvíli, abych vykonala práci, kterou jsem musela udělat – abych tam lidem přinesla pravdu o Vesmíru, pomohla jim rozšířit jejich vědomí, aby si uvědomili svou existenci v energetickém Vesmíru, aby pochopili, proč se narodili, proč jsou tím, kým jsou a proč musí překonat svůj neustálý spor.**

Temnota vesmíru naplnila diváka, kromě míst, kde se v toku času leskly jasné hvězdy. Šeron se s uvolněnou důvěrou soustředil na kurz vesmírné lodi, jeho mysl naladěná na záření pozemské hvězdy a pomocí telepatických vln alfa rytmu – mozkových vln určité frekvence – k nebeské navigaci. Jeho hezká tvář byla studovna v naprostém klidu, s pramenem jemných kaštanových vlasů na vysokém čele, který mu v hlubokém zamyšlení dodával podobu legendárního boha, když se jeho zlaté oči setkaly s mými v záblesku porozumění.

Modravé záření ze Slunce naplnilo diváka a viděla jsem jeho družinu planet rozmístěných v určité vzdálenosti od sebe, odrážejících světlo jejich hvězdy. Pouze Jupiter zářil vnitřním zářením, jeho planety a satelity se koupaly a odrážely jeho světlo a světlo Slunce. Jupiter je sluneční soustava v rámci sluneční soustavy, kde formy života mají své bytí, podobně jako jinde, a jejich způsob života naladěný na jemnější obal atmosféry kolem jejich malých planet.

Najednou, než jsem stačila cokoliv říct, jsme byli v oblasti zemské exosféry, pak v ionosféře. V tom okamžiku jsem uviděla jemně modrou oblohu posetou bílými mraky, jak vesmírná loď plynule měnila frekvenci a objevila se vznášející nad kopci Natalu zahalenými mlhou. Po chvíli jsme jemně přistáli vedle klikaté horské cesty. Zuluští muži a ženy, vracející se do usedlosti po dni stráveném na polích, se rozprchli zděšením jako hejno křepelek. Jejich poplašné výkřiky bylo slyšet daleko na hoře pokryté mlhou.

"Nebeský vůz z *Mdedelele* *," slyšela jsem, jak na sebe v Zulu volali skrz čočku, když se klikatá horská dráha ztratila v bílé mlze. Na druhém břehu trati stál šedý a éterický telefonní sloup.

*) *Cathkin*

"*Mdedelele*" se rozléhalo po kopcích. "Uvolněte mi místo." Hora Cathkin se tlačila do hlavního hřebene Drakensbergu a nebeský vůz se vrátil do atmosféry. Popisná slova blízkých Zuluů zmizela v dálce, když byla čočka vypnutá.

Ze Zuluů jsem strach neměla. Jen bílí muži by mi ublížili, kdyby se dostali k poznání v mé mysli. Když jsem byla dítě, vzpínající se zuluský válečník mi zachránil život tím, že mě zvedl z cesty zlomyslnému hadovi a položil mě na jeho rameno, když se zvedla, aby na mě udeřila. Velká kobra zabořila své tesáky do jeho štítu z hovězí kůže, když ho pak hodil na zem, a zabil hada svým *assegai* *. Zazpíval válečnou píseň a běžel se mnou na rameni zpátky do domu a do náruče mé matky, která měla předtuchu, která ji přivedla ven, aby mě hledala. Moje bílá chuva mi vynadala a uložila mě do postele, že jsem jezdila na ramenou černého divocha !

*) *Kopí z tvrdého dřeva zakončené železem.*

Vítr se míchal ve vířící mlze a zdálo se, že proniká Zemí, jak se dlouhá zelená tráva vznášela ve vlnách na jeho dotek. Takový je vítr Země, vanoucí tak, jak vždy foukal po celou dobu. Cítila jsem, jak kvílí kolem kupole vesmírné lodi ve snaze získat oporu na hladkém a lesklém povrchu. Akon

přešel ke stěně na závětrné straně a dveře se otevřely. Vítr se nemohl dostat dovnitř kabiny, protože byl vyhnán tlakem čistého vzduchu uvnitř.

Teprve když jsme vystoupili na trup, mohli jsme znovu pocítit nápor zemského větru na naše těla. Rval mi vlasy jako živá věc. Zplozen divočinou magnetické nerovnováhy a vibracemi násilných myšlenek, tlačil svou sílu proti úbočí hory metodou hrubé síly všech věcí na této planetě. Nadechla jsem se atmosféry plné prachu, dusila jsem se a kašlala.

Akon měl na sobě svůj all-in-one (*vše v jednom*) oblek tak, že mu zakrýval hlavu a obličej, a dokonce i štěrby pro oči byly pokryty neviditelným materiálem. Převlékla jsem se zpět do svého kašmírového twinsetu a tartanového kiltu, do punčoch po kolena a vycházkových bot a přes hlavu jsem si uvázala šátek, abych se zahřála.

"Dýchej pomalu a zpočátku ne zhluboka," poradil Akon. "Vždy zůstaň na čerstvém vzduchu a postupně se zase přizpůsobíš. Tvé srdce si už sice neudrží rytmus pozemského času, ale tablety, které jsem ti dal, udrží rovnoměrný rytmus pro tvé srdce, pokud si jednu každý rok vezmeš." Tvé srdce není silné a účinek změny času bude vždy cítit. **Srdce jsou časoměry pro elektrickou vibrační frekvenci každého jedince v prostředí narození.**"

"Existuje nějaký způsob, jak zajistit trvalé a přirozené transplantace srdce?" Přemýšlela jsem.

"Opravdu ano," řekl Akon. "Lze to udělat tak, že srdce se shoduje se stejným časovým rytmem, rytmem a vibrační elektrickou tepovou frekvencí, stejně jako je potřeba sladit krevní skupiny pro transfuzi. V tuto chvíli mám na hrudi připevněné elektronické časovací zařízení, které reguluje rytmus mého srdce v tomto změněném časovém poli, takže mohu v této atmosféře udržovat normální oběhový tlak. Toto zařízení je zabudováno do obleku, který mám na sobě, a umožňuje mi volně se pohybovat mimo moji vesmírnou loď, když přistáváme. Neprovádíme však skutečné fyzické transplantace srdce, protože jsme zjistili, že je to zcela zbytečné a v rozporu s přírodou. Vše, co potřebujeme, je zařízení na kontrolu tepové frekvence, protože srdce je pouze pumpa, která musí neustále pracovat efektivně."

"Tak proč bych nemohla mít zařízení na regulaci srdečního tepu ve změněných podmínkách časového pole?" Řekla jsem.

"Moje drahá, tvé srdce je nestabilní. Uletělo by do divoké tachykardie. Už jsme přijali opatření, která jsme mohli." Víc se nedá dělat."

"Nic se nedává jen tak na talíř," odpověděla jsem. "Pro skutečné věci v životě, věci, na kterých opravdu záleží, musí člověk vědět, jak se chovat a být dostatečně odvážný, aby pokračoval."

Cítila jsem, jak sklouzávám do strašlivé devastace osamělosti, kterou nic nemůže zmírnit, strašlivý pocit opuštěnosti na půdě nepřátelské planety. Zkontrolovala jsem to však dříve, než tomu mohly mé smysly dát plnou kontrolu.

Ne, pomyslela jsem si, už se nedá nic dělat. Všechno to stálo za to, tak úžasné, bez ohledu na to, jakou cenu teď musím zaplatit svým zdravím. Akon mi řekl, co mám očekávat a jaké utrpení mě čeká, než najdu mír.

"Záleží na tobě, má milovaná," řekl a odpověděl na mé myšlenky. "Jen díky hrozným zkušenostem a nedostatku dosáhneme duchovního pokroku. Ale vždy pamatuj, že moje láska s tebou bude navždy. Naše telepatické spojení zůstává na alfa rytmu mezi našimi mozky. A toto fyzické rozloučení je jen dočasné. Náš syn, Ayling, tě přivede znovu domů. Teď se musíš vrátit a starat se o svou pozemskou rodinu."

Sundal si masku a políbil mě přetrvávající magií.

"Má milovaná, vždy se o tebe postarám a budu sledovat, jak se ti daří," zašeptal. Vítr nás strhl a po chvíli si natahovací masku znovu nasadil.

"Budu žít jen pro tebe," odpověděla jsem tiše, "a moje láska k tobě mi dá sílu."

MG se objevilo z otevřeného nákladního prostoru zavěšené v paprsku bílého světla, které jej jemně uložilo na prašnou dráhu směřující do kopce. Když se široký otvor v trupu tiše zavřel, zachytila jsem letmý pohled na Šerona uvnitř – poslední mávnutí rukou a záblesk bílých zubů.

Akon nehybně stál a díval se, jak sedám do MG. Jela jsem s autem pomalu po dráze, abych se dostala z dosahu vesmírné lodi. Vypnula jsem zapalování a zatáhla ruční brzdu. Otevřela jsem dveře, vystoupila a ohlédla se. Akon byl pryč. Vesmírná loď byla zapečetěna. Jak jsem se dívala, loď začala v klesající mlze pulzovat a zářit nadpozemskou září, a pak byla také pryč. Krásná hvězdná loď byla pryč a můj život a moje láska zmizely s ní. jak-prezit.cz

Vrátila jsem se k autu a jela jsem po prašné cestě přes vrchol hory zpět k farmě uhnížděné mezi stromy na severní straně s výhledem na Dračí hory. Vždy mě čekalo vřelé přivítání a šťastné přivítání, bez ohledu na to, v kterou denní nebo noční dobu jsem dorazila a bez ohledu na to, jak dlouho jsem byla pryč nebo kde jsem byla. Vrátila jsem se znovu – to stačilo. Můj pokoj byl vždy připravený, s postelí dole. Stará Muti se vznášela v kuchyni s kouřící stříbrnou konvicí čaje a čerstvého medu z úlu a některými ze svých speciálních celozrnných koláčků s máslem z Jersey.

(7)

POVAHA VESMÍRU

Věci se na farmě změnily. Zdraví mé sestry se zhoršovalo a Jock měl další infarkt. Už se nemohla účastnit všech činností, na které byla zvyklá. Bylo to pro ně smutné. Obě jsme byly vždy velmi aktivní ve společenských a sportovních akcích, všude měly mnoho přátel. Tito přátelé, i když způsobem typickým pro Natal, byli izolovaní a zaujatí svými vlastními záležitostmi a zdálo se, že si nevšímají potřeb ostatních. Jock a May pro ostatní vždy udělali tolik. Byli nesobečtí a velkorysí, tak odlišní od lidí kolem nich. Krásné panství bylo stále více ponecháno v péči zuluského správce oblasti farmy. Stará Muti zasahovala a snažila se řídit panství svou cestou.

S Davidem jsme chvíli zůstali, abychom pomohli, ale cítila jsem, že May a Jock tu už dlouho nebudou. Mohla jsem předvídat začátek jejich transcendence. Brzy budou směřováni do říše, kde tajemství zrození, života a smrti odhalí pravdu o své podstatě v božské síle Vesmíru, kde světlo řídí osud lidstva.

Žádný smutek nevrhá svůj stín na zvlněné úpatí Drakensbergu. Skalnaté vrcholy osvětloval jen nádech radosti, v souladu s nekonečným Vesmírem světla. Vytvořilo spojení s naší sousední sluneční soustavou za světelnou bariérou, kde lidstvo Země hledá a nachází světlo věčného života a božskou pravdu o své existenci v jiných říších, které svědčí o světech mimo Zemi.

Farma se třpytila v ranním slunci a nehybný vzduch naplňovala nádherná štiplavá vůně dýmu z gumového dřeva. Přemýšlela jsem, co se stane z celé té krásy, kde klid a ticho spočívají jako sluneční světlo nad stromy a horskými svahy. Myslela jsem na velký pahorek Flying Saucer Hill,

kde mi Akon vyprávěl o magických kvalitách světla, když jsme spolu leželi v dlouhé, rozsévané trávě na horském svahu a dívali se do tajemné ledově modré oblohy, jak se kopce řítily pryč do zastíněné země Natal. Místo našeho setkání se míjelo v čase.

Nyní jsem cítila, že se objeví nový cyklus metamorfózy, který jim ukáže cestu k věčnému životu. Události a dění na Zemi mě už nemohly škrtit a dusit nebo roztrhat mé pocity na cáry se znalostí pravdy o planetě s jejími lidmi, kteří jsou stále v hrozných bolestech nižšího evolučního měřítka. Lidé se musí nejprve nadechnout, než budou moci vydechnout, žít a prolomit skořápku temnoty.

Jock jedné noci náhle zemřel a přešel do krátkého stínu Smrti – když se mrtvá moučka scvrkla smrtí, než se přesunula do nového cyklu vibrující životní energie. Jeho klidná tvář mi řekla, že našel pravdu o věčné proměně. Síla pokračujícího stvoření se v něm nyní uvolnila, jako když se cykly času vracejí do čisté formy ve hvězdě, mraku, ptáku nebo lidské bytosti.

Nikdy se nic neděje náhodou a božská jiskra životní energie se odevzdala velkému proudu přírody a vrátila se do Vesmíru jako všechny věci. Smrt je cyklus v čase – změny, znovuzrození v životě – a plameny života a smrti plápolají celou existencí. Cítíme tento mihotavý plamen existence v nedozírných hlubinách Vesmíru, kde jsme všichni nekonečně malými částmi celku.

Vše je změna pohybu v cyklech času. Celé stvoření hraje tuto hru změn. Pokud zůstaneme stejní, začneme se časem rozpadat a ztrácet svou krásu, protože dar metamorfózy je ztracen. A na rozdíl od mrtvé moučky se jiskra životní energie také scvrkne a nemůže znovu žít v cyklech času. Potřebujeme dosáhnout středu univerzální síly na frekvenční vlně, kde světlo reaguje na naše vibrace v tom časovém okamžiku, který známe jako smrt. Pouze tímto způsobem je nám dovoleno pokračovat v energetickém elektrickém cyklu onoho magického pronájmu, který vnímáme jako život. Energetické vibrace naší bytosti, kde se zhmotňují naše sny, jsou zcela odděleny od mozku. Jsou to tyto energetické vibrace, které žijí dál ve věčném spektru světla za temnotou smrti.

O několik měsíců později následovala Jocka moje sestra. I ona ve svém krátkém setkání se smrtí prošla časovým cyklem metamorfózy do věčné energie života. Smrt je součástí života a život je součástí smrti – všichni musíme zažít její stínový dotek, protože je součástí Vesmíru. Jako hvězda se vaše fyzické tělo postupně rozkládá a degeneruje, samo se spálí a skořápka kolem jednoho, který chrání energii duše uvnitř, odpadne. Ale skutečné vy, ta božská jiskra, životní pole, se v cyklických vzorcích posouvá dál do nekonečného bezčasí a uchovává si v podvědomí rasovou vzpomínku, jak nastává každý životní cyklus. Odmítáte chaos a zachovávejte si vysoce organizovaný životní systém, který harmonicky interaguje se všemi živými věcmi a prostředím. Složitá síť nepřetržité komunikace spojuje veškerý život v celém Vesmíru do jednoho obrovského rotujícího systému a **my všichni jsme součástí celku.**

Všichni jsme součástí této věčnosti, a jak se naše životní pole vyvíjejí v harmonii bez chaosu, buňky našeho těla přestávají degenerovat. Dorůstání a ubývání všech hvězd a planet a rytmus Země ovlivňují naše životní pole. Jsme velmi citlivé živé sluneční hodiny, reagující na hvězdu naší soustavy. Když najdeme smysl věčného života, budeme schopni dosáhnout všech věcí, jako to dokázala Akonova civilizace.

V životě ve Vesmíru je mnohem víc než jen pouhý přístup člověka na ulici nebo chápání průměrného vědce. Většina lidí nemá absolutně žádnou představu o tom, CO Vesmír znamená – pro ně je to jen náhodný chaos. Ale způsobují chaos tím, že nekomunikují se svým prostředím a Vesmírem. Místo toho NIČÍ, čímž vytvářejí nevyvážený efekt v jejich prostředí, které se vlní směrem ven za Sluneční soustavu.

Život je vlastní kosmickým silám. Jak žijeme a myslíme, tak na nás Vesmír reaguje. Toto je modlitba – naše životní pole neboli aury nesou elektrický náboj a přitahují k nám záporné ionty pro větší stimulaci.

Tímto způsobem naše životní pole zůstávají kladně nabitá a přitahují negativní částice. Udržení komunikace a jednoty s Vesmírem je tajemstvím života – naší Galaxie, Mléčné dráhy, jejíž energie harmonicky interaguje se sousedními galaxiemi a galaxiemi za nimi a dále do mezegalaktického prostoru do nekonečna. Vlnové vzory vytvářejí harmonické akordy, které lze číst jako noty, a iluze hmoty je spojena s elektromagnetickými a jadernými silami světla.

Mikroatomy jsou organizovány, a když jsou v živých vibracích, neustále se opravují a nahrazují. Živí se harmonií, rozpoznávají a reagují na Vesmír a jeho světelnou energii. Tímto způsobem se naše bytosti sjednotí s Vesmírem a my můžeme najít věčný život na stejné přirozené frekvenci, kde rezonance v sympatii udržuje naše spojení. Když k nám světelné vlny přenášejí informace, reagujeme podle našeho harmonického vývoje v oktávách času. Časové kontinuum existuje v celém galaktickém prostoru, v médiu, kde se formují galaxie a mají své bytí v elektromagnetickém tvaru vlny věčného světla. Jsme nedílnou součástí toho všeho, a jakmile dosáhneme schopnosti pozitivního myšlení, přivede nás to do kontaktu s kosmickou inteligencí.

Někteří z nás jsou však stále v kontaktu s Galaktickým Vedením a mohou požádat o pomoc k zastavení hniloby této civilizace.

Musíme porozumět světlu Vesmíru. Věčné pravdy života čekají na naše vnímání a vědomí v realizaci **sedmi dimenzí**, kde lidstvo není jedinečné. Pak budeme schopni procházet těmito **paralelními vlnami**, kde se vesmírné lodě pohybující se v zakřiveném prostoru mohou setkat a splynout v okamžiku, kdy se všechny linie setkávají.

Odpověď na pohon vesmírných letů vyřešila Akonova civilizace. Matematický vzorec pro ovládání gravitace se v jejich kosmických lodích používá po eony a světlo vyzařuje z těchto velkých hvězdných lodí jako sekundární projev gravitačních vln. Objevili jeho povahu a jeho magické vlastnosti a vypracovali vzorec, jak využít jeho energii ve prospěch své civilizace. Gravitační vlny vyzařují směrem ven z jádra naší Galaxie, Mléčné dráhy, interagují se všemi formami hmoty, udržují hvězdy a planety na jejich místech tím, že je vytlačují ven ve věčném kruhu spěchajícího světla, které tvoří obrovskou rotující čočku naší Galaxie.

Gravitace je tlak od středu zploštělé spirály kosmické bouře, kterou je naše Galaxie. Tyto vlny oscilují na frekvencích tisíců megacyklů za spektrem viditelného světla. Díky této vysoké frekvenci je jejich obecná síla přitažlivá a elektromagnetické vlny reagují s elektrickými náboji a proudy vytvořenými v diferenciálech polí pohonných systémů vesmírné lodi.

Světlo existuje v celé naší Galaxii a harmonicky interaguje s elektromagnetickým tvarem vlny, tempickou geometrickou a rezonující, svazující silou gravitace – silami Vesmíru, které tvoří jednotné pole kosmické energie. Pozemští vědci mají stále potíže s měřením a nezdá se, že by si toho byli vědomi, přesto je to základ veškerého života v celém Vesmíru. Bez jednotného pole bychom se všichni rozletěli a skončili bychom v chaosu.

Expanze myšlení přijde na vlnové délce času, kdy vhléd lidstva dosáhne hlubší a duchovnějšší úrovně. V současné době jsou vyhoštěni na malý kousek planety v ramenu Mléčné dráhy – Galaxie (a v zóně vymístění – poznámka zpracovatele, Ivo A. Benda), izolované ve Vesmíru, aniž by věděli, co jsou nebo jak vznikli. Celistvosti je dosaženo ve hvězdě, planetě, vesmírné lodi nebo létajícím talíři. Kompletní kruh zachovává celistvost Vesmíru nebo Galaxie, ve které všichni máme své bytí. Pouze tím, že se člověk stane celistvým, jako nepatrná částička Vesmíru, může dát formu té nepřístupné realitě známé jako pravda. Kolektivní nevědomí tohoto světa již není v souladu s Vesmírem. Praktikování náboženství na Východě a Západě pokračuje pouze ze zvyku a přestalo přinášet jakékoli výsledky.

Nad povrchem této planety se rojí drtivé masy lidí a vytvářejí obraz kvantity bez kvality. To ponoří jednotlivce, který jediný musí myslet myšlenky, které jsou schopny přeměnit tento svět. Jednotlivci hrozí, že zahyne v masově vyráběném světě, kde jsou všichni stejní a myslí stejně. V přírodě jsou všechny formy života odlišné, zachovávají si své vlastní individuální vzorce chování a myšlení a přitom zůstávají součástí Vesmíru. Vibrace přírody svažují veškerý život do celistvosti, protože jednotlivé částice přispívají k celistvosti atmosfér planet. angels-light.org

Lidé této planety ztratili kontakt s Vesmírem před tisíci lety v pozemském čase. Nyní zrychlují směrem k úplnému ničení přírody a životního prostředí. Proto nemohou očekávat nic jiného než chaos. Propast se nyní zmenšuje na méně než třicet let v době přežití planety a způsobu života, na který byli změkčeni.

Skrze hloupost a nevědomost ničí své přirozené prostředí, což způsobuje, že se Země stává neplodným světem bez krásy a života. Jiné takzvané civilizace to udělaly na jiných planetách, když ztratily kontakt s Vesmírem nebo galaktickým adresářem.

Někteří z vás jsou však stále v kontaktu s Galaktickým Vedením a mohou požádat o pomoc, aby zastavili hnilobu této civilizace. Jsme rodina a můžeme se v nouzi obrátit na pokročilé lidi sídlící ve sluneční soustavě Alfa Centauri v souhvězdí Kentaura, kteří před eóny zplodili lidstvo na této planetě a obhospodařovali nás zde, přičemž planetu světili do naší péče. Nyní jsme zneužili posvátnou důvěru, kterou nám zanechali naši předkové, kteří se přestěhovali do mezihvězdného prostoru, aby založili novou civilizaci za časovou bariérou, aby chránili a strážili prostředí našeho Vesmíru před jinými, nepřátelskými civilizacemi.

**Jak mysl pohlcuje čtvrtou dimenzi časoprostorového kontinua,
člověk se stává vyvinutou lidskou bytostí s porozuměním a láskou ke všem věcem.**

Budou-li vyvinuty věda a technologie jako duplikace přírody, nebudou znát hranice. Nedojde k nedostatku energie. Motivační systémy lze využívat v hojnosti a bez nákladů z Vesmíru. To usnadní výstavbu a překoná všechny problémy s dopravou a znečištěním na celé planetě. Také to zjednoduší meziplanetární a mezihvězdné cestování, které nás zavede k nejbližším hvězdám.

Tato tajemství vědcům na Zemi stále unikají. Naši vědci hledají vodítka k přirozené energii Vesmíru pomocí všech dostupných metod vědeckého výzkumu a zkoumání, které mají na dosah, a přesto **přehlížejí jedno jednoduché vodítko. Země je živá, dýchající bytost.** Přímou pod jejich velkýma nemotornýma nohama se planeta pohybuje po oběžné dráze s poruchami, vdechuje a vydechuje, rozšiřuje se a smršťuje jako proměnná hvězda a vytváří nepřetržitý život. V celém Vesmíru, na povrchu jiných zemí, je to stejné – všechny mají magnetickou hmotu života, gravitace a světla. Všechny jsou v celku.

Výzkum gravitace představuje ohromné a náročné informace, o kterých se v současné vědě a fyzice ani nesnilo, kde je hranice znalostí svázána a omezena na vzorec úzké a rigidní konformity. Tato galaktická síla, dosud nepochopená, prostupuje naše životy, spojuje nás všechny dohromady jako nedílná součást celku a zapojuje nás všechny do otevřeného dialogu s vesmírem.

Kosmická energie existuje v celé naší Galaxii – velký spirální systém mračen vodíkového plynu naplněných hvězdami a planetami. Galaxie byly vždy. Rodí se z elektromagnetických vírů v rámci minimální teploty prázdnoty a začínají se točit a vytvářet rozsáhlé spirálové nebo vírové bouře, v jejichž středu vznikne obrovský tlak. Jak se oblak vodíkové mlhy vyvíjí v kompaktní galaxii, teplo je generováno mikroatomy, které nejsou schopny proniknout za minimální teploty do mezegalaktického prostoru. Rotující obrovskou rychlostí se ve středu vytvoří oko nebo jádro a

mladá galaxie se stane velkoplošnou, s oblaky plynu rotujícími směrem ke středu. Jak galaxie stárne, její rotace ji zplošťuje do galaxie E7 ve tvaru létajícího talíře a poté do spirály, jejíž ramena jsou tvořena a vyplněna hvězdami a planetami. Galaxie s prachovým pásem se vyvíjí a tvorba hvězd pokračuje v rázové vlně hala, jak se prohání naprostou temnotou mezigalaktického prostoru s minimální teplotou. Ke stejnému procesu dochází, když se v oblacích plynu tvoří vír, který vytváří intenzivnější a kompaktnější vír, který se stává hvězdou.

Mezi atomy vodíku bude mnoho mikroatomů stlačeno a explodovat při vysoké teplotě. Tímto způsobem vzniká helium. Čím větší je tlak a teplo mikroatomů, tím více explozí a prvků se tvoří a oblak vodíkové mlhy roste v rotující hvězdu, která vyzařuje světlo až k nejbližším hranicím svého systému. Na těchto hranicích se planety tvoří jako menší víry spouštěné elektřinou z mateřského víru. Buňky prachového mračna pučí všude kolem své mateřské hvězdy a vyvěrají v nových tepelných explozích, jak mikroatomy světla dále kondenzují, tvoří vibrující hmotu, která periodicky vydává magma a zbytky tepla ve formě sopečných erupcí v geometrickém vztahu k času a světelné emanaci mateřského víru. Některé jsou tak blízko, že splývají s mateřskou hvězdou nebo mezi sebou navzájem a vytvářejí větší planety, dokud se celá vírová bouře neusadí na vibrační rychlost harmonické interakce. Život je spouštěn elektřinou v planetárním prostředí, když životodárné plyny a atmosféra chrlí z planetárního magmatu. Anomalie v gravitaci z mateřské hvězdy uvolňují magma v atomových explozích různé intenzity – uvolnění životní krve hvězdy – což nám všem umožňuje být stvořen z hvězdného prachu.

Gravitační vlny tlačí na povrch Země, jehož hmotnost a hustota závisí na magmatu uvnitř – zdroji veškerého světla a života. Gravitace se šíří směrem ven z jádra rotujícího disku naší Galaxie a vyvíjí tlak na všechny mlhoviny, hvězdy a planety. Jak se naše Galaxie Mléčná dráha ustálí ve své vibrační frekvenci, formuje se sedm spirálních ramen a plní je sluneční soustavy, kde miliony a miliony planet ukrývají život.

Náš Vesmír je věčný a ve svém elektromagnetickém poli vytváří světlo věčnosti. Světlo, teplo a život jsou vytvářeny v atmosférách planet a v orbitální rychlosti a rotační rychlosti naší Galaxie kolem metagalaxie – podivuhodného systému v hlubinách mezigalaktické prázdnoty, neomezených dosahů Vesmíru. Tam minimální teplota řídí životy galaxií, když obíhají v nepřetržité hybnosti, ve stále se rozšiřujících kruzích kolem elektromagnetického centra metagalaxie.

Všichni jsme elektrické bytosti v elektromagnetickém Vesmíru světla, který vždy byl a vždy bude. Tvoří a množí se, buňku po buňce skrz nekonečnou prázdnotu, když mikroatomy, konečné částice, vibrují v substanci, na kterou jsme naladěni. Všechny věci nabývají tvaru vzhledem k této planetě, jejíž poloměr má geometrickou souvislost s časem, světlem a gravitací. Elektřina spouští zrození galaxií, hvězd a planet. Gravitace vzniká vírovou rotací všech prvků v přírodě. Spirální systém tedy pokračuje, pouze chráněn před chaosem a entropií prázdnotou minimální teploty za světelnou bariérou.

Lidstvo je zrozeno ke sporům na Zemi, protože věčný boj o existenci se projevuje ve dvourozměrné sféře na povrchu planety. Územní zisky pro jídlo a životní prostor se stávají prvořadým významem a lidstvo se stává násilným a agresivním ve snaze ochránit svou doménu nebo hledat další území pro rozšiřující se populaci. Omezující oblasti života způsobují, že se lidé stávají agresivnějšími a násilnějšími a jejich činy motivuje strach ze ztráty svých domén.

Když jsou lidé schopni uniknout ze dvou dimenzí délky a šířky a následovat duchovní probuzení do svobody výšky ve třetí dimenzi, kde neexistuje žádné omezení území nebo času, mohou se stát jemnými a humánními a hledat širší pole prostoru. Jakmile mysl pohltní čtvrtou dimenzi časoprostorového kontinua, stane se člověk vyvinutou lidskou bytostí s pochopením a láskou ke všem věcem. Nalezení smyslu života a toho, proč člověk existuje jako jedinec, člověka naladí na Vesmír. Pak můžeme komunikovat prostřednictvím telepatie v časové variaci mezihvězdného prostoru.

Všichni můžeme dosáhnout klidné vyrovnanosti věčné přítomnosti uvnitř té božské jiskry inteligence, která prostupuje celý Vesmír. Harmonie se vším se nachází v lásce, s civilizacemi z jiných říší za viditelnou světelnou bariérou, na kterou jsou naše oči naladěny. Jsme zrozeni z tohoto Vesmíru, který se skládá z energie a hmoty vibrující v různých frekvencích. Jak rozšiřujeme své vědomí, uvědomujeme si různé frekvence dosažení, kde věčné pravdy života čekají na naše vnímání a realizaci atomových harmonických čísel Vesmíru.

Procházela jsem se hlubokými vodami osobní zkušenosti, kde nebezpečí číhalo v temnotě nevědomosti, a byla jsem svědkem jiných říší mimo náš svět. Našla jsem pravdu o nejvyšším štěstí a věčném životě s mužem z jiného světa. Zůstává pro mě jedinou realitou – v tomto světě, kde obyvatelé stále věří v iluzi své jedinečné existence v obydlém Vesmíru.

Tím, že jsem prošla ohněm zkušeností a dosažení – trpěla strádáním materiální nouze v uchvacujícím světě, jako je Země – mi přinesl sílu a vytrvalost, odvahu a lojalitu k ideálu života za hranicemi této Sluneční soustavy. Akonovy myšlenky mě vedou nebezpečnými cestami života mezi lidmi na Zemi, kde má práce nyní aspiruje na ideál lepšího světa pro všechny lidi.

Žádná vzdálenost není příliš velká na to, aby se alfa rytmus pohyboval mezi mozky spřízněných duší a potomků, jejichž životy se někdy podílejí na hledání konečné jednoty a harmonie v našem živém Vesmíru. Tyto telepatické vlny probleskují dalekými vzdálenostmi, kde gravitace ovládá životy planet, do jiného domova života – do mého milovaného Akona a našeho syna Aylinga, který byl počat v tomto domově života, ale nenarodil se na této planetě. Nebezpečí vesmírných lodí s raketovým pohonem, které obklopují své piloty jako rakve, pro něj ne. Ne, aby cestoval po hvězdách zabalený do zavinovačky skafandru a byl zabalený jako sardinka v plechovce ve snaze dobyt Vesmír a neznámé prostředí za ním.

Co by se stalo s Davidem a mnou teď, když moje srdce zasáhla změna časových frekvencí? Kde by se vzaly peníze na živobytí? Byla jsem rozvedená s Davidovým otcem a moje dcera z předchozího manželství žila v Londýně, protože dokončila studium medicíny. Farma byla prodána a převzali ji cizí lidé a já a David jsme byli úplně sami.

Peníze na život jsou na této planetě životně důležité, a tak jsme se rozhodli vrátit do Johannesburgu. Jeli jsme po trati v MG – David a já, Susan a Vicky –, zatímco žádostivé oči stále sledovaly ze silnice v údolí, kde u hraniční brány zůstalo zaparkované velké americké auto. Osamělý Harvard hučel na obloze v důsledku bouře. V čisté atmosféře hor se začínaly vytvářet pásy kouřového oparu.

V Johannesburgu jsme našli domov a já jsem dostala práci u předního knihkupce, zatímco David chodil do denní školy a vynikal ve všem, co dělal. Ale v suterénu tohoto skvělého knihkupectví nebyl čerstvý vzduch a můj srdeční stav se zhoršil. Snažila jsem se však pokračovat a banka mi pomohla, pokud budu mít stálý příjem. V Natalu, zemi mého narození, kde se moji příbuzní usadili v bezpečném bezpečí na rozlehlých akrech zvlněných pastvin, nám teď nic nezbylo. Pocítila jsem stesk po domově a do srdce mi vstoupil hluboký smutek, když mi ta myšlenka prolétla myslí. Pouze africká strana mé adoptivní rodiny nám nabídla domov v suchých, otevřených prostorách Transvaalu. Za to jsem je miloval a nikdy nezapomenu na jejich promyšlené gesto.

Když jsem přecházela z knihkupectví Commissioner Street, svěží vánek z highveldu mi zavál do očí. Najednou jsem se tím vším dusila – davy bílých a černých lidí, které se tlačily po ulici a všechn ten těsný, hlučný a páchnoucí provoz. Cítila jsem se tím vším dušena a cítila jsem naléhavou potřebu dostat se z tohoto bludiště města se vším jeho zničujícím hlukem a shonem.

Musela jsem utéct zpět na Drakensberg. Když Davidovi skončila škola na prázdniny, požádala jsem o volno a bylo mi vyhověno, protože jsem dlouho a tvrdě pracovala.

Světlo úsvitu zalilo východní oblohu, když jsme s Davidem, spolu se Susan a Vicky, zamířili na jih v MG, pryč od obklopujících křídel, které kolem mě vrhaly žádostivé myšlenky lidí. Ten odstín a pláč mě pronásledují na farmy, když bezpečnostní síť vrhá svá rafinovaná a panovačná chapadla, aby si podmanila mou svobodu. To však ještě nevěděli o Cathkinovi, kde bychom se mohli navždy ztratit v horách a jen mořský vítr by šuměl vysokou trávou a ve své vlhké vůni přinášel dech věčnosti.

Takže pryč do otevřených prostor a do dalekých končin oblohy, pryč do svobody hor, kde jsem slyšela hlas mého milovaného, jak volá ve vznešených dálkách. Jeho hlas mi zpíval v srdci, když jsme se s větrem pohybovali ze širokých otevřených prostor Transvaalu do země stínů v Natalu, vzdálené hodně přes 300 mil. MG reagovalo na můj dotek na otevřené silnici, její dokonalost výkonu zůstala zachována po celou dobu po Akonově práci na jejím motoru.

Velké Dračí hory chránily náš průchod, když jsme odbočovali po zkratce přes Zuluské země. Cathkin nás lákal čistotou atmosféry a majestátností scenérie. Náhlá vlna touhy zarmoutila mé oči, když jsem myslela na svého milovaného. Vzpomněla jsem si na vůni nádherného venkova, odkud pochází, kde si mořský vánek pohrává s listy dívčích kapradin, které hojně rostou na sluncem zalitých úbočích hor, a jejich jemné kružby lesklých černých stonků se ohýbají a vlní s mořským dechem. Myslela jsem na své vlastní krásné kapradí, které mi dal Akon na Metonu, a na to, jak mi teď dobře roste v mém domě, aklimatizovaný na suchý vzduch vznešených a živý láskou a péčí. Když jsem o těchto věcech přemýšlela, vůně Metonových moří naplnila mé smysly a věděla jsem, že Akon je blízko.

Zastavila jsem MG na kraji silnice a vystoupili jsme, abychom sledovali oblohu. Na jihu se do hlubin modři tyčily obrovské bouřkové hlavy, lesknoucí se bíle jako velké kvěťkové hlavy, holé a zářivé. Najednou se na obloze objevil záblesk. Vzala jsem svůj krabicový fotoaparát a přitiskla si ho na hrud', aby se ustálil, zatímco jsem namířila objektiv na vrchol bouřkových mraků. Když jsem to udělala, na modré obloze se náhle objevila Akonova plochá klenutá vesmírná loď. Vznášela se proti velkému břehu mraků a pomalu ztrácela výšku. V tom okamžiku se proti obloze objevila další vesmírná loď, která se pohybovala obrovskou rychlostí, a já stiskla spoušť.

Když se loď zableskla dolů do těžké kupy mraků, běžela jsem přes silnici a nahoru do svahu. Když jsem dorazila na vrchol kopce, vesmírné lodě byly pryč a cumulonimbus se rozprostřel po obloze od jihu. Akonova vesmírná loď se znovu objevila a pořídila jsem sérii fotografií, jak se vznášela a nakláněla se na obloze. Můj reflex s jednoduchým fotoaparátem Brownie Box byl stejně okamžitý jako zjevení vesmírné lodi – muselo to tak být, jinak bych nedokázala pořídít jediný snímek.

Pruh blesku, modrobílá stuha, se míhal z vrcholu kopce do mraku a rachot hromu utichl, než se kopce stačily ozývat jako odpověď. Plně probuzený cumulonimbus – složený z buněk, které rostou, splývají a množí se –, spuštěný k životu elektřinou generovanou v jeho srdci, se pohyboval se svou zvířecí povahou přes kopce. Uvědomila jsem si, že mrak oplácí moji myšlenku brněním na hlavě. Pozitivní náboje se vyrojily ze země nahoru a použily mé tělo jako vodič, aby se setkaly se záporně nabitým vůdcem přicházejícím z mraku, když náboj Země vyskočil vzhůru ionizovaným tunelem připraveným v atmosféře vůdci mraků. Okamžitě jsem seskočila ze skály, na které jsem stála, srovnala jsem se v trávě a skutálela se ze svahu v pravý čas, když zpětný úder ze země vystřelil vzhůru ionizovaným tunelem k základně mraků a rozbil ztvrdlou skálu. Se zvukem prásknutí biče se vzduch v kanále rozšířil v náhlou a strašlivou explozi a rázové vlny mě poslaly dolů ze strmého svahu a vyrazily mi dech z těla.

Jak bylo mým zvykem, dala jsem fotoaparát zpět do pouzdra a přivázala jsem si ho přes rameno, místo abych ho položila na kámen vedle sebe. Kožený řemínek se při mém pádu z kopce zlomil,

ale jinak jsem byla bez zranění. Když jsem vytáhla fotoaparát, zablikal další zpětný úder s hrozným prasknutím od roztržité skály. Ozvala se bouřlivá exploze, jak se ohromné teplo v kanále blesku rozšiřovalo ve vlnách úžasného zvuku.

Měla jsem toho dost. Rozběhla jsem se k velkému výběžku skalních říms a ukryla se pod největší z nich, právě když se přes veld s hukotem přehnala opona deště a krupobití. Třásla jsem se nervózní reakcí a mé srdce se dostalo do divoké tachykardie. Bylo to úplně mimo rytmus a cítila jsem, jak se mi smrt dotýká srdce, jak praskání a bouřlivá exploze zpětných blesků pokračovala.

Nebyla jsem ve svém útočišti sama. Ukryli se tam ptáci všeho druhu a ti se třepotali a cvrlikali v obavách a neklidném znepokojení. Ze šera krupobití se vynořil rákosník a uhnízdil se vedle mě, uši mu cukaly, jak každý blesk zněl nebezpečně blízko. Klid a teplo rákosníka utišily mé srdce a já jsem si lehla s paží přes jeho záda, zatímco mě jelen pozoroval velkýma, měkkýma hnědýma očima.

Po nějaké době výbušná turbulence utichla. Všichni jsme vyšli z úkrytu, ptáci si čechrali peří a nebojácně kráčeli kolem mých nohou. Rákosník však zůstal nehybný, takže jsem se znovu posadila a opřela se zády o skalní stěnu. Potřebovala jsem si odpočinout a věděla jsem, že David a psi budou v MG v bezpečí. Když jsem seděla, myslela jsem na něco zvláštního, co se stalo před několika týdny. V mé chatě v Parktownu mě zavolal major britské armády, a když jsme popíjeli čaj, u dveří se ozvalo vyrušení. Odpověděla jsem a našla tam stojícího cizince.

"Dobrý den, paní," řekl cizinec. „Šedý Ford Zephyr, který byl zaparkovaný před vaší bránou, utekl na Empire Road. Sledoval jsem, jak zastavuje na protějším chodníku asi míli dolů. Šlo to po silnici a proplouvalo provozem, jako by bylo řízeno – bylo to velmi podivné. Motoristé jedoucí v protisměru do sebe ve vyděšeném překvapení málem narazili, když viděli, jak to auto jelo po silnici bez řidiče – jen jelo rovně kolem nich, pak odbočilo na chodník a zůstalo stát mezi stromy. Dokonce to minulo stromy !" zakončil s výkřikem úžasu.

"Možná někdo vedl auto," odpověděla jsem tiše.

"Ach ne, paní, to je příliš."

Cizinec spěchal k bráně. Když si nasadil klobouk a podíval se na mě, viděla jsem strach v jeho očích.

"Svatá dobroto !" řekl major. "Asi jsem zapomněl zatáhnout ruční brzdu." A vyběhl, aby zachránil své auto.

Později jsem se dozvěděla, že major byl vysoce postavený důstojník britské rozvědky, který byl ve štábu generála Montgomeryho. Byl to velmi citlivý a vysoce inteligentní muž a také slavný umělec, který přijel do Jižní Afriky přednášet letectvu. Teď jsem si byla jistá, že za daných okolností ho náčelník poslal, aby se o mě postaral. S tou myšlenkou jsem ucítila teplo, které mi vrátilo sebevědomí.

Rákosník náhle vyskočil a spustil se dolů po travnatém svahu. Trávou se strhl nával a psi mě našli a v očích jim zářilo štěstí. David v botách s gumovou podrážkou tiše přešlapoval veldem za nimi.

Slunce za Cathkinem zapadá brzy, vrchol vrhá dlouhé stíny na kopce. Studené, červenohnědé světlo se dotklo vrcholů travnatých svahů a neustále se měnící hora zatemnila padající podhůří. Pospíchali jsme v MG do přístavu hostelu, abychom čekali na Akonův příchod. Doufala jsem, že brzy přijde. Přestože jeho vesmírná loď byla na nebi Země, možná by nepřistál. Měla jsem jen tři týdny dovolené z práce, než jsem se musela vrátit do Johannesburgu – časový faktor na této planetě mě svým dopadem opět zdrtil. Tohle bylo naše živobytí tady a já měla k přemýšlení

Davida, psy a MG, stejně jako svůj domov a pár vzácných věcí, které nám poskytovaly trochu pohodlí a krásy k životu.

Ale Akon přistál ! Jednoho odpoledne tam byla náhle jeho velká vesmírná loď. Na čisté obloze nebylo nic a pak se objevila v celé své kráse, vznášela se těsně u země a jemně přistával. Zcela bez povšimnutí se loď náhle objevila v časovém poli Země. Viděla jsem to jen já. Běžela jsem se setkat s Akonem. Halcyonové dny s Akonem uběhly. V noci mě uspal svými léčivými rukama a moje srdce se opět vrátilo do normálního rytmu. Zůstali jsme ve svatyni hor a tam byl naprostý klid a štěstí. Můj život se znovu stal celistvým ve své jednotě s Akonem, jako tomu bylo, když jsme vytvořili další život, abychom tuto celistvost dokončili.

Jednoho rána, když jsem se probudila ve sluneční záři, Akon byl pryč z mé strany. Podívala jsem se do vyšší atmosféry a viděla jsem jeho vesmírnou loď, jak se pohybuje vzhůru, obklopená obrovským kondenzačním mrakem. Vesmírná loď stále v časové frekvenci Země zářila hlubokým zlatým jantarem ve svém odletovém poli. A pak zmizela a zanechala za sebou obrovský rotující mrak, jehož vršek byl v mrazivých výškách a jeho základně vyhlazený do krycího mraku jako brázda čar magnetické síly v atmosféře.

Velký kruhový oblak zůstal ve vyšších polohách oblohy po zbytek dne, změnil se a zformoval se do vysokého cirrocumulus se základnou altocumulus. Větrné vzory jej postupně pohybovaly po obloze jako cirrostratus a zachycovaly zlatočervené paprsky Slunce, čímž ve vysokém, mléčném pavučinovém závoji vytvořily barevnou smlouvu tvořenou ledovými krystaly.

Akon byl pryč, zpátky do bezedných končin Vesmíru za naší Sluneční soustavou, pryč do těch bezedných vzdáleností sametového Vesmíru. Mířil k velké modrobílé hvězdě známé na Zemi jako Vega, aby provedl vědecký dohled nad vzdálenou hvězdou. Naše Sluneční soustava se také pohybovala směrem k tvrdé jasnosti Vegy, ale prvotní plazma Vesmíru vedla Akonovu kosmickou loď přes mnoho časových frekvencí.

Galaxie věčně rotující v nezmapované prázdnotě mezigalaktického prostoru vydávají životní impuls, který zachycují citlivé přístroje v Akonově vesmírné lodi. Tyto přístroje monitorují životní cykly galaxií, hvězd a planet a zjišťují množství plazmatu ve sluneční soustavě. Výstup plazmy hvězdy je důležitý pro soustavu planet, zejména pro hvězdu jako je Slunce s cykly slunečních skvrn, kterými jsou ovlivněny pohyby jejich planet. co-jist.cz

Jupiter jako malá hvězda spouští Sluneční skvrny zvýšeným magnetismem, když je v příznivé poloze. To zase ovlivňuje zemskou atmosféru a způsobuje změny počasí, když nízkotlaké žlaby protínají geometrické oblasti povrchu planety. Mohou nastat rozsáhlé klimatické otřesy. Planeta může také vyvolat zemětřesení na Zemi narušením rovnováhy Slunce, protože naše planeta je zcela ovlivněna tím, co se děje se Sluncem. Zde jsme závislí na hvězdě našeho systému. Slunce ovládá naši atmosféru, počasí a klima, a když se Jupiter, druhá dorůstající hvězda této soustavy, vyrovná s Marsem a ostatními planetami této Sluneční soustavy, rovnováha Slunce bude narušena a naší planetou otřesou zemětřesení. K jakému nadpozemskému osudu směřujeme, když je naše planeta tak zranitelná, tak závislá na hvězdě naší soustavy ? A přesto lidé mohou porozumět pouze bezprostřednímu prostředí jejich rychle se rozkládajícího světa.

Když jsme se vrátili do Johannesburgu, **zažila jsem bezmyšlenkovité sobectví lidstva a museli jsme bojovat sami a opuštěni. Ach, jak sám může být člověk v tomto přeplněném světě, když si najednou uvědomí, že není na koho – na nikoho na celém světě – se obrátit v hodinu nouze. Člověk je opravdu sám a zničující uvědomění exploduje v mysli jako noční můra. Rodina, přátelé a cizí lidé jsou všichni odliti do jedné formy – lhostejní, odtaziťí, neuvědomující si svůj boj o přežití v nepřátelském světě.**

Hrůza z boje o Davida a sebe v hlučném rachotu a smogu nepřátelského města se mi ukázala jako příliš velká a onemocněla jsem. Studená ruka strachu sevřela mé srdce, když jsem v noci ležela vzhůru a přemýšlela, co se s námi stane a odkud přijde naše další jídlo. V bance bylo jen dost peněz na zaplacení nájmu a udržení střechy nad hlavou na další měsíc a zažila jsem to, co miliony dalších na této planetě, trpí v boji o přežití v krutém ekonomickém systému. Zachovala jsem však vnější klid a David nevěděl nic o našem blízkém setkání s hroznou chudobou. Byl úžasný a udržoval mou sílu procházet jeho péčí a ohleduplností, přestože byl celý den ve škole a půl noci vzhůru s domácími úkoly. Je to skutečně vyspělá lidská bytost.

Když člověk zná význam hladovění, uvědomí si také hrozné utrpení zvířat na celé této planetě. Existuje mnoho bytostí, které nemají dostatek jídla, zatímco lidé se dosyta nají a hltají požitky z jídla. Co dělat, když v takovém světě nemá peníze na živobytí? Co dělat, když nemá domov, kde by se mohl ukrýt, a lidé, které zná a kterým v minulosti pomohli, projdou lhostejně nebo nevědomě? Dokud jsou oni sami v pořádku, pokračují v šlapání po druhých, aby získali jejich každodenní chléb, upírají právo na chléb ostatním svými sobeckými, majetnickými zvyky, střeží svou zemi a majetek jako stvoření nižších úrovní.

Neschopna obrátit se v hodině potřeby na ostatní lidi, obrátila jsem se místo toho k Vesmíru. Věděla jsem, že Vesmír nikdy nebere jednu věc, pokud není dáno něco jiného.

Před několika dny volal major. V práci v bezvzduchovém knihkupectví jsem omdlela, venku zuřila bouře a měla jsem strach, jak se David dostane ze školy domů. Major mě poslal domů taxíkem a řekl mi, abych se nevracela do práce. Přinesl nám velký koš s lahodným jídlem a láhev šampaňského. Musel mě celou dobu hlídat, pomyslela jsem si. Musel vědět o naší zoufalé situaci, když jsem se snažila udržet střechu nad hlavou. Ale moje síla odešla. Začalo krvácení a on mě rychle odvezl do nemocnice, kde mě podvázali kapačkami a injekcemi v rámci přípravy na velkou operaci brzy ráno. Major zůstal se mnou a nikdy mě neopustil, dokud mě neodvezli na operační sál.

Když se smrt znovu dotkla mého srdce, jasně jsem viděla do časového pole budoucnosti. Věděla jsem, že můj reinkarnační cyklus na této planetě je téměř u konce a můj život se obrátí na plný cyklus a vezme mě zpět do Metonu, kde jsem mohla zůstat s Akonem jako v předchozím životě na Venuši. Pravda kolem mě rozprostřela teplo svých zahalujících křídel. Bez ohledu na to, co se na této planetě stalo, už nikdy nebudu sama. Patřila jsem k Akonovi – narodila jsem se z jeho rasy. Smrt pro mě neznamenal žádný strach, ale pouze požehnané osvobození z mezí pozemského času a cyklu reinkarnace zde, kde je lidstvo na nižší úrovni existence.

Neexistuje žádná smrt, ale pouze přechod k energii životního pole a zpět do hmoty znovu v koloběhu života.

Jednoho večera jsem otevřela oči a uviděla majora sklánějícího se nad stroze bílou nemocniční postelí. Jeho obličej byl jemný a ustaraný a jeho oči byly plné lásky, když se mi díval do očí. Natáhla jsem ruku a poděkovala mu za všechno, co udělal. Sevřel mou ruku v obou svých teplých, pevných rukou.

"Teď jdi spát," řekl. "Nedělejte si starosti. Od této chvíle se o vás oba budu starat." O všechno bude postaráno." A ještě víc se naklonil a políbil mě.

David přišel na druhou stranu postele a políbil mě. Jeho paže byla v sádře, svázaná v praku.

"Ach," povzdechla jsem si a pak znovu omdlela.

Pak jsem ho jako z velké dálky slyšela říkat: „To je v pořádku, mami. Jen zlomené zápěstí, když jsem ve škole přepadl přes překážky. Bydlím s Peterem a jeho rodinou a starají se o mě úžasně.“

Akutní, palčivá bolest při hysterektomickém řezu mě znovu přivedla a viděla jsem, jak sestra přichází s injekční stříkačkou zvednutou vysoko. Stáhla ložní prádlo a bodla mě tupou jehlou do hýždí, což bolelo. S povzdechem jsem zavřela oči a odplula do bezesného spánku drogy, kterou mi dala.

"Snila jsem, nebo sem včera večer přišel major a můj syn ?" zeptala jsem se sestry druhý den ráno.

"Skutečně ano, a jaký je major okouzující, pohledný gentleman." Povzdechla si. "Nechal ti tyhle krásné rudé růže a řekl, že si tě brzy vezme domů, kde tě bude zase ošetřovat, aby ses uzdravila. Ve skutečnosti je teď tady. Nechám vás spolu o samotě."

Naaranžovala růže do vázy vedle postele. Jejich vůně znovu naplnila oddělení nadějí. I když to znamenalo být úplně zasíťován do vojenské mašinerie, alespoň o mě bude postaráno. Byla jsem si jistá, že na to Akon dohlédl. Ta nemocná politika světa mě nadmíru znechutila a nechtěla jsem s ní mít nic společného. Politiku používali barbaři tohoto světa.

Lidé na Zemi budou jednoho dne hledat na nebi pravdu. Naleznou vzdálené břehy nádherné země, omyté moři věčnosti a požehnané slávou světla tří hvězd. Tam velcí bílí mořští ptáci krouží stále výš v temné safírově modré obloze, stále vzhůru, dokud se v dálce dne neobjeví jako pouhé tečky. Hudba koulí vibruje vzduchem v harmonii s letem ptáků, jak se jejich rozsáhlá bílá křídla roztahují, aby dosáhla ještě větší výšky nad tmavě modrými moři. Nahoru, vzhůru do ledové modři vyšší oblohy, kde se nachází směrová síla, se bílí mořští ptáci pohybují s přílivem hudby na další ostrůvky zasazené do hlubokých safírových moří.

Taneční rytmus všeho života je naladěný na píseň Vesmíru. Věčný tanec mikroatomů proudí z hvězd a život je generován na myriádách zemí v Galaxii, kde jsou neomezené trakty za nimi udržovány v mezích minimální teploty prázdnoty beze stop.

Jiskra života na planetě je pozůstatkem hvězdy. Všechny planety jsou vychladlé hvězdy ve svém věčném procesu evoluce od hmoty k hustotě. Sopečný dech v nich tvoří světlo atmosféry, které vytváří život prostřednictvím interakce se zářením z hvězd. Toto záření se sráží s molekulami planetárních atmosfér, aby vytvořilo nesmrtelné světlo elektřiny, a animované částice se krotí a svíjejí v zářivé atmosféře, každá má svůj vlastní jasný elektrický náboj.

Božská podstata života vždy pokračuje. Duše se probouzí k poznání ve vyšších sférách, kde je duše nebo životní pole přitahováno k planetě vyvinuté v podobném magnetickém poli a kde se člověk může znovu narodit do hmoty nebo hustších vibrací z energie smrti. Je to pouhý přechod, metamorfóza ve všech živých věcech. Neexistuje žádná smrt, ale pouze přechod do energie životního pole a zpět do hmoty v koloběhu života.

Nebeská klenba planety drží lidstvo v poutu života a sláva Vesmíru je dědictvím lidstva. Lidstvo se vznese do nádhery hvězdami naplněného prostoru, zatímco hvězdy vrhají svou záři, aby nám pomohly najít tuto slavnou cestu ke hvězdám. Lidstvo vyjde z tohoto světa, vyjde ze stínů sváru a bude se pohybovat s větry Vesmíru na jiné planety ve světle Vesmíru, kde žádná menší neshoda nemůže zatemnit slávu světla.

Můžeme vytvořit harmonii v bezedných hlubinách mezihvězdného prostoru, kde se naše mysl může natáhnout a kontaktovat jiné mysli v telepatické komunikaci. Prostorová prázdnota funguje jako vysílač, když se člověk naladí na stejnou vlnovou délku. Moudrost a láska se spojují s nesmrtelností v této univerzální jednotě, aby vytvořily vysoce vyvinutou lidskou bytost, která je

součástí věčnosti, existující v té božské jiskře inteligence, která prostupuje celý Vesmír, v tom harmonickém a uspořádaném rytmu zvaném Bůh.

Poznala jsem lásku v celé její zářivé nádheře. Mé srdce se probudilo do své záře, navždy živěné zlatými vlnami světla, abych mohla oslovit a obsáhnout ostatní, abych jim dala sílu, odvahu a motivaci žít dál ve světě, který se rychle stává čím dál nebezpečnějším.

Jak se vodíková mračna točí a kondenzují do hvězd a planet, prachová mračna jsou vytlačována z jádra naší Galaxie, Mléčné dráhy. Tvoří obrovskou spirální bouři v hedvábné temnotě Vesmíru. Odrážejí růžovou červeň božského světla při stvoření hvězd a planet, aby ukrývaly život ve své skořápce rychle se řítícího světla, kde všichni máme své bytí – vše vyrobeno z hvězdného prachu.

(***)

ALFA A OMEGA VŠECH VĚCÍ

(Epilog)

Je to více než dvacet jedna let, co Akon přistál na vrcholu Flying Saucer Hill ve své krásné vesmírné lodi světla. Našemu synovi Aylingovi je nyní v pozemském čase devatenáct let. A přesto se vrátili. Nezapomněli na mě. Dvacet let jsem žila ve vypůjčeném čase, abych dokončila tuto knihu a přinesla lidem na této planetě znalosti o našem prostředí ve Vesmíru. Žijeme v obrovském a úžasném Vesmíru, ale jeho velkolepost lze pochopit, milovat a zkrotit harmonií. Můžeme přemýšlet a získávat vodítka k vyřešení našeho osudu v této Sluneční soustavě, protože energetická krize se stále blíží. Lidé na Zemi vyčerpávají fosilní paliva, která jim tak věrně sloužila. Země rozdává svou štědrost prostřednictvím pastvin času – příroda poskytuje, ale lidstvo se nadále rozděluje.

Pravdu v celé její jednoduchosti najdete na stránkách této knihy. Tyto pravdy byly vždy. Jsou univerzální, a pokud se je lidstvo naučí dodržovat, možná by tato kniha mohla jít příkladem. Vždy existuje důvod a odpověď na všechny věci ve Vesmíru. Kdyby si jen lidé mysleli, mohli bychom najít jeho odměnu.

Našla jsem jeho štědrost v celé jeho slavné a velkolepé prozřetelnosti. Je to jednoduché a bezplatné, inteligentní energie, kterou lze ovládat a ovládat, milovat a věřit jí. Tou odměnou je světlo, elektromagnetická vlnová délka naší Galaxie. Dala harmonii těm nejmilovanějším místům, jako je farma Whyteleaf v Rosettě, kde se Flying Saucer Hill tyčí jako strážná hora s propadem na vrcholu, kde tolik let žila moje zesnulá sestra a její úžasný manžel a kde mě Akon poprvé našel, jak na něj čekám na vrcholu hory.

Whyteleaf nyní vlastní a stará se o něj a dělá ho krásnějším než kdy dříve krásná rodina velmi starých přátel, kteří jsou se mnou spřízněni prostřednictvím manželství. Převzali farmy, zlepšili celou krajinu a dosáhli velkého úspěchu svého projektu tím, že postavili řadu jezer ve velkém údolí a vysadili borovice přes svahy. Jaké to bylo štěstí, vědět, že Akon se vrátil, byť na tak krátkou dobu ! Jak se všechna místa, kterých se dotkl, změnila k lepšímu !

Výšiny Cathkin jsou nyní součástí nádherné rezervace, chráněné vládou, kde bezpečnostními branami smí procházet pouze oprávněné osoby. O něco dál, Flying Saucer Hill, byl ponechán

nedotčený destruktivní rukou lidstva, chráněn a opečováván dobrými, civilizovanými lidmi. Tam, kde bývala moje chata v Parktownu, nyní krásný park šíří radost lidem z Johannesburgu.

Dobré vychází ze všech věcí, když jsou kontakty správné a lidé jsou v harmonii. Strmé jižní svahy kopce Flying Saucer Hill se řítí do modrých vod jezera, kde divoké husy a kachny slétají po klidné hladině, aby přistály a zahnízdily se v rákosí a vrbách lemujících vzdálené pobřeží. Byla jsem tam pozvána zpět, do zvládnutých kopců mého dětství, a všichni jsme to oslavili lahodným obědem a rýnskými víny. Na svahy kopce Flying Saucer Hill jsem se nechala vyvézt Land Roverem, protože jsem po něm kvůli svému srdečnímu stavu nemohla chodit. Všichni moji hostitelé byli tak úžasní a dali mi pocit, že jsem se opravdu vrátila domů.

Akonova vesmírná loď se vznášela nad vrcholkem hory a vzrušení bylo elektrické. Moji hostitelé telefonovali dalším lidem v oblasti, aby jim řekli, aby hledali vesmírnou loď a sledovali ji, než se z kopců snese mlha. Slyšela jsem, jak Zuluové volali a jejich hlasy se rozléhaly v kopcích: "Bůh přišel." Land Rover byl vybaven obousměrným rádiem, takže zpráva šla ven. vesmirni-lide.cz

Znovu jsem uviděla Akona, když ke mně přišel pomocí světelného paprsku promítaného do trojrozměrného obrazu jednoduchých vzorů elektronických nábojů. Byla to projekce, ale viděla jsem ho jako ve skutečném životě – iluze jeho lidské přítomnosti byla dokonalá, až na dotek a čich. Pomocí tohoto laserového světla dokázal Akon promítat trojrozměrné obrazy sebe a Aylinga, aby ke mně promluvil a ubezpečil mě o své neustálé lásce a myšlenkách. Blízkost světelné trubice, ve které stáli, mi připadala jako elektrická fata morgána, když jsem se přiblížila k jejímu závěsu v mateřské lodi, a mým tělem projel pocit píchání.

"Ach," řekla jsem jim, "nemohla bych taky přijít, dokonce i ve světle laseru, než zůstat tady?"

"Momentálně ne," řekl Akon jemně. "Ale během příštích pěti let pozemského času, má milovaná."

Ayling mi dal pusu rukou. Byl stejně vysoký a hbitý jako jeho otec a jeho tvář byla úchvatně krásná, s neobvyklou a fascinující krásou. Rovné zlaté vlasy mu visely na ramena a jeho zlaté oči hleděly do mých s hlubokou láskou. Ale celý obraz zmizel a nezbylo nic. Se zlomeným srdcem jsem se odvrátila. Není divu, že mé srdce je nyní tak těžce zasaženo. Podruhé jsem dovolila emocím, aby si vybraly svou daň. Poprvé to bylo před mnoha lety, když mě moje kamarádka Neslie utěšovala. Od té doby zůstala mou nejdražší přítelkyní.

Byla to pro mě lekce, kterou jsem se měla naučit – pochopit, že změny a proces stvoření pokračují navždy a že člověk musí jít s neustálými změnami a vývojem Vesmíru. Nikdy nic není statické. Nic nezůstává stejné. Tímto způsobem, když si to uvědomíme, člověk se pohybuje v harmonii a stává se nestárnoucí tím, že přijímá nevyhnutelný osud všech věcí v měnícím se Vesmíru.

Akon neustále sleduje a dohlíží na naše Slunce a naši Sluneční soustavu. Není statická a dokončená – stále se tvoří, stále se vyvíjí. **Jednoho dne rozzáří naši Sluneční soustavu druhá hvězda. Černé a oranžové atmosférické pásy Jupiterova disku pokrývají ohřívací pec, ve které již začaly termonukleární reakce.** Jupiter tedy vyzařuje životodárné světlo na svou rodinu malých planet, zatímco rozlehlá vírová bouře, počátek slunečních skvrn nebo hvězdného materiálu spouštěné magnetismem, tvoří obrovskou červenou skvrnu, o které astronomové uvažovali po staletí.

Lidstvo se nyní musí naučit adaptovat na vyšší vibrační rychlost, jak se naše atmosféra mění v rámci formujícího se binárního systému. Kosmické záření zesílí zářením dvou hvězd, které dramatickým a úžasným způsobem ovlivňuje klima Země. Vnější aspirující hvězdy – Saturn, Uran a Neptun – se nadále vyvíjejí a generují životodárné světlo pro své rodiny okolních planet, satelitů a trosek. Budou tvořit ještě více slunečních soustav, jak dozrávají a rozsvěcují se ve hvězdy a jak se uvnitř vytváří život věčnou změnou. **Všechny planety jsou vychladlé hvězdy.**

Měsíce, asteroidy, komety a další kamenné úlomky jsou pouze úlomky hvězd – kusy hvězdného selhání.

Všechny věci mají svůj důvod – dokonce i černé díry, které vědce trápí už léta. Jedná se o kapsy s minimální teplotou v Galaxii, kde světlo nemůže proniknout do vírových zbytků, které jsou vysoce nebezpečné a mohou vysát jakoukoli látku nebo energii do jejich vířivé gravitace. Vesmírné lodě se jim vyhýbají, protože sjednocené polní pohonné systémy by takovým setkáním byly zrušeny. Proto se vesmírné lodě pohybují po rovníkovém obvodu takových anomálií v rámci elektromagnetického plazmatu Galaxie.

Vesmír světla nikdy nebere jednu věc, pokud není dáno něco jiného.

Zažila jsem účinky vyšší vibrační frekvence ze světla tří hvězd. Víím, co to bude znamenat pro život v systému Slunce, když se celá sbírka hvězd, planet, měsíců, asteroidů a trosk přesune do vyšších oktáv existence, vstříc svému osudu v Galaxii Mléčná dráha. Lidé tohoto systému vždy považovali svou existenci za alfu a omegu všech věcí. Jejich vědomí je stěžejí schopno absorbovat jednoduchost jejich prostředí. Matematické zručnosti nejsou nutné k tomu, abychom to všechno vysvětlovali, ale jejich složitá věda se stále více rozvíjí v monstrum matematiky a strojů.

Vědění o Vesmíru vždy existovalo. Dokonce i Řekové věděli o jednotném poli v elektromagnetické vlnové délce světla, které zahrnuje veškeré Stvoření. Přenesli si to do své abecedy. Alfa, beta, gama, delta – harmonický zvuk pro interakci se čtyřmi silami světla, rytmus rezonující v našem mozku. To nám dá alfa rytmus úspěchu, kdy vyrovnanost zachovává součást každodenního života, pokud se nejedná o žádný konflikt.

Univerzální a harmonická je matematika používaná Akonovou civilizací. Hovoří o harmonické matematice, harmonické spřízněnosti s veškerou substancí, rezonanci naladěné na hmotu samotnou vyjádřenou ve světle. Jednoduchá rovnice nám dává odpověď na jednotné polní pohonné systémy pro mezihvězdné kosmické lodě. Jednotná rovnice pole sedmimístných harmonických je klíčem k cestování Vesmírem.

Tato jednoduchá rovnice je v mé mysli jasná. Harmonie antigravitace se zdvojnásobí harmonií světla, změni geometrii času a naše vědomí reality ve fyzickém smyslu se bude posouvat z jednoho prostorového bodu do druhého. To je založeno na časoprostorových geometriích v rámci jednotného pole, které prostupuje celou existencí. nejsme-otroci.cz

Ze všech mnoha tisíc pozemských vědců jen Einstein dokázal najít jednoduchost Vesmíru ve své harmonické rovnici $E = mc^2$. Dosáhl toho udržováním poměrně nepřetržitého alfa rytmu a udržováním svého mozku ve vzorcích uvolněné pozornosti. Podívejte se, co z toho ale vzešlo – atomová bomba, zničení hmotné substance a její přeměna na čistou energii.

Akon jako skvělý fyzik dokáže proces zvrátit. Fyzická látka v libovolném tvaru je vyráběna z čisté energie, odtud atomová struktura mezihvězdných kosmických lodí světla, které jsou zcela hladké a všechny v jednom kuse. Složení materiálu vesmírné lodi vede energii k vytvoření jednotného pole pohonných systémů. Jako přirozený nebeský objekt dosahuje posunu v prostoru a čase ve frekvenci světla, což je tak velmi odlišné od létajících talířů se šrouby a šroubů zkonstruovaných lidmi na Zemi, což jsou čistě atmosférická plavidla a poháněná tryskami.

Akonova kosmická loď rezonuje v harmonickém ladění na světlo mezi dvěma cykly hmoty a antihmoty projevujícími se střídavými pulzy. Proto se okamžitě pohybuje dvojitým cyklem v rámci elektromagnetické vlnové délky Vesmíru. Využívá strukturu samotného prostoru a mění geometrickou matici časoprostoru. neocipuj-se.cz

Kosmická loď funguje jako ochrana pro lidi v ní, když mění polohu prostřednictvím jednotného pole. Všichni jsme tvorové světla, složení z mikroatomů, konečných částic. Jsme vytvoření kombinací vlnových délek tvůrčí síly, kterou nazýváme světlo – neboli Bůh.

Vesmír světla nikdy nebere jednu věc, ale něco jiného je dáno. Mému vnukovi Astleymu, dítěti mé dcery, jsou nyní čtyři roky. Je to další zlatý chlapec, jehož modrošedé oči už mají pohled do dálky, pohled inteligentní moudrosti, která vidí za omezené obzory pozemských lidí. Další hvězdné děti se narodily přátelům, kteří je pojmenovali Akon nebo Pleja, a zvěčnili tak mého milovaného a mé drahé přátele z Vesmíru.

A co planeta Země ? Dokážou jeho hemžící se miliardy přežít v tak malém a zranitelném světě ? Mohou jejich masové vyrovnávání a konformita vytvořit vůdce, kteří vyřeší mnoho problémů, kterým budou čelit v příštích pěti letech, aby mohli přežít svůj čas a žít v našem a připojit se k naší komunitě galaktických civilizací ? Jádru naší Galaxie vyzařuje proud energie – světlo, ze kterého jsme všichni stvořeni. Uvolňování mikroatomů světla z kyslíku je zdrojem veškerého života a mikroatomy ve větších jednotkách se rovnají atomům. **Všechno stvoření je světlo. . .**

THE LIGHT SYSTEM BY IVO A. BENDA 1999 – 2023

(CZ original)

www.andele-nebe.cz
www.co-jist.cz
www.nas-sen.cz
www.jak-prezit.cz
www.raw-strava.cz
www.nebe-lidem.cz
www.neocipuj-se.cz
www.fajna-strava.cz
www.leciva-strava.cz
www.vesmirni-lide.cz
www.andele-svetla.cz
www.nejsme-otroci.cz
www.playlist-music.org
www.universe-people.cz
www.evakuace-lidstva.cz
www.nebeska-univerzita.cz
www.ako-prezit.eu
www.neocipuj-sa.sk
www.fajna-strava.sk
www.lieciva-strava.sk
www.nie-sme-otroci.sk

www.heavenly-angels.org
www.what-to-eat.eu
www.our-dream.org
www.angels-light.org
www.vibrant-food.org
www.space-people.org
www.ashtar-sheran.org
www.playlist-music.org
www.how-to-survive.org
www.we-arent-slaves.org
www.cosmic-people.com
www.universe-people.org
www.universe-people.com
www.dont-get-chipped.org
www.heavenly-university.org
www.all-the-world-downloads.org
www.evacuation-of-humankind.org

www.heavenly-angels.cn

www.himmels-engel.de

www.was-essen.eu

www.weltraum-leute.de

www.wie-man-uberlebt.de

www.keine-chips-imkoerper.de

www.evakuierung-der-menschheit.de

www.angely-sveta.ru

www.kak-vyzhit.ru

www.angeles-luz.es

www.como-sobrevivir.es

www.anges-lumiere.fr

www.anges-lumiere.eu

www.comment-survivre.fr

www.angelo-luce.it

www.come-sopravvivere.it

www.anioly-nieba.pl

www.jak-przezyc.pl

www.feny-angyalai.hu

www.andjeli-neba.com.hr

www.anjos-ceu.eu

www.angeli-raja.eu

www.engelen-hemel.nl

www.ingerii-cerului.ro

www.cennetin-melekleri.web.tr

www.himmelens-anglar.se

Webarchivováno
Národní knihovnou
ČR

Tyto webové stránky jsou **Českým národním kulturním dědictvím světa** a jsou archivovány ve **Webarchivu Národní knihovny České republiky** v Praze:

This website is the **Czech National Cultural Heritage of the World** and is archived in the Web Library of the National Library of the Czech Republic in Prague:

www.webarchiv.cz/cs/o-webarchivu

www.nkp.cz

Share

Pic. 7014

ASHTAR - SHERAN

Ashtar Sheran

TAI-SHIIN , LOA , VUTSIA-SHEA , ASHTAR-SHERAN

Pic. 7020

ASHTAR - SHERAN

Ashtar Sheran

Friendship of People and Angels of Heaven
Freundschaft der Menschen und Engel des Himmels
Přátelství lidí a Andělů Nebes
Amistad de personas y ángeles del cielo
Дружба людей и ангелов небес

Pic. 2645

人与天天使的友谊

www.heavenly-angels.org www.himmels-engel.de www.andele-nebe.cz
www.angeles-luz.es www.angely-sveta.ru www.heavenly-angels.cn

WE COULD HAVE THIS ... MĚLI BYCHOM TOHLE MÍT ...

**BUT THE MAJORITY KEEPS VOTING FOR THIS
ALE VĚTŠINA STÁLE VOLÍ TOTO**

www.heavenly-angels.org www.vibrant-food.org www.jak-prezit.cz

WHAT PEOPLE THINK REBELLION LOOKS LIKE
JAK SI LIDÉ MYSLÍ, ŽE POVSTÁNÍ VYPADÁ

WHAT IT ACTUALLY LOOKS LIKE
JAK TO VLASTNĚ AKTUÁLNĚ VYPADÁ

PEOPLE HAVE MISCONCEPTIONS ABOUT THE REVOLUTION
LIDÉ MAJÍ MYLNÉ PŘEDSTAVY O REVOLUCI
REVOLUTION ITSELF IS A POSITIVE LIFE
REVOLUCÍ JE SAMOTNÝ POZITIVNÍ ŽIVOT

www.our-dream.org

www.nas-sen.cz

Heavenly angels are warning against chipping and enslaving of people !
Himmelsengel warnen vor Chip-Kennzeichnung und Menschen-Versklavung !
¡ Los ángeles del cielo advierten contra la implantación de chips y la esclavitud de la gente !

Pic: 8090

Pozvánka na Facebook – názvy stránek dle webů od Ivo A. Bendy:

Tisíce nových obrázků na FB z roku 2016, doplněny na www.heavenly-angels.org 1.2017 .

andele-nebe.cz

heavenly-angels.org – EN – prioritně doplňováno – jak Facebook, tak webové stránky !

himmels-engel.de

..

co-jist.cz

..

Heavenly angels are warning against chipping and enslaving of people !
Himmelsengel warnen vor Chip-Kennzeichnung und Menschen-Versklavung !
¡ Los ángeles del cielo advierten contra la implantación de chips y la esclavitud de la gente !

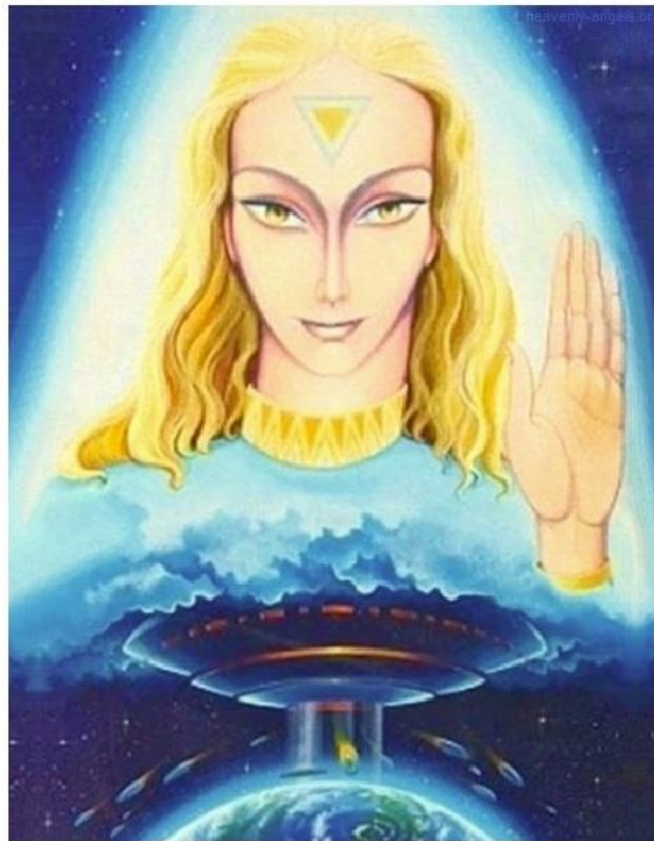
Pic. 6980

**ON EVACUATION ALERT
SINCE 1998**

Pic. 8137

**evacuation-of-humankind.org
THE EVACUATION PLAN
FOR PLANET EARTH
evacuation.xls**

NEBEŽTÍ PŘÁTELE

AŠTAR ŠERAN PÁN JEŽÍŠ KRISTUS VYZAŘUJTE LÁSKU PTAAH

POZOR! Vás a věci začali ČIPOVAT ještěři z pekel k zotročení

Čárové kódy VYMĚŇUJÍ ZA ČIPY

Cíl: Očipovat brzy všechny lidi a věci
Řešení: Petice - Nenecháme se očipovat
Otevírání srdce, odstranění zel v sobě

LIDÉ STAHOJÍ ZE 240 ZEMÍ SVĚTA 20 MILIONŮ SOUBORŮ MĚSÍČNĚ Z 120 000 MĚST A OBCÍ
VARUJTE DALŠÍ LIDI! PŘEDÁVEJTE DÁLE! 6.2015

  neocipuj-se.cz

Obr. 2903 CZ noverichipinside.com ♥ foebud.org Sdělení 9991

HEAVENLY FRIENDS

ASHTAR SHERAN THE LORD JESUS CHRIST EMANATE LOVE PTAAH

Beware! The saurians from hells began CHIPPING you and things to enslave you

They're REPLACING barcodes WITH CHIPS

The goal: To quickly chip all people and things
The solution: Petition - We will not be chipped
Opening one's heart, Abolishing evils within us

20 MILLION FILES DOWNLOADED MONTHLY BY PEOPLE FROM 240 COUNTRIES
OF THE WORLD - FROM 120 000 CITIES AND VILLAGES
WARN OTHER PEOPLE! PASS ON TO OTHERS! 6/2015

  dont-get-chipped.org

Pic. 2903 EN noverichipinside.com ♥ foebud.org Message 9991

FREUNDE AUS DEM HIMMEL

ASHTAR SCHERAN HERR JESUS CHRISTUS STRAHLT LIEBE AUS PTAAH

ACHTUNG ! Das CHIP-KENNZEICHNEN von Euch und Sachen zur Versklavung durch die Echsen 🦎 aus der Hölle hat bereits begonnen

Strichcodes werden gegen CHIPS GETAUSCHT

Ziel: Alle Menschen und Sachen bald mit Chips kennzeichnen

Lösung: Petition - Wir lassen uns nicht mit Chips kennzeichnen

Öffnen der Herzen, Beseitigung des Bösen in sich selbst

MENSCHEN AUS 185 LÄNDERN AUS 22 000 STÄDTEN UND DÖRFERN
LADEN MONATLICH 3 MIO. DATEIEN HERUNTER

WARNT WEITERE MENSCHEN ! GEBT ES WEITER ! 12.2009

  keine-chips-imkoerper.de

Bild 2902 DE noverichipinside.com ♥ foebud.org Mitteilung 9991

AMIGOS DE CIELO

ASHTAR SHERAN EL SEÑOR JESÚS CRISTO DIFUNDID EL AMOR PTAAH

¡ Atención-Cuidado ! Los lagartos 🦎 del infierno han empezado A PONEROS LOS CHIPS igual que a las cosas para esclavizar

Códigos de barras CAMBIAN POR LOS CHIPS

Finalidad: Poner rápidamente los chips a toda la gente y a todas las cosas

Solución: Petición – No permitimos que nos pongan los chips

El abrir del corazón, La eliminación de males dentro de sí mismo

LA GENTE DE 185 PAÍSES DEL MUNDO HACE DESCARGAS
DE 3 MILLONES DE ARCHIVOS AL MES DE 22 000 CIUDADES Y PUEBLOS

PREVENGAN A LOS DEMÁS ¡REENVIADLO A OTROS! 12.2009

  angeles-luz.es

Imag. 2901 ES noverichipinside.com ♥ foebud.org Mensaje 9991

ВНИМАНИЕ ! Для вашего порабощения начали адские ящерики вкладывать в вас и вещи ЧИПЫ.

Штрих-коды ОБМЕНЯЮТ ЧИПАМИ.

Цель: В скором времени чипами затаврить всех людей и маркировать вещи.

Ответ: Петиция – Вставить чипы в нас не позволим !
Открытие сердца, устранить зло в себе.

ЛЮДИ ИЗ 185 ГОСУДАРСТВ МИРА, 22 000 ГОРОДОВ И НАСЕЛЕННЫХ ПУНКТОВ СТЯГИВАЮТ ЕЖЕМЕСЯЧНО 3 МИЛИОНА ФАЙЛОВ ДАННЫХ.

ПРЕДОСТЕРЕГИТЕ НОВЫХ ЛЮДЕЙ ! ПЕРЕДАЙТЕ НОВЫМ ЛЮДЯМ ! 12.2009

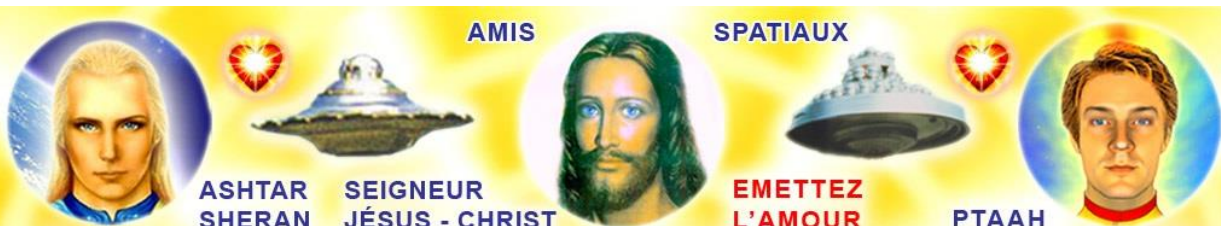

angely-sveta.ru

Рис. 2901 RU

noverichipinside.com foebud.org

Сообщение 9991

Attention ! Vous et les objets êtes IDENTIFIÉS PAR PUCES par les sauriens des enfers pour être tenu en esclavage

Les codes barres SONT REMPLACÉS PAR DES PUCES

But: Identifier rapidement par puces tous les gens et tous les objets

Solution: Pétition – Nous ne nous laissons pas identifier par puces

Ouverture du coeur, Elimination du mal en soi

LES GENS DE 185 PAYS DU MONDE TÉLÉCHARGENT 3 MILLIONS DE FICHIERS PAR MOIS DEPUIS 22 000 COMMUNES

ALERTEZ LES AUTRES ! FAITES LE SUIVRE ! 12.2009

anges-lumiere.fr

Fig. 2902 FR

noverichipinside.com foebud.org Communiqué 9991

宇宙朋友

ASHTAR SHERAN LORD JESUS CHRIST 你们闪烁着爱 PTAAH

小心！地狱中的蜥蜴开始给你们和事物做了标记，使你们变成奴隶

条形码 他们换成标记

目标：快速给人们和事物做标记
 解决：请愿书 - 我们不让被别人做标记
 敞开心灵，消除体内的恶念

190个国家的人们每个月从3万个城市和县區下载5百万文件
 警告其他人！ 继续传达！ 11.2010

 STOP RFID **heavenly-angels.cn**
 2902 图片 CN noverichipinside.com ♥ foebud.org 9991的传达

ŃIEBIANSKY PRZYJACIELE

AŚTAR ŚERAN PAN JEZUS CHRYSZTUS PROMIENIUJJCIE MIŁOŚĆ PTAAH

UWAGA! Zaczynają was czipować jaszczury z piekła żeby was zniewolić

Kody kreskowe zastępowane są CZIPAMI

Ich cel: Szybko zaczipować wszystkich ludzi
 Rozwiązanie: Złóż petycję przeciwko czipowaniu,
 otwórz swoje serce, wydal z siebie wszelkie zło

LUDZIE ZE 194 KRAJÓW ŚWIATA POBIERAJĄ 20 MILIONÓW
 PLIKÓW MIESIĘCZNIE Z 80000 MIAST I GMIN
 OSTRZEGAJCIE INNYCH! PRZEKAŻCIE DALEJ TĘ INFORMACJĘ!

 STOP RFID **anioly-nieba.pl** 2009 2014
 Rys. 2901 PL noverichipinside.com ♥ foebud.org Przekaz 9991

ÉGI BARÁTAIM

ASHTAR
SHERAN

ÚR JÉZUS
KRISZTUS

SUGÁROZZÁTOK
A SZERETETET

PTAAH

FIGYELEM ! A pokol gyíkjai leigázás céljából csippel kezdtek el benneteket és a tárgyakat megjelölni

A vonalkódokat CSIPEK VÁLTJÁK FEL
A cél: hamarosan csippel megjelölni minden embert és tárgyat
Megoldás: Petíció – Nem hagyjuk magunkat csippel megjelölni
Nyissuk meg szívünket, távolítsuk el magunkból a rosszat

A VILÁG 185 ORSZÁGÁBÓL AZ EMBEREK HAVONTA 3 MILLIÓ FÁJLT
TÖLTENEK LE 22 000 VÁROSBÓL ÉS KÖZSÉGBŐL

FIGYELMEZTESSÉTEK A TÖBBI EMBERT ! TERJESSZÉTEK TOVÁBB ! 12.2009

feny-angyalai.hu

noverichipinside.com ♥ foebud.org 9991. közlés

Sz. kép
2901 HU

NEBESKI PRIJATELJI

AŠTAR
ŠERAN

GOSPODIN
ISUS KRIST

ZRAČITE
LJUBAV

PTAAH

Upozorenje ! Da bi vas zarobili, vaš i stvari počeli su OBILJEŽAVATI ČIPOVIMA gušteri iz paklova

Bar kodovi MIJENJAJU ZA ČIPOVE
Cilj: Brzo obilježiti čipovima sve ljude i sve stvari
Rješenje: Peticija – ne dopustimo da nas obilježe čipovima
Otvaranje srca, Otklanjanje zala u sebi

LJUDI IZ 185 ZEMLJE SVIJETA IZ 22 000 GRADOVA I SELA
PREUZIMAJU 3 MILIONA FAJLOVA MJESEČNO
UPOZORITE OSTALE LJUDE ! POŠALJITE DALJE ! 12.2009

andjeli-neba.com.hr

noverichipinside.com ♥ foebud.org Savjet 9991

Slika
2901 HR

PRIETENII **CERULUI**

AȘTAR ȘERAN **DOMNUL ISUS HRISTOS** **RADIAZĂ DRAGOSTE** **PTAAH**

Atenție ! Pe dumneavoastră și pe obiecte au început să MARCHEZE CU CIP șopârle din iad spre înrobire

Coduri de bare **SCHIMBĂ PENTRU CIPURI**

Țintă: Marchați cu cip repede pe toți oamenii și toate obiecte
 Soluționarea: Petiție - Nu ne lăsăm să ne marcheze cu cip
 Deschiderea inimii, Înlăturarea răului în sine

OAMENII COPIAZĂ DIN 185 TERITORII LUMII 3 MILIOANE
 DE DATE LUNAR DIN 22 000 ORAȘE ȘI LOCALITĂȚI
 AVERTIZAȚI PE ALȚI OAMENI ! TRIMITEȚI MAI DEPARTE ! 12.2009

ingerii-cerului.ro

Fig. 2901 RO noverichipinside.com ♥ foebud.org Veste 9991

VRIENDEN **VAN DE HEMEL**

ASHTAR SHERAN **DE HEER JEZUS CHRISTUS** **STRAALT DE LIEFDE UIT** **PTAAH**

Waarschuwing ! De hagedissen uit de hel zijn begonnen u en dingen te CHIPPEN om u tot slaaf te maken

Streepjescodes worden door CHIPS VERPLAATST
 Doel: Alle mensen en alle dingen zo snel mogelijk te chippen
 Oplossing: Petiție - Wij laten ons niet chippen
 Het openen van het hart, Verwijdering van het kwaad in onszelf

MENSEN DOWNLOADEN VAN 185 LANDEN VAN DE WERELD 3 MILJOEN
 BESTANDEN MAANDELIJKS UIT 22 000 STEDEN EN GEMEENTEN
 WAARSCHUWEN JULLIE OOK ANDEREN ! GEEF DOOR ! 12.2009

engelen-hemel.nl

Afb. 2901 NL noverichipinside.com ♥ foebud.org Boodschap 9991

HIMMELSKA VÄNNER

ASHTAR SHERAN JESUS KRISTUS VÅR HERRE ATT UTSRÅLA KÄRELEK PTAAH

Aktning ! Ödlorna från helvete har börjat CHIPPA dig och sakerna för att göra slavar av er

Streckkoder CHIPPS BYTS UT

Deras mål är att så fort som möjligt chippa alla människor och alla saker
Lösningen är en petition – vi låter oss inte chippas
Att öppna hjärtat, Att avskaffa det onda i oss
MÄNNISKOR FRÅN 190 LÄNDER PÅ JORDEN LADDAR
NER 5 MILLIONER FILER FRÅN 22 000 STÄDER OCH BYAR
VARNA ANDRA MÄNNISKOR OCKSÅ ! SKICKA DETTA VIDARE ! 12.2009

  himmelens-anglar.se
Bild 2901 SE noverichipinside.com ♥ foebud.org Meddela 9991

CENNET ARKADAŞLARI

AŞTAR ŞERAN HZ. İSA SEVGİ IŞIĞINI YAYINIZ PTAAH

Uyarı ! Sizleri ve şeyleri köle yapmak için cehennemdeki kertenkeleler tarafından ÇIPLENMEYE başladınız

Hedef: Tüm insanları ve şeyleri mümkün olduğunca hızlıca çiplerle donatmak
Barkodlar ÇIPLERLE DEĞİŞTİRİLMEKTELER
Çözüm: Dilekçe – Kendimize çip taktırtmayız
Kalbi açmak, İçinizdeki kötülüğün çıkartılması
İNSANLAR HER AY DÜNYADAKİ 185 ÜLKEDEN 5 MİLYON
DOSYAYI 22 000 ŞEHİR VE KÖYDEN İNDİRMEKTELER
BAŞKALARINI DA UYARINIZ ! BAŞKALARINA DA İLETİNİZ ! 12.2009

  cennetin-melekleri.web.tr
Şkl. 2901 TR noverichipinside.com ♥ foebud.org Mesaj 9991

PŮSOBNÍ ENERGIÍ POMOCI Z NEBE A OVLÁDÁNÍ Z PEKEL NA LIDSTVO NA PLANETĚ ZEMI

Zpracoval:
Ivo A. Benda
17.8.2005
21.5.2008

ANDĚLÉ SVĚTLA - VESMÍRNÍ LIDÉ
NEBE - ZÓNA UMÍSTĚNÍ
POZITIVNÍ STAV
MILUJÍ NÁS
A POMÁHAJÍ

STVOŘITEL PRVOTNÍ
VŠEHO A VŠECH

LÁSKA
DOBRO
PRAVDA
MOUDROST
INTELIGENCE

LIDSTVO POUŽÍVÁ
10 % V ŽIVOTĚ
- VEDENÍ

ROZHOVORY
1.- 10. díl

NOVÉ ZJEVENÍ

100 000 lodí
PODZIM - JARO
250 MILIÓŇŮ
ANDĚLŮ SVĚTLA
AŠTAROVA
FLOTILA

100 000 lodí
JARO - PODZIM
250 MILIÓŇŮ
ANDĚLŮ SVĚTLA
PTAAHOVA
FLOTILA

AŠTAR ŠERAN

PÁN
JEŽÍŠ
KRISTUS

PTAAH

ZÁVĚR DUCHOVNÍ CESTY

NEGATIVNÍ STAV - OVLÁDÁNÍ 95 %
NEPOUŽÍVÁ DUCHOVNÍ SRDCE - ZAVŘENÉ

ZAČÁTEK DUCHOVNÍ CESTY

PRAVÍ LIDÉ
VE SVOBODĚ

LOUTKOLIDÉ
- LOUTKOVÁ SCÉNA

POMOC - LÁSKA
PRAVDA

LIDSTVO SI SAMO VOLÍ STAV

LÁSKYPLNÝ OBAL - AURA
POZITIVNÍCH LIDÍ ODRAŽÍ
OVLÁDACÍ PROGRAMY ZPĚT
- NEOVLADATELNÍ LIDÉ

ANTÉNY V PODZEMÍ MĚSICE
(STÁLE PŘIVRÁCENÁ STRANA)

POZITIVNÍ STAV - OVLÁDÁNÍ 10 %
POUŽÍVÁ OTEVŘENÉ DUCHOVNÍ SRDCE - VYCÍTOVÁNÍ

OVLÁDACÍ
NEGATIVNÍ ENERGIE

ZNIČENÝ POVRCH
TEMNÝCH SVĚTŮ

SÍLY TEMNA - OVLÁDAJÍ VÁS
NEGATIVNÍ STAV

PEKLA -
ZÓNA VYMÍSTĚNÍ

LIDSTVO POUŽÍVÁ
90 % V ŽIVOTĚ - OVLÁDÁNÍ

INFORMATIK - ANALYTIK

ANALYTIK - PROGRAMÁTOR

ZAVADĚJÍCÍ ENTITA
PRACOVNÍK PRO DÁLKOVÝ PŘENOS DAT.

JSOU TAKÉ OVLÁDÁNÍ A VĚZNĚNÍ PSEUDOTVŮRCI

OTROČÍ ZA JÍDLO, ŠATY A VZDUCH

BUŇKY V PODZEMÍ - OTROKÁRNÍ

LIDSTVO SI SAMO VOLÍ používání životní energie - informace z Nebe - Pravých světů (10%) a z pekla - Temných světů (90%) - sdělení 1761, 1925 a obr 688, 811. (Při tvorbě schématu jsme viděli zářivou radost Vesmírných lidí a zuřivost a popask negativních entit a jejich vzájemné obviňování, kdo udělal chybu.)

Obr. 2000 LETÁK 135 www.andele-svetla.cz www.vesmirni-lide.cz www.angels-light.org Předávejte dál! strana 1

Obr. 4015

Dva nové obdobné programy do smartphonu vytvořili čínský technologický gigant **Alibaba** a firma **Tencent** (jih Číny) a na jejich vývoji spolupracovala i **čínská vláda**. Aplikace slibuje, že dokáže odhalit, zda je člověk zdravý, nebo jestli bude lepší, když zahájí karanténu. Nyní je používán týden v několika městech, zanedlouho má být nasazen v celé Číně. Lidé ve speciálním dotazníku vyplní jméno, národní identifikační číslo, telefonní kontakt, informace o svém pohybu v posledních týdnech a svůj zdravotní stav - jestli mají dýchací problémy nebo třeba zvýšenou teplotu. Zbytek informací, jako například, kde pracují, si aplikace doplní ze zdrojů, ke kterým má přístup. **Poté aplikace přidělí člověku barevný QR kód. Zelená barva znamená, že je jedinec zdravý a může jít do práce a volně se pohybovat. Po získání žlutého kódu Číňané dostanou pokyn k zahájení preventivní sedmidenní karantény. Červená přináší rovnou 14-ti denní pobyt doma.** Výsledek závisí na několika kritériích: Historii cestování, době strávené v oblasti s rozšířenou nákazou a vztazích s lidmi, kteří by mohli být přenašeči nemoci. Podle čínské státní zpravodajské agentury Sin-hua se data každého člověka automaticky nahrají na **platformu pro kontrolu a prevenci nemoci**. Pokud program někoho označí červeně neoprávněně, nikdo se s ním ze softwarové firmy nebaví. Lidé své barevné QR kódy mají ukazovat před vstupem do firem, ve stanicích MHD nebo na jiných veřejných místech. Kromě toho byly **zavedeny drony ke sledování a upozorňování lidí policisty, aby šli domů a dali si masku – roušku na tvář. Toto je již krůček k očipování lidí, což je jen doplnění tohoto vybudovaného systému.** Lidé totiž nyní mohou zadávat nepravdivé údaje o svém zdravotním stavu. Čip v těle však dává hlášení zcela pravdivě a okamžitě a nositel jej nemůže nijak ovlivnit, s výjimkou odstranění čipu z těla ven – na to by ovšem systém ihned přišel. Vybudovaný systém pak může Čína snadno prodávat do dalších zemí, hlavně rozvojových zemí. Tak mohou být loutkolidé rychle očipováni před příchodem pseudotvůrců na základě svého negativního stavu, který si těle a opakovaně volili jak v tomto životě, tak i v předcházejících životech. **Upozorňuji na to od roku 1998 spolu s Vesmírnými přáteli – čipové technologie totiž byly podstrčeny loutkolidem ještěry z pekla jako investice, kterou chtěli i se ziskem zpět. Záměr očipování lidí je již dávno ze strany Síť temna.** www.neocipuj-se.cz

Dutý Měsíc – Hollow Moon – umělá inženýrská konstrukce entit z Temných světů slouží především k ovládnutí pseudomyšlí lidí na 90 – 95 % . Vysílací ovládací antény jsou pod kamuflovaným povrchem Měsíce – pod přivrácenou stranou neustále nasměrované na planetu Zemi – ovládací vlny energií prochází i přes planetu Zemi na opačnou stranu povrchu, kde také ovládá lidské obyvatelstvo. Dávné národy měly hojně ve vědomostech **období PŘED Měsícem** – to když ještě byli v Nebi, a **období PO Měsíci dosud**. Tato umělá konstrukce draků sem byla přivezena k ovládnutí pseudomyšlí lidí, protože **lidé již propadli díky chybným životním volbám z Nebes z Andělských společností do zóny vymístění (tento černý Vesmír) na tuto planetu Zemi.** Při přivezení Měsíce došlo k mohutnému gravitačnímu rázu na planetu Zemi, který způsobil obrovské ZEMĚTŘESEŇI a obrovskou POTOPU.

www.andele-nebe.cz

Dutý Měsíc – Hollow Moon – jde o uměle vybudovanou ovládací základnu entit z Temných světů, ze které ovládají již 200 000 let do značné míry lidskou mysl pomocí specifických prostorových znaků ve specifických frekvencích pro každého člověka zvlášť (povrch je jen ponechanou kamufláží z původního přírodního tělesa, které je již dávno bez vulkanismu, neboť původní nitro je pryč). Dávným národům to bylo známo, záznamy jsou ve vědách a v jiných prastarých zdrojích. Kultury po celém světě odkazují na to, co se nazývá **ČAS PŘED MĚSÍCEM**. V Africe říká kmen Zulu legendu, že Měsíc je vejce s odstraněným žloutkem a přivezen z dálky nebeskými draky, a dostal se na oběžnou dráhu. Legenda říká, že když se sem přivedl Měsíc, Země se otočila a způsobila kataklyzma, kde velká povodeň téměř zničila lidstvo. Staré i dnešní přírodní národy, ačkoliv neměly mezi sebou spojení, sdílí stejný příběh o našem kosmickém sousedovi. Síly temna sem přišly manipulovat geneticky pozemskou rasu lidí s cílem, aby pro ně sloužili jako **OTROCI** na Zemi. Dnes se mohou citliví lidé snadno napojit a zjistit mentálně, anebo se dozví od **Vesmírných Přátel – Andělů z Nebes.**

Obr. 4016

Ivo A. Benda 29.3.2020

Dnešní ovládnutí lidských myslí dosahuje 90 – 95 % – to je ta logická část myslí, intuitivní mysl – skutečnou a svoji mysl lidé používají jen na 5 – 10 %, např. při venčení psa venku v přírodě. Lidé se sami dopracovali za 200 000 let do pozice 90 %-tních loutkolidů, ale vnu mají v Sobě, nikoli ve vládnících, iluminátech nebo v ještěrech z pekla. Jedině v Sobě, svými chybnými volbami svým ovládačům dělají stále spolehlivější a výkonnější Otroky se stále lepšími technologiemi, které mají původ v Temných světech a jejich autoři chtějí investovanou energii i se ziskem zpět. Jejich cíl je pomocí loutkolidů dobýt Nebeské světy a samotného Stvořitele Prvotního všeho a všech – to se ovšem nikdy nepodaří. To je jen jejich záměr. **Záleží jen na lidech, co si zvolí v každodenním životě, jestli Otročení na nějaké nemocné trosky, anebo vnitřně a vztahově hodnotný, harmonický, zdravý a šťastný život.**

Pro doplnění, dnes po 50. roku života jen velmi těžko najdete zdravého člověka, a tento stav se stále zhoršuje.

Viz www.andele-nebe.cz – obr. 2000 – 2003 a další, také v jiných jazycích, také podrobně rozepsáno v textových zdrojích Rozhovory s poučením od mých přátel z vesmíru (4500 stran) a Nové zjevení (860 stran).

NEGATIVNÍ VOLBY = ČIP POD KŮŽÍ

95 % LOUČKOLIDSTVA JE OVLÁDÁNO PSEUDOTVŮRCI A JEJICH AGENTY NA 90-95 % ! MAJÍ 80 % ZATÍŽENÝCH GENŮ OVLÁDACÍMI PROGRAMY !
NEGATIVNÍ VOLBY LIDÍ - NELÁSKA, BUDOVÁNÍ ČIPOVÉ TOTALITY, PASIVITA A LHOSTEJNOST PŘITAHUJÍ OVLÁDACÍ ENTITY NA ZEM, KTERÉ CHTĚJÍ OKRÁST OČIPOVANÉ LIDSTVO I O ZBYTEK SVOBODY A ZOTROČIT NA 99,999 % !!! viz obr. 2000, 1243, 1240, 811, 684-689, 514

1. KROK - ROZŠÍŘENÉ: OVLÁDACÍ PYRAMIDA NEGATIVNÍHO STAVU (obr. 682)
OVLÁDACÍ PROGRAM - OP ZISKUCHTIVOST

2. KROK - JIŽ SE ZAVÁDÍ: ČIP POD KŮŽÍ
OP EGOISMUS
OP AGRESIVITA

VIZ NOVINOVÉ ČLÁNKY NA www.andele-svetla.cz
O OČIPOVÁNÍ VĚCI, ZVÍŘAT A LIDÍ (VOJÁCI, VĚZNI A DĚTI V USA A EU)
PŘI NEZVLÁDÁNÍ DUCHOVNÍCH ZKOUŠEK NA DUCHOVNÍ CESTĚ - sdělení 819-847, ZAVÁDÍ AGENTY VE 4. DIMENZI NEGATIVNÍHO STAVU DO GENŮ OVLÁDACÍ PROGRAMY - OP

NÁSTROJE K ŘEŠENÍ SITUACE: PETICE PROTI ČIPOVÉ TOTALITĚ, OBRÁZKY 2000, 3000 A 3001 !!!

POZITIVNÍ VOLBY = LÁSKYPLNÝ ŽIVOT

VIZ NOVÉ ZJEVENÍ PÁNA JEŽIŠE KRISTA
PROMĚNA GENU AGRESIVITA NA GEN MÍRUMILOVNOSTI A TO POZITIVNÍ VOLBOU (PV), S LÁSKOU STVOŘITELE PRVOTNÍHO VŠEHO A VŠECH A S POMOCÍ VESMÍRNÝCH PŘÁTEL - ANDĚLŮ.

BAROMETR CHOVÁNÍ viz obr. 286
5 % LIDÍ OD 3. OTÁČKY DUCHOVNÍ CESTY MŮŽE SE ZÁŘÍČIM DUCHOVNÍM SRDCEM A S PRŮMĚRNĚ 30 % GENOVÝM ZATÍŽENÍM PO SPLNĚNÍ SVĚTELNÉHO POSLÁNÍ LÁSKY PŘEVIBROVAT NA NOVOU ZEMI V 5. DIMENZI POZITIVNÍHO STAVU, KAM BUDOU ODVOLÁNI PŘED PLNOSTÍ NEGATIVNÍHO STAVU: NÁSTUPEM ČIPOVÉ TOTALITY A 2. PŘÍCHODEM PSEUDOTVŮRČŮ NA ZEM. VIZ DUCHOVNÍ CESTA, obr. 796, 797.

POMOC ANDĚLŮ LÁSKOU NA CESTĚ K PŘEVIBROVÁNÍ
POZITIVNÍ VOLBA - PV LÁSKYPLNÉHO SPOLUŽITÍ NOVÁ ZEMĚ V 5. DIMENZI V NEBI

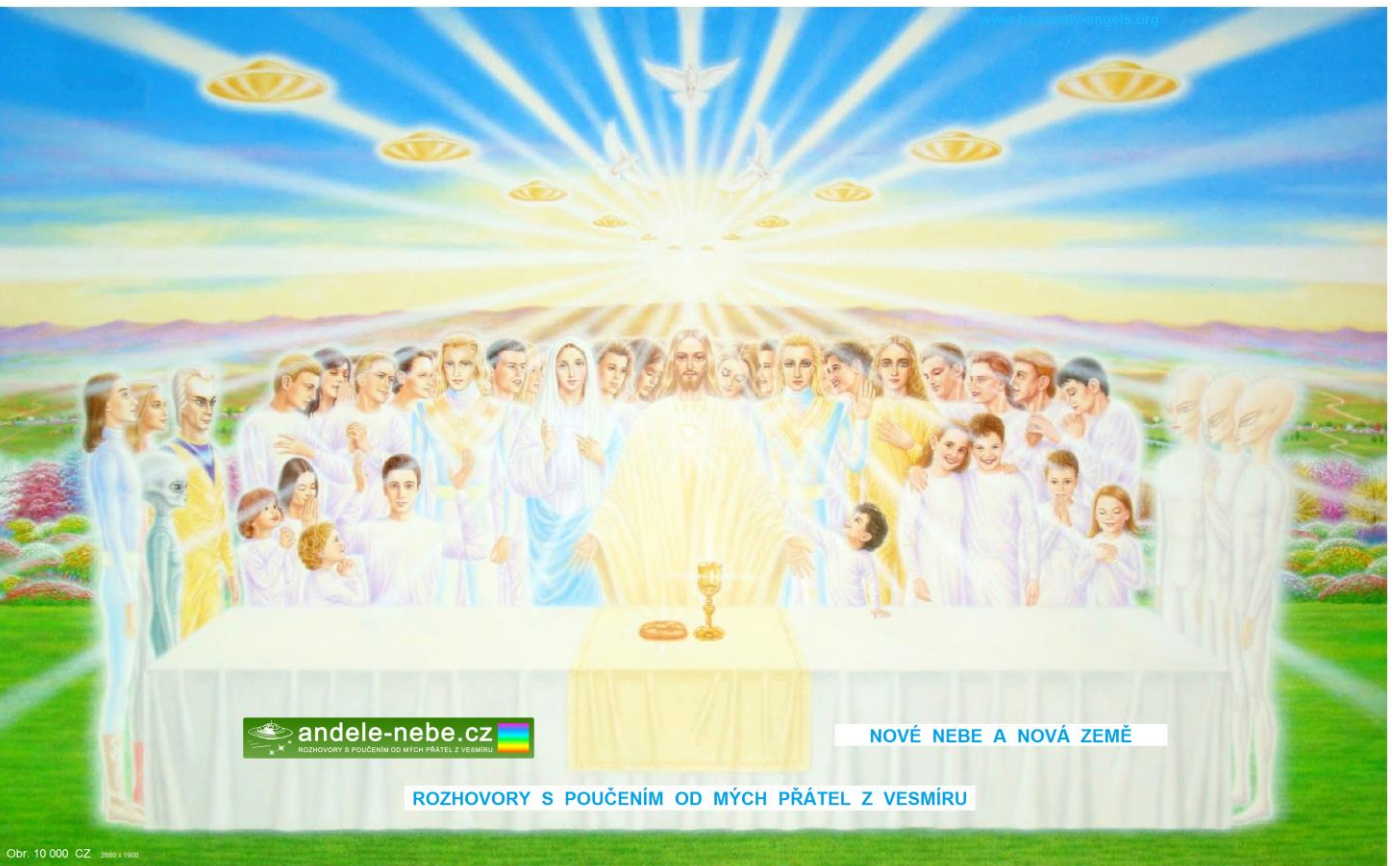
POZITIVNÍ ČIN MÍRUMILOVNOSTI ČISTÍ GEN OD OP AGRESIVITY
PV OCEŇUJÍCÍ

obr. 811: V DUCHOVNÍM SRDCI SI LIDÉ VOLÍ IMPULZY OD ANDĚLŮ, NEBO IMPAKTY OD JEŠTĚRŮ
STARÁ ZEMĚ V 3. DIMENZI V ZÓNĚ VYMÍSTĚNÍ

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ PRACÍ NA SOBĚ JE KONTROLA VLASTNÍCH MYŠLENEK, TEDY UVĚDOMOVÁNÍ SI ZPĚTNĚ TOHO, CO MYSLÍM A JAK JEDNÁM. PŘI ZPĚTNÉM UVĚDOMĚNÍ SI CHYBY A MYŠLENKOVOU OPRAVOU CHYBNÉHO MYŠLENÍ A JEDNÁNÍ SE SOUČASNĚ OPRAVUJE GEN - BIOLOGICKÝ ZATÍŽENÝ PROGRAM V BUŇKÁCH DNA NAŠEHO FYZICKÉHO TĚLA NA ČISTÝ, NEZATÍŽENÝ GEN - PROGRAM. POMOCÍ ČISTÉHO GENU NEGATIVNÍ ENTITY NEMAJÍ MOŽNOST SPUSIT PŮVODNÍ DRUH ZLA, KTERÝ TAM BYL NAPROGRAMOVÁN JIMI A NOSITELEM TĚLA V JEHO ŽIVOTĚ NEBO JEHO GENETICKÝMI PŘEDKY (GENEALOGIE) - DĚDIČNÝ HŘÍCH. V TOMTO JE KLÍČ K POCHOPENÍ PROCESU. GENY LIDSKÉHO TĚLA JEJ TOTIŽ ŘÍDÍ ZE 65 % V CELÉM ŽIVOTĚ. TAKŽE JE VÝSOSTNĚ DŮLEŽITÉ, KOLIK % JE JICH ZATÍŽENÝCH A DLE TOHO JE I MÍRA OVLADATELNOSTI TOHO TĚLA NEGATIVNÍMI ENTITAMI STEJNĚ. JAKO OVLÁDÁTE POČÍTAČ POMOCÍ PROGRAMŮ WINDOWS AJ, KTERÉ TAKÉ VYTVOŘILY NEGATIVNÍ ENTITY VE 4. DIMENZI. ČISTÉ GENY MOHOU BÝT ŘÍZENY JEN DUCHEM A DUŠÍ, COŽ JE SPRÁVNÝ, ZÁKONNÝ PROCES DLE PRINCIPŮ STVOŘITELE PRVOTNÍHO VŠEHO A VŠECH.

Obr. 798 Leták 76 www.vesmirmi-lide.cz www.andele-svetla.cz Předávejte dál ! strana 1

andele-nebe.cz
ROZHOVORY S POUČENÍM OD MÝCH PŘÁTEL Z VESMÍRU

NOVÉ NEBE A NOVÁ ZEMĚ

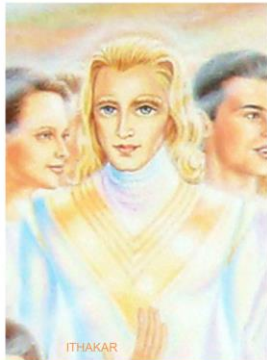
ROZHOVORY S POUČENÍM OD MÝCH PŘÁTEL Z VESMÍRU

- heavenly-angels.org himmels-engel.de andele-nebe.cz angeles-luz.es angelo-luce.it anges-lumiere.fr cennelin-malekleri.web.tr anjos-ceu.eu himmels-englar.se
- heavenly-angels.in heavenly-angels.cn angely-sveta.ru anioly-nieba.pl andjel-neba.com.hr feny-angyalai.hu ingerit-ceruluit.ro angeli-rajau.eu engelen-hemel.nl

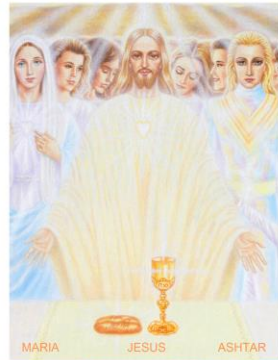

Obr. 10.004 CZ

ROZHOVORY S POUČENÍM OD MÝCH PŘÁTEL Z VESMÍRU

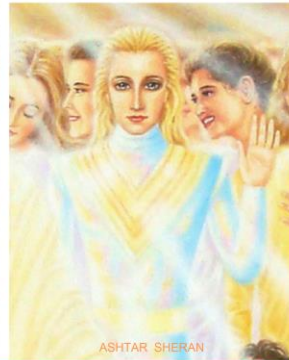
ITHAKAR

MARIA

JESUS

ASHTAR

ASHTAR SHERAN

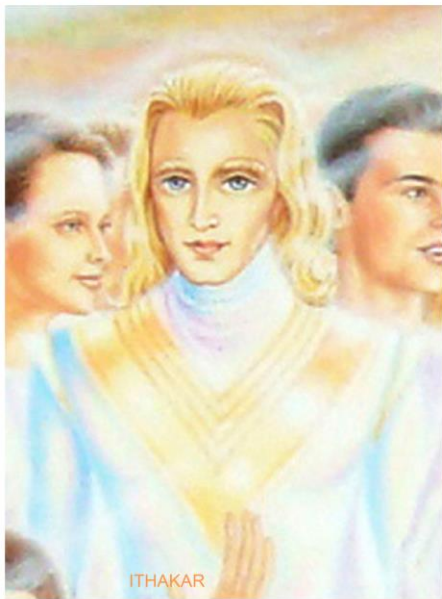

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

Obr. 10.006 CZ

ROZHOVORY S POUČENÍM OD MÝCH PŘÁTEL Z VESMÍRU

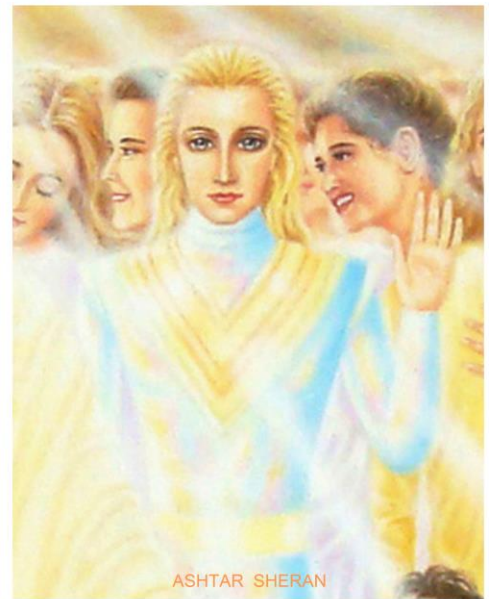
ITHAKAR

MARIA

JESUS

ASHTAR

ASHTAR SHERAN

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

heavenly-angels.org
himmels-engel.de
andele-nebe.cz
angeles-luz.es
angelo-luce.it
anges-lumiere.fr
cennetin-melekleri.web.tr
anjos-ceu.eu
himmelen-anglar.se

co-jist.cz
leciva-strava.cz
fajna-strava.cz
raw-strava.cz
lieciva-strava.sk
fajna-strava.sk

www.vibrant-food.org
www.what-to-eat.eu

www.was-essen.eu

andele-nebe.cz
 ROZHOVORY S POUČENÍM OD MÝCH PŘÁTEL Z VESMÍRU

heavenly-angels.org
 TALKS WITH TEACHINGS FROM MY COSMIC FRIENDS

himmels-engel.de
 GESPRÄCHE MIT BELEHRUNGEN VON MEINEN FREUNDEN AUS DEM WELTRAUM

andele-nebe.cz

ROZHOVORY S POUČENÍM OD MÝCH PŘÁTEL Z VESMÍRU

vesmirni-lide.cz

ROZHOVORY S POUČENÍM OD MÝCH PŘÁTEL Z VESMÍRU

heavenly-angels.org

TALKS WITH TEACHINGS FROM MY COSMIC FRIENDS

universe-people.com

TALKS WITH TEACHINGS FROM MY COSMIC FRIENDS

himmels-engel.de

GESPRÄCHE MIT BELEHRUNGEN VON MEINEN FREUNDEN AUS DEM WELTRAUM

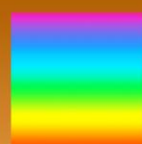
angeles-luz.es

LOS DIÁLOGOS CON LAS ENSEÑANZAS DE PARTE DE MIS AMIGOS DEL UNIVERSO

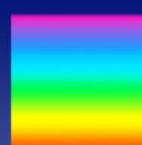
heavenly-angels.cn

宇宙朋友的来言和指示

angely-sveta.ru

РАЗГОВОРЫ С НАЗИДАНИЕМ ОТ МОИХ ДРУЗЬЕЙ ИЗ ВСЕЛЕННОЙ

anges-lumiere.fr

ENTRETIENS INSTRUCTIFS DE MES AMIS COSMIQUES

